

3. 2.

1. Vedetele germane devin din ce în ce mai elegante și după cum putem constata din fotografiile acestei pagini, gustul cu care se îmbracă ele este dintre cele mai rafinate. Iată, spre exemplu, un minunat breton de panglică neagră, cu o voaletă imensă, purtat de frumoasa Irene von Meyendorff. 2. Departe de a fi căzut în disgrație, turbanele se vor purta și în primăvara aceasta. Depinde de gustul modistei și al celei care îl va purta, ca să i se adauge vreun detaliu pentru complectare. Cel purtat în fotografia noastră de Marte Harell are o cochetă imitație de beretă, în față, depe care cade până după bărbie o voaletă fină, abia perceptibilă. 3. Să nu credeți că ceea ce poartă Kirsten Heiberg este o pălărie. Este numai un turban în formă de bor, cu o voaletă ce pornește dintr-o parte și care înfășurând gâtul, cade spre spate, pe umărul opus. În cazul nostru, turbanul este alb și voaleta albastră. 4. Iată o originală pălărie de seară. Borul e confecționat dintr'un pai fin, negru, iar calota o constituie benzi foarte subțiri din acelaș pai, suprapuse. Voaleta rotundă, care acoperă toată pălăriuța, are ca bordură aceleași fire de paie, așezate în onduline neregulate.

1. 4.

EGIPTUL

**IMAGINE A PĂCI
DAR.
BAZĂ DE RĂZBOIU**

Monumentul lui Ferdinand Lesseps, constructorul Canalului de Suez, la Port Said.

Exercițiile aviației egiptene deasupra orașului Cairo.

amănunte, care vor înlesni înțelegerea evenimentelor în curs.

GENERALITAȚI

Egiptul este un regat cu 14.500.000 locuitori. Capitala sa e Cairo. A căpătat o constituție în 22 Octombrie 1930, care însă a fost abolită în cea mai mare parte a ei în 30 Noiembrie 1934. Culoarea pavilionului său este verde, cu o linie albă și trei stele.

FORMA DE STAT

Egiptul e un stat unitar. Forma sa actuală e rezultanta unor lupte îndelungi împotriva dominației

engleze. Trupele britanice au venit acolo în 1882; deatunci încocoare, egiptenii au luptat neîncetat pentru libertatea și independența lor politică. În 1922, ei izbutiră să înlăture suzeranitatea Angliei. Sultanul a luat titlul de rege; trupele engleze au rămas însă în țară.

Marea Britanie și-a păstrat în Egipt drepturi foarte importante: supraveghează căile de comunicație din interiorul țării, în special Canalul de Suez; apără țara de atacurile din afară, protejează pe străini și minoritari. Toate punctele strategice importante, mai ales cele de-a lungul Canalului de Suez, sunt ocupate de englezi, al căror reprezentant locuiește la Cairo. Acesta exercită o mare influență asupra politicii externe și interne a Egiptului. Inspectorul general al trupelor egiptene este un englez, care depinde de Londra și nu de ministrul de război din Cairo.

Când, în 1924, inspectorul general englez a fost asasinat, Anglia a obligat pe regele Egiptului să schimbe guvernul și să dizolve Parlamentul. S-au făcut alegeri și au fost retrase trupele egiptene din Sudan, administrat până atunci de Englezi și Egipteni.

FORMA INTERIOARĂ A STATULUI

După constituția suspendată la 22 Octombrie 1930, Egiptul e un regat guvernat cu metoda parlamentară-democratică. Titlul de rege e ereditar și se transmite în linie bărbătească, membrilor dinastiei lui Mehmet-Ali, fondată în 1811.

Regele e șeful statului și

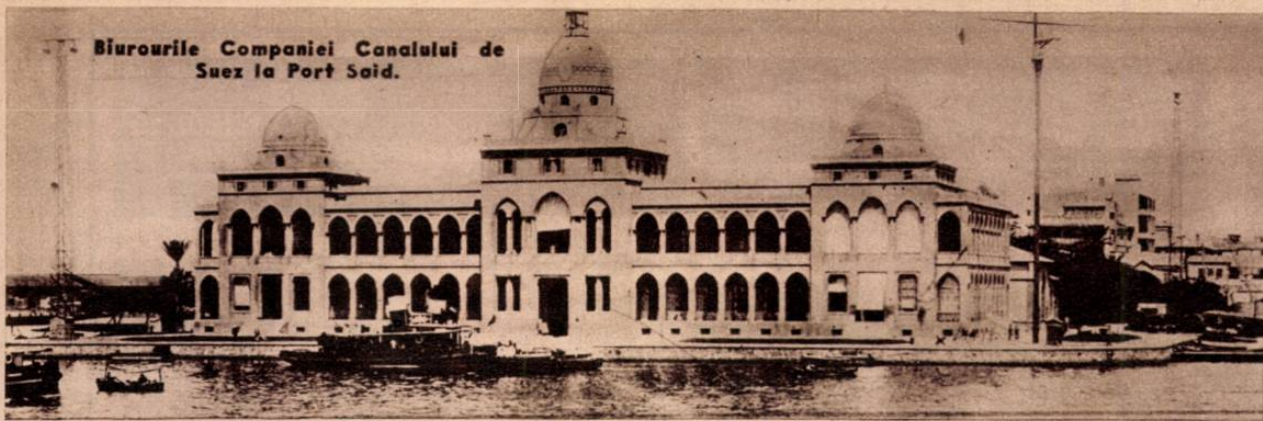

Regele Faruk, la Alexandria cu prilejul unei manifestații sportive.

IMIXTIUNEA ENGLEZILOR LUPTA PARTIDULUI NAȚIONAL PENTRU LIBERTATE ȘI INDEPENDENȚĂ

EGIPTUL, Canalul de Suez și ofensiva engleză sunt punctul de atracție al atenției opiniei publice internaționale. Măine, poate, această atenție se va fixa cine știe unde. Deocamdată însă, Egiptul figurează în vedetă, nu numai prin faptul că este una din bazele militare importante ale Africe de Nord, ci pentru că este și un factor politic de căpetenie.

Cititorii vor afla în cele ce urmează o se amă de

Biourile Compañiei Canalului de Suez la Port Said.

al armatei. El reprezintă statul în afară și înăuntru. Numește guvernul, prin care și administrează regatul. Ca să-și exercite mandatul, guvernul are nevoie de încrederea Camerei deputaților. Regele nu poate deci, să-și aleagă singur miniștrii; are nevoie și de asentimentul Parlamentului.

După art. 65 din Constituție, guvernul sau ministrul care pierde încrederea Camerei trebuie să demisioneze imediat. Ca să împiedice instabilitatea parlamentară, constituția prevede două leacuri: 1. Regele poate disolva numai odată parlamentul pentru unul și același motiv; 2. Votul de neîncredere trebuie dat de majoritatea deputaților Adunării, nu de aceeași deputaților prezenți în ședință.

Samnătura regelui are nevoie să fie validată de contra semnătura unui ministru, care astfel își ia responsabilitatea politică a actului regal.

Miniștrii sunt obligați, la cererea Parlamentului, să asiste la ședințe și să dea lămuririle ce li se cer. În tot timpul mandatului lor, le este interzis să fie membri în vreun consiliu de administrație sau asociați la vreo întreprindere comercială. Pentru abateri grave ei pot fi deferiți unui tribunal special de către o majoritate formată din 2/3 din membrii Adunării Deputaților.

Parlamentul se compune din Cameră și Senat. Regele are o mare influență asupra compoziției Senatului; din 100 de se-

natori, 60 sunt aleși de rege. Cei-lalți, ca și deputații, sunt aleși de popor. Orice egiptean, de sex masculin, care a împlinit 25 ani alege întâi pe alegători, cari la rândul lor procedează la alegerea senatorilor și deputaților.

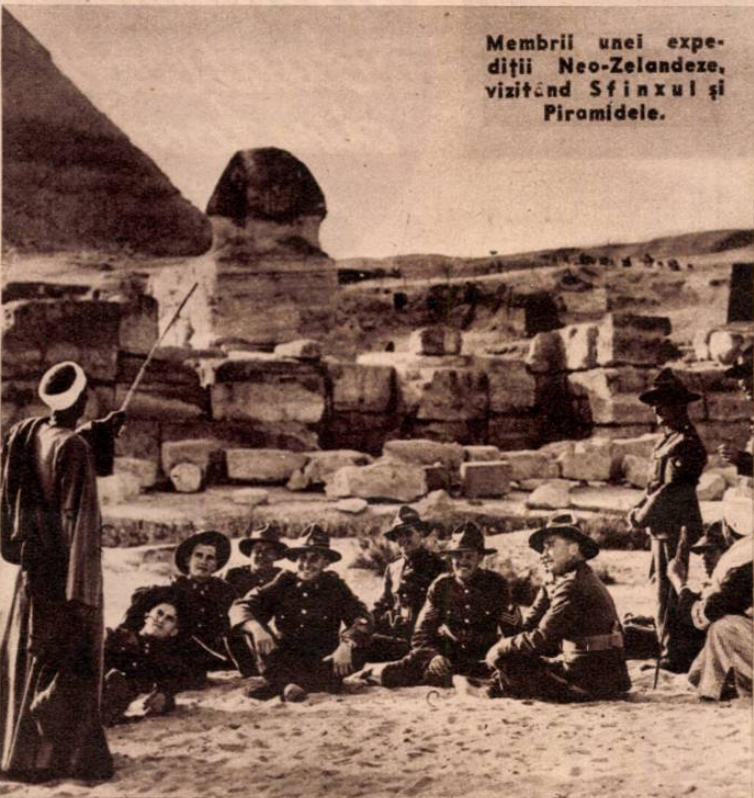
Pot fi aleși sau numiți senatori, cetățenii egipteni, în vârstă de cel puțin 40 ani, cari sunt funcționari superiori, ofițeri activi sau în retragere, înalți demnitari ai clerului, foști deputați, reprezentanți ai industriei și comerțului sau chiar contribuabili, dacă veniturile lor depășesc o anumită limită.

Regele promulgă legile făcute de Parlament. Are dreptul să facă opoziție, ceea ce atrage dela sine rediscutarea legii în parlament. Dacă este acceptată de o majoritate parlamentară, formată din 2/3 din totalitatea senatorilor și deputaților, are drept de aplicare chiar dacă se opune regele.

Decretul din 30 Noembrie 1934 a disolvat Parlamentul. El spune textual: *Până la promulgarea noiei constituții, puterea executivă și legislativă va fi exercitată de M. S. Regele, prin intermediul și responsabilitatea Consiliului de Miniștri și de fiecare ministru care se va conforma principiilor de egalitate și fraternitate, ce au stat totdeauna la baza guvernării constituționale a Egiptului.*

Țara e împărțită în 14 provincii, având o administrație autonomă. În fruntea lor se află guvernatori numiți și comisiuni provinciale alese de popor.

Din 1919, partidul național, fondat de Zaglul Pașa, luptă să-și asigure preponderanța de Stat. El cere independență completă, fără amestec englez precum și plecarea trupelor engleze. În ciuda votului negativ al Parlamentului, regele Egiptului cultivă prietenia cu Londra.

Membrii unei expediții Neo-Zelandeze, vizitând Sfînxul și Piramidele.

Un castel din O mie și una de nopți în mijlocul fermecătoarei oaze Beni Abbés, la marginea Saharei.

PASTA DE DINȚI Chlorodont

*dimineata
și mai ales
seara...*

*Știți că pielea
D-vo are nevoie
de respirație?*

Există o mulțime de preparate pentru înfrumusețare, care produc iluzia frumuseții, dar care 'au darul de a astupa porii distrugând cu atât mai repede tenul și tot farmecul său.

Numai un ten bine curățat poate fi frumos.

Incercați odată D-vo singură: puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Printr-o sensibilă înviore a pielii veți observa cât de profund pătrunde Scherk Gesichtswasser în pori. Dovada eficacității: tamponul de vată se înegrește complet. Scherk Gesichtswasser purifică astfel pielea temeinic, disolvând orice murdărie și puncte de grăsime. Scherk Gesichts-

wasser înfrumusețează pielea D-vo acționând în profunzimea epidermei și dând pielii un aspect fin și catifelat. Porii sunt degajați, pielea D-vo poate respira din nou. Ea capătă o înfățișare mai fragedă și mai sănătoasă, prelungindu-vă tinerețea. În afară de aceasta, Scherk Gesichtswasser acoperă pielea cu un strat fin și subțire de protecție, care servește în același timp ca bază ideală pentru pudră. Scherk Gesichtswasser produce astfel un efect dublu, realizându-vă și o economie.

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

Pe câmpiile Mandciuriei, răscolite până eri de iureşul războiului, ţăranii au ieşit la arat. Odată cu primăvara, viaţa reînvie pretutindeni.

Infanterişti japonezi făcând exerciţii de tragere în apropiere de Shantung.

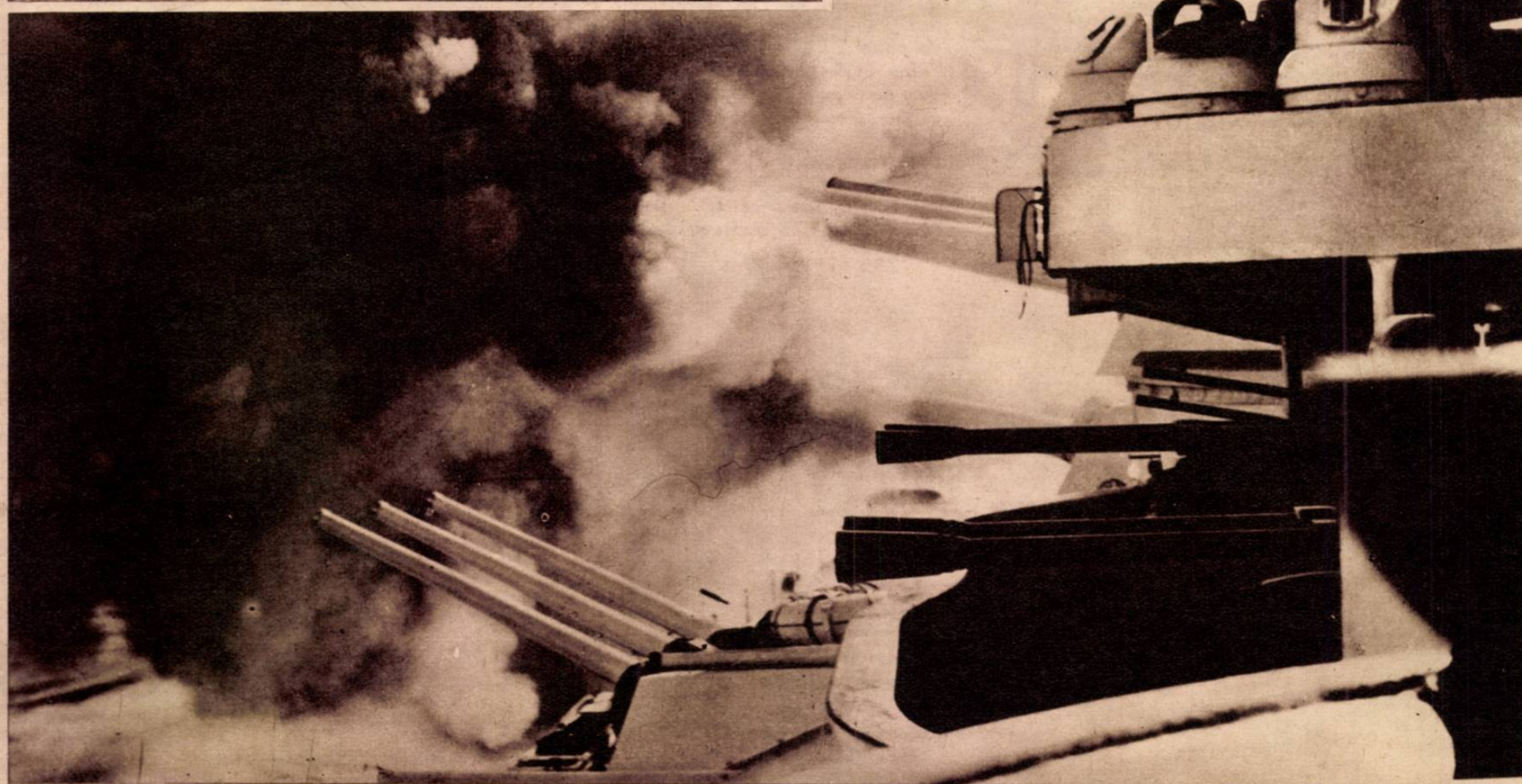

În sudul Italiei. — Paşnicul măgăruş trage camionul pe lângă vagoanele cu bombe germane. Războiu şi pace...

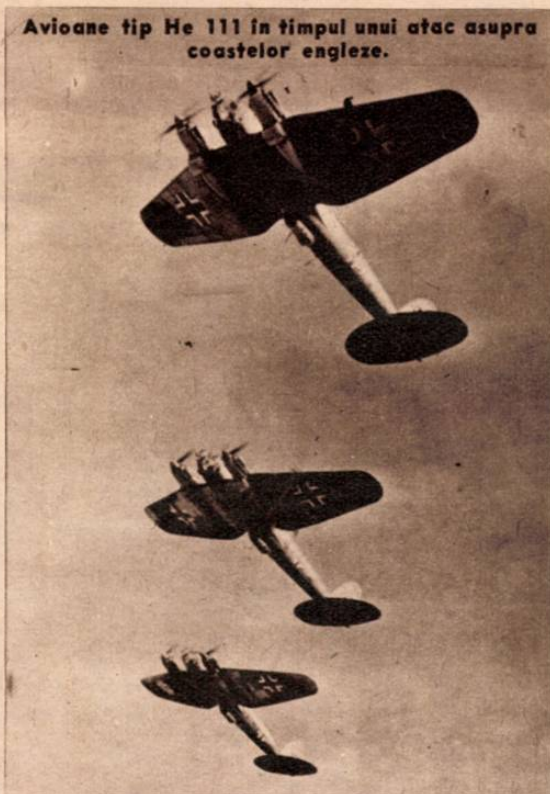
Unul din marile cūirasate de războiu italiene, în plină activitate în largul mării Mediterane.

★
Ultimele
actualităţi
din toată
lumea
★

Când SE VA produce marele atac asupra Angliei

Avioane tip He 111 în timpul unui atac asupra coastelor engleze.

**IN TIMP CE ENGLEZII O
AȘTEAPTĂ DIN ORĂ IN
ORĂ, AMERICANII FAC
PARIURI PE PRO-
NOSTICURILE INVAZIEI.**

SE discută azi, în toată lumea mai mult ca oricând, invazia asupra insulei britanice, care este considerată ca iminentă pentru primăvara acestui an.

Căpitanul Liddell Hart, criticul militar al ziarului „Daily Herald” și unul dintre cei mai reputați gazetari englezi, își exprimă convingerea, din informațiile pe care le deține, că Germania nu va mai amâna mult acest atac. Iar în privința posibilităților de invazie, el scrie:

„Șansele germanilor de a debarca în Sudul Angliei sunt bune. Germanii vor putea utiliza însă, cu același șanse, coasta

Scoției și poate chiar Irlanda. Printre elementele de care se va face uz la traversarea Canalului, vor fi, în primul rând „ceața artificială și tankurile-amfibii. În același timp, avioanele vor transporta pe insulă tankuri ușoare și mii de parașutiști”.

Dar Liddell Hart nu este singurul ziarist care admite posibilitatea unei invazii a insulei. Ziarul „Time”, la rândul lui scrie:

„Inviaza va fi încercată atât pe mare cât și în aer, cu ajutorul tuturor elementelor de navigație care pot fi puse la dispoziția transportului de trupe, iar obiectivele de atac vor fi, în primul rând, arterele care duc spre centrul Angliei”.

Până acum, e adevărat, englezii credeau că Germania nu va încerca o invazie, deoarece ar prezenta mari riscuri. În ultimul timp însă, ținând seamă de anumite evenimente semnificative și de teama mărturisită a propriilor ei conducători, populația Mării Britanii trăiește sub o permanentă amenințare și așteptând-o pare-se dela o zi la alta.

Firește că data acestui atac nu poate fi întrezărită de nimeni, ea rămânând un mare secret al comandamentului suprem german.

Până atunci însă fantezia lucrează. Și lucrează mai ales în rândurile americanilor, cari au început jocul pronosticurilor și chiar al pariurilor.

Un avion de bombardament tip „Stuka” e scos din adăpostul subteran și pregătit pentru un raid deasupra Angliei.

Vedetă rapidă germană în urmărirea inamicului.

Manevrele unor unități ale marinei germane de război în Canalul Mânecii.

Revista americană „Life” a publicat chiar un reportaj senzațional, cu grafice și desene sugestive, arătând cum va fi invadată Marea Britanie. În aceste „documente” ipotetice ale americanilor, se pot vedea: traversarea canalului cu tot felul de vase, la adăpostul ceței artificiale; lansarea a mii de parașutiști, cu motociclete, biciclete și mitraliere; transportul carelor de asalt cu avionul pe plăile engleze și debarcarea pe coasta britanică la adăpostul nouriilor făcuți cu gaze fumigene.

Concluzia pe care o trag americanii este că întreaga reușită a acestei operațiuni va fi în funcție de viteză și de posibilitățile de transport masiv.

DUMINICA SPORTIVĂ

O fază a matchului Unirea Tricolor — Gloria C. F. R.

Viforul Dacia — T. C. R. Panică la poarta T. C. R.

Hai-hai — Dor de ducă.

Ofițeri din misiunea militară germană, vizitând Muzeul Zoologic.

Serviciul divin dela Spitalul Militar „Regina Elisabeta”

Eri Duminică 23 Martie a avut loc la Capela Spitalului Militar „Regina Elisabeta”, hirotonisirea diaconului militar Bejju Gheorghe — doctorand în Teologie.

Serviciul Liturgic a fost oficiat de Prea Sfințitul Partenie Ciopron, episcopul armatei, înconjurat de protopop Col. Dăncilă Ion, protopop Maior Gh. Georgescu confesorul Spitalului și al Garnizoanei, diaconul Teofil Pandelescu, etc.

Au asistat numeroși publici civili, militari, cum și toți medicii spitalului în frunte cu Domnul General de divizie Sănătescu și General Dr. Iancovescu, Colonel Dr. Căpitanovici, Lt.-Colonel Dr. Gilorteanu, Mircea Constantinescu, Valeriu Constantinescu, Colonel Dr. Stroian, etc.

Predica zilei a fost rostită de noul Diacon Gh. Bejju.

SOLEMNITATEA DIN PIATA VICTORIEI

ANUL XV No. 740

1 APRILIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

PATRIA RECUNOSCĂTOARE RĂSPLĂTEȘTE BRAVURA OSTAȘILOR

Țara noastră plătește în avans pentru osteni

1.

2.

MĂREATA SERBARE OSTĂȘEASCĂ DIN PIAȚA VICTORIEI

În dimineața zilei de Marți, 25 crt., s'a desfășurat în Piața Victoriei, solemnitatea decorării ostașilor cari și-au făcut datoria cu prilejul evenimentelor dureroase din 21 — 23 Ianuarie și împărțirea ajutoarelor acordate familiilor celor căzuți.

- 1) D-l General Antonescu, Conducătorul Statului, înmânează plicurile cu recompense bănești rudelor celor căzuți la datorie.
- 2) Răsplătirea bravurei ostășești.
- 3) Plugurile primite de ostașii răniți și familiile celor căzuți între apărarea înțelesei și ordinii în țară.
- 4) Conducătorul statului D-l General Antonescu, sărutând Sf. Evanghelie.

3.

4.

DOMNULE, EU AM UN CUI IN CAP

NEMURITOR ȘI RECE: DULGHERUL ION BALAȘ PĂTRUNDE ÎN ANALELE MEDICINEI

CEL MAI SENZAȚIONAL CAP MEDICAL AL TIMPULUI ESTE „OPERA” SPIROCHETTEI PALLIDA. OMUL CARE SFIDEAZĂ LEGILE VIEȚII ESTE TOTUȘI OMUL CEL MAI DOCIL.

ION BALAȘ, e de statură mărunță, are 52 de ani și e dulgher. A venit în București de undeva de pe lângă Arad și a închiriat o cameră pe strada Pușor. Mai bine spus: a închiriat un pat într'un soiu de cocioabă cum încă mai sunt multe în București. A „avansat” 200 — chiria pe 15 zile — proprietăresei și a cerut chitanță: — Li plăcea foarte mult „să fie în regulă”. explică proprietara patului închiriat de Balaș. Apoi?

Apoi a plecat după lucru.

DOMNULE EU AM UN CUI ÎN CAP !

Dar, dacă Balaș părea un om liniștit și ordonat, era undeva în adânc, o rotiță ai cărei zimți se tociseră. Angrenajul suferia. Ion Balaș susține că îl durea capul îngrozitor. O zi, două, o săptămână. A încercat câteva leacuri dar n'a reușit. Și cum el este dulgher, i s'a sugerat ideea — n'ar putea spune de unde este — că durerea poate fi omorită. Simplu: un cui în inima durerii ca acela din inima strigoilor. Și inima durerii era în capul lui Balaș.

Se afla la bina. Dulgherii lucrează cu cuie lungi, grinzile fiind groase. Deci tocmai ceea ce trebuia. Un cui de 12 cm. lungime, de grosimea unei țigări „Națională” de care se afla și în tabachera lui, o teslă și operația putea să înceapă.

Iată, a și început: omul nu alege locul în care trebuie bătut cuiul, pentru că îl știe de mai înainte: operația merge precis. Vârful metalic străbate stratul epidermic, ajunge la cutia craniană, tesla lovește în floarea cuiului pe care Balaș îl menține cu mâna stângă în poziție perfect verticală, a trecut mâna dreaptă lovește mereu, interiorul este străbătut „cu ușurință”, câteva lovituri încă și treaba este gata. A rămas afară însă floarea cuiului și lui Balaș nu-i place: el este un om ordonat și vrea ca treaba să fie făcută cu rost. Ia din lada de scule un clește de tăiat sîrma, retează capătul cuiului și se declară mulțumit.

Durerea care se cuibărise în cap a fost omorită, Balaș coboară scările binalei, mulțumit.

* * *

Ușa camerei de gardă dela Salvare se deschide și apără un om mărunț, vârstnic. Urează „bună seara”, se uită de jur împrejurul camerei ca și cum ar căuta pe cineva, apoi se adresează internilor:

— Domnule, eu am un cui în cap !

E rândul internilor să se privească și să

dea din umeri. Il cred nebun sau beat, dar Balaș susține că nu e nebun, iar beat, cu siguranță nu e. Repetă:

— Dom'le, eu am un cui în cap.

La Salvare se muncește mult, oamenii sunt obosiți, așa că:

— Lasă-ne, omule, cu prostiile. Vezi-ți de treabă.

Balaș se simte jicnit. Să nu fie crezut, adică?

— Nu înțelegi dom'le că eu am un cui în cap?

A reușit să se impună, trezind curiozitatea. E examinat, dar în locul pe care l indică nu se vede decât un punct negru, lovit cu o pensetă, punctul răsună metalic. E deci un cui. Internii îi dau dreptate și Balaș e oarecum bucuros că i-a putut convinge.

— Și de ce ți-ai bătut cuiul?

— Trebuia să omor durerea.

În camera de operații a Spitalului de urgență cuiul este extras. După șapte zile, Balaș revenea în patul lui din str. Pușor No. 15. Trăsese cea mai formidabilă cacialma vieții.

UN DORN ESTE O SCULĂ DE DULGHERIE...

Seara se ia la vorbă cu gazda care, — năroadă — nu înțelege cum un om își poate batea un cui în cap. Balaș este gata să-i explice, deși el este un om tăcut, de fel, dar bătrâna nu vrea să înțeleagă. Renunță cu o personală notă flegmatică și se culcă. În camera din față doarme bătrâna, iar în aceeași cameră cu Balaș un individ care deasemenea închiriasse acolo un pat.

La orele două noaptea toată lumea doarme. (Sunt, e adevărat, și de acei cari socotesc ziua ca fiind vulgară și, deci, trăiesc noaptea). La ora asta însă proprietara paturilor din str. Pușor este trezită de o serie de păcănituri. Are impresia că Balaș trânteste ușa care desparte cele două camere, și supărată oarecum pe el în urma isprăvii trecute, îl cam repede:

— Las'o Dumnezeuului de ușă, omule, și te culcă !

Pac, pac, pac !

— Da'tâmpără-te odată că-l trezești pe celălalt !

Pac, pac, pac !

Bătrâna coboară din așternut și aprinde un chibrit. La flacăra trecătoare ca o undă de viață îl vede pe Balaș așezat pe prag ocupându-se de un lucru pe care-l învățase perfect: își bătea un cui în cap.

Femea țipă îngrozită, iese în stradă și aleargă la comisariat. „Colegul de cameră” a lui Balaș se trezește și el, încearcă să se amestece în ceea ce face omul de pe prag, dar acesta iese liniștit afară, se duce în spatele casei și continuă treaba până la sfârșit: adică până când cuiul este complet bătut.

Vin sergenții de stradă, vecinele, ceilalți chiriși, dar Balaș își privește cu același suveran dispreț și pornește, singur, spre spital. Ar trebui poate să se scuze în fața proprietăresei pentru că i-a pătat covorul cu câteva picături de sânge. N'o face însă pentru că nu e el vinovat: inima durerii a sângerat.

* * *

De data asta nu se mai duce la „Salvare”. Drumul trece prin centrul orașului și ar risca să fie condus la Prefectura de poliție pentru că circulă peste orele 12 noaptea. Și, ceea ce este mai grav, odată ajuns acolo nimeni nu l-ar crede că are un cui în cap, și... ce s'ar face omul cu cuiul în cap?

Așa că o ia spre spitalul Colentina, unde ajunge către orele trei. Il primește tânărul doctor intern Marin Voiculescu care se afla de serviciu.

— Dom'le, eu am un cui în cap.

Fața tânărului medic se luminează de un zâmbet. Are humor omulețului ăsta care-l scoală la orele trei să-i fie tovarăș de vorbă.

— Ce spui?

— Am un cui în cap.

Medicul începe să-l ia în serios, îl privește și descoperă capul metalic. Deși internist, doctorul Marin Voiculescu trebuie să execute extracția. Ce s'ar face Ion Balaș cu un cui în cap?

În camera de gardă însă, și la ora aceea nu se afla un instrument chirurgical potrivit: neprevăzător, Balaș nu-și anunțase vizita.

Totuși, extracția trebuia executată. Într'un colț al camerei, Balaș se uita uimit la oamenii aceștia care se agită. Dece atâta grabă? Avem timp, slavă Domnului !...

Vasile, omul de serviciu, alergă până la Uzina Spitalului și aduce un clește. Un clește ca acela care se află și în lada de-acasă a lui Balaș (dacă știa, nu venea cu unul în buzunar?) Medicul procedează repede. Capul lui Balaș stă cuminte pe masă, ținut de Vasile și o soră de serviciu. Cleștele apucă extremitatea cuiului și medicul — tânăr și bine legat — trage puternic. Iese, acoperit de creeri, nu un cui, ci un dorn.

(Continuare în pagina 15-a)

Cu generalul DIETL la sport în NORVEGIA

Generalul merge cu plăcere prin năpeți și escaladează — ca un sublocotenent — o barieră de gheață.

* Generalul Dietl; măsoară distanța din ochi și-si face apoi vânt.

Se învață un joc nou. Se distribuie jucătorilor discuri de lemn prevăzute cu o coadă (Eisstock). Jucătorii trebuie să le arunce spre o bară. Acela care a reușit să atingă bara sau să arunce discul cât mai aproape de bară primește 50 de ore.

Inainte de luptele eroice dela Narvik, ofițerul de vânători de munte Dietl, nu era cunoscut decât într'un cerc restrâns de oameni. Generalul Dietl este astăzi una dintre cele mai populare figuri, eroul dela Narvik. Germania întreagă îl cunoaște acum pe acest brav ofițer pe care Führerul l-a decorat cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer.

Într'o zi într'un loc, într'altă zi într'altul generalul Dietl se afla mereu în mijlocul trupelor sale. El însuși sportman desăvârșit, un entuziast al skiului, alpinist perfect, obținând nenumărate premii la concursurile internaționale, încurajează orice fel de sport la oamenii săi, devotați co-

Generalul Dietl primește cele 50 ore pe care le-a câștigat prin concurs.

mandantului lor pe care — în afară serviciului — îl consideră ca un bun camarad și mare prieten.

Într'o îndepărtată garnizoană din Norvegia, vânătorii de munte germani au învățat un sport nou. Este vorba de „Eisstochsen”, un joc care constă în aruncarea pe gheață a unui disc prevăzut cu o coadă. Acel care reușește să arunce acest disc cât mai aproape de această bară, câștigă un premiu de 50 de ore. Generalul Dietl, sosit în inspecție, nu se dă în lături și participă și el la concurs. Svelt și iute ca un sublocotenent, iată-l învingător pe pista de gheață, astfel că premiul de 50 de ore este câștigat de general, spre bucuria vânătorilor de munte al căror mare camarad și prieten este.

Trupele alpine au un musafin, pe Erika, — personificarea bine cunoscutei reviste militare germane „Erika”. Erika participă și ea la concurs. Ce importantă are dacă nu câștigă premiul...

Învingătorul dela Narvik a învins și pe pista de gheață. Râde satisfăcut că „lovitura” l-a reușit.

...Seara este invitată la masa generalului, putând constata și aici cât de camarad este acest general între camarazi.

Jocul continuă. „Hai, privește și tu.” Micul Björn îl cunoaște pe generalul Dietl, așa cum îl cunosc toți copiii norvegieni.

ACTUALITATEA IN IMAGINI

1. Serbarea de 50 ani ai Soc. Arhitecților Români.

2. Adunarea generală a Așezământului I. C. Brătianu.

3. Adunarea Generală a Soc. Tinerimea Română.

COMEMORAREA ZILEI DE 27 MARTIE 1918 LA BISERICA ANTIM DIN CAPITALĂ

Înălțătoria solemnitate dela Biserica Antim și Cercul Basarabenilor.

AXA in MEDITERANEA

ANGLIA a rămas surprinsă când aviația germană și-a făcut apariția pe malurile Mediteranei. Ea era convinsă că acțiunile de război ale Italiei și Germaniei, se vor desfășura separat. Și în această privință s'a înșelat, după cum de altfel s'a înșelat și atunci când a crezut — înainte de 10 Iunie 1940 — că interesele și atitudinea politică a celor două State pot fi separate. Solidaritatea în război a puterilor Axei este perfectă, așa după cum perfectă este de altfel și solidaritatea lor în ceea ce privește țelurile. Astăzi, războiul împotriva Imperiului britanic, se manifestă printr-o acțiune comună, acolo unde desfășurarea lui oferă puterilor Axei prilejul de a se angaja în luptă cu inamicul.

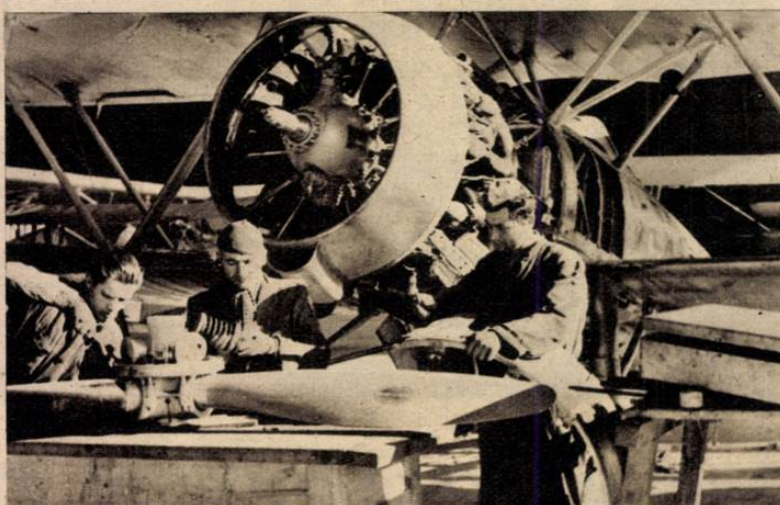
La sfârșitul verii trecute, atacurile aeriene asupra Mării Britanii și războiul maritim împotriva blocadei engleze, au intrat într-o fază nouă, intensă și regulată. Un corp expediționar aeronautic italian s'a transportat atunci pe coasta Mânecii și un grup de submarine italiene, trecând Gibraltarul, s'au alăturat unităților germane care au pornit vânătoarea împotriva convoaanelor britanice din Atlantic. În faza actuală a războiului, când Anglia a încercat să mute centrul de gravitate al operațiunilor în Mediterană, era firesc ca un însemnat număr de forțe germane să se alăture celor italiene pentru a lupta împreună în acest sector unde, după calculele pripite ale guvernului și ale Inaltului Comandament britanic, trebuia jucată ultima carte întru rezolvarea conflictului.

CU CE FORȚE A ATACAT ANGLIA IMPERIUL ITALIAN ȘI LA CE REZULTATE A AJUNS DIN PUNCT DE VEDERE STRATEGIC

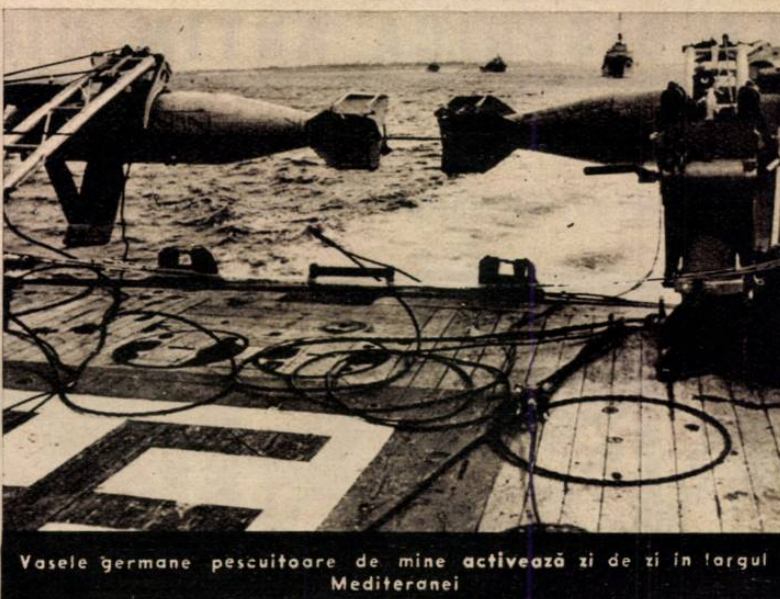
Planul de război al Angliei a fost dat pe față. Marea Britanie făcându-și iluzia că operațiile din Nord vor fi împiedecate datorită ceței și furtunilor iernii, a adunat toate forțele de uscat,

La spitalul militar Celio din Roma se impart cărți soldaților italieni răniți

Într'un aeroport italian în Albania. Atelier de campanie în care se face revizuirea aparatelor și motoarelor

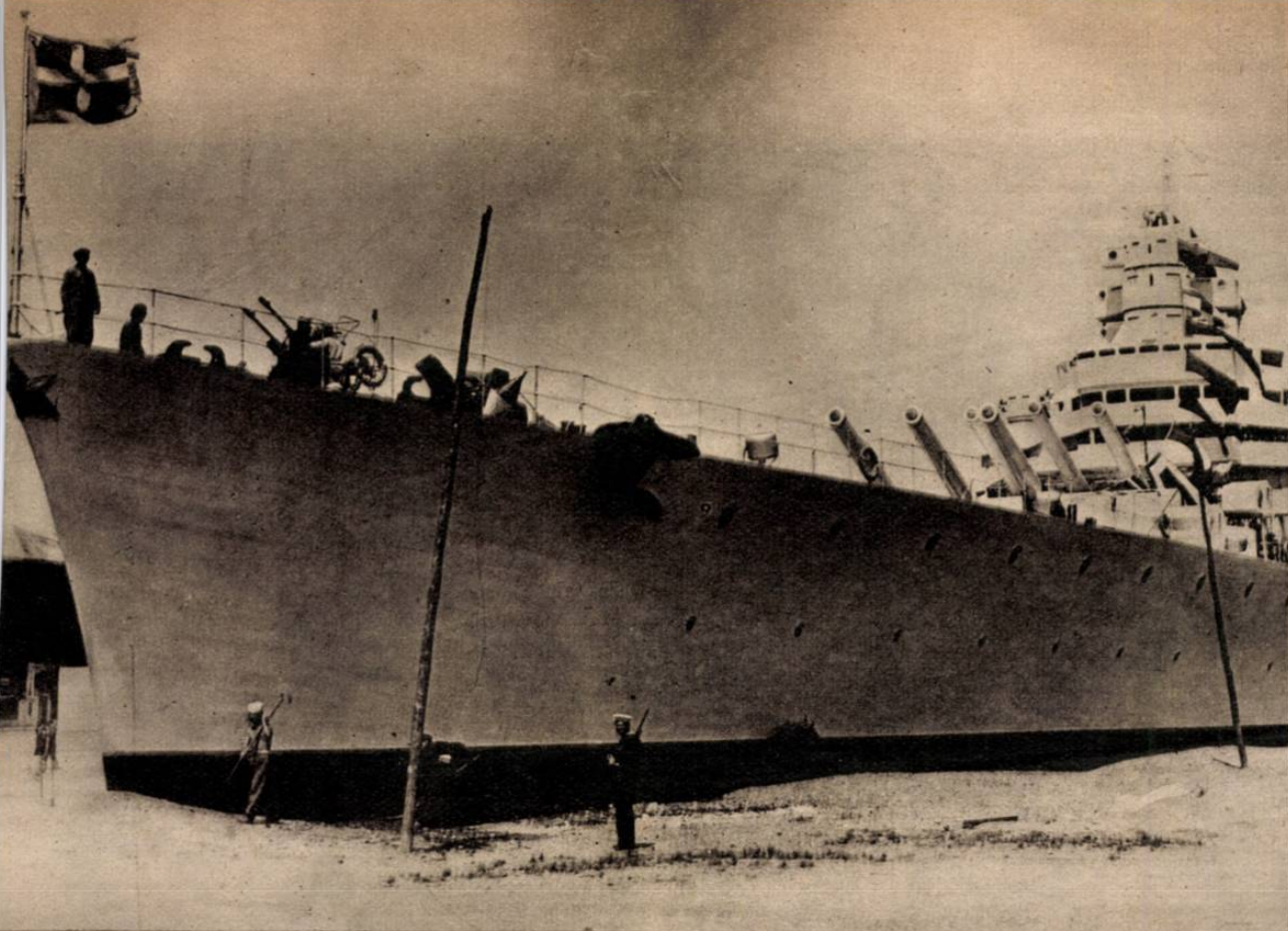
Vasele germane pescuitoare de mine activează zi de zi în largul Mediteranei

de mare și de aer, disponibile în Mediterană și în Africa, pentru a le arunca în luptă împotriva Italiei. Planul ei, întemeiat pe marea disproporție a forțelor, era acela de a învinge Italia izolată, ca apoi, dacă planul ar fi izbutit, să se întoarcă cu tot efectivul disponibil împotriva Germaniei care s'ar fi găsit izolată la rândul ei.

Și într'adevăr, împotriva tânărului Imperiu italian, care are 60 milioane de locuitori și a cărui bogăție nu este prea mare, Anglia a mobilizat cea mai mare parte din mijloacele de război ale uriașului său Imperiu, care are nu mai puțin de 500 de milioane de locuitori. La aceste neînmurite posibilități să adăugăm și ajutoarele date de Statele Unite. O parte din avioanele puse în slujba armatei britanice care operează pe frontul din Africa de Nord sunt americane, ca și cea mai mare parte din

Trupe italiene debarcând în Africa

Un distrugător italian: gafa de a fi lansat pe mare

utilajul mecanic angajat în pustiu. Printre vasele de război cari au luat parte la atacul Bardiei, se aflau și unitățile sosite din Singapore, iar în rândul trupelor cari operează în Egipt, în Sudan și în Kenia, se găsesc australieni, neo-zeelandezi, indieni și francezi, aparținând formațiilor Generalului De Gaulle.

ANGLIA ESTE ATACATĂ DE AXĂ PE CÂMPUL DE LUPĂ PE CARE SINGURĂ ȘI L-A ALES

Metoda aceasta, de a ataca cu scopul de a învinge separat pe inamicii aliați, aruncând în luptă grosul forțelor, întâi împotriva unuia și apoi contra celuilalt, a fost aplicat și în trecut de către Napoleon și Frederic al II-lea. Ea se întemeiază, după cum de altfel s'a și adeverit, pe neînțelegerile și neprevăderea adversarilor aliați și pe presupunerea că ei duc războiul pe temeuri naționale și nu pe un interes general și pe un plan de ansamblu.

La manevra efectuată de către Anglia pe căi externe, între Septembrie și Decembrie 1940, prin Atlantic și Pacific, cu scopul de a concentra pe

frontul Mediteranean un mare număr de forțe metropolitane și imperiale, Axa răspunde astăzi, pe căi interne, printr-o nouă parțială concentrare de forțe în Bazinul mediteranian unde se află cel mai însemnat teafu de luptă al actualului război.

Aceasta, de altfel, este un fapt logic și firesc. El dovedește frățietatea puterilor Axei în ceea ce privește simțimintele, scopurile politice și țelurile de război. El reprezintă cu alte cuvinte Axa în funcțiune. Dar el înseamnă mai presus de toate o metodă rațională impusă de împrejurări pentru a dobândi victoria. În război, ceea ce contează mai mult, este înfrângerea inamicului și inamicul trebuie învins acolo unde poate fi găsit. Deoarece el își are astăzi forțele concentrate în Mediterană, este logic ca puterile aliate ale Axei, să-l înfrunte în cuprinsul acestei mări, adică pe scena pe care el însuși și-a ales-o.

VICTORIILE ANGLIEI ÎN AFRICA POT SLUJI MAI MULT PROPAGANDEI DE CÂT PLANURILOR HOTĂRĂTOARE ALE RĂZBOIULUI

Propaganda britanică s'a cam grăbit, când a afirmat, în Noembrie 1940, după primele lupte violente din Mediterană, că ea a rămas singură stăpână a acestei mări și că rezistența uneia dintre poliile Axei, sub uriașa presiune a forțelor ei, putea fi considerată pășind pe povârnișul declinului. Italia nu se consideră cătuși de puțin slăbită și acest lucru îl dovedește îndârjirea ne-zdruncinată și bogată în perspective care de atunci a rămas aceeași. Dar Italia nu este nici izolată. Astăzi, împotriva coaliției forțelor dușmane, Axa opune coaliția forțelor ei; puterea militară a Italiei.

Primele succese

engleze din Africa de Nord, pe care nici un italian nu se gândește să le nege, dar care vin după o lungă serie de înfrângeri britanice pe fronturile africane, au deci o valoare mai mult tactică de cât strategică. Pot folosi mai mult propagandei de cât adevăratelor planuri substanțiale și hotărâtoare ale războiului. Marilor rezerve, încă intacte, ale Italiei, se adaugă acum cele ale Germaniei care dovedesc că Axa nu se lasă înfrântă în război pe calea armelor cum nu s'a lăsat înfrântă prin alte manevre în ajunul atât de agitat al intrării în război.

Ziarele germane au dreptate când scriu că în ultimele zile situația strategică a luat un aspect cu totul nou. Războiul, ce-i drept, nu a depășit vechile limite dar nu se mai desfășoară în sectoare fixe, ci crează, prin deplasarea forțelor, teatrelor de luptă cerute de însăși evoluția sa.

Prezența Axei în Mediterană dovedește deci, că războiul continuă să se desfășoare în sectorul acestei mări cu forțe sporite în stare să înfrunte și să învingă forțele sporite ale inamicului.

Aviatorii corpului italian primesc corespondență într'un aeroport de pe Canalul Măneicii

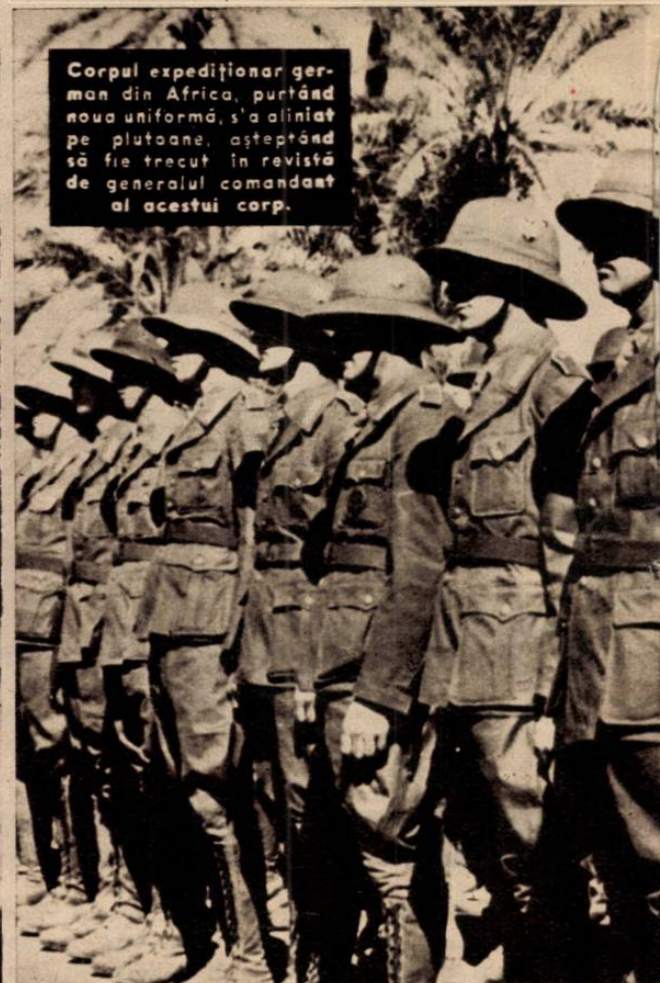
In Somalia: aprovizionarea cu apă

O mină engleză a fost găsită în Mediterană și acum e demontată de specialiști germani

Intr-o oază africană, un grup de corespondenți ai războiului germani, fac un scurt popas, înainte de a se îndrepta spre liniile cele mai înaintate.

Corpul expediționar german din Africa, purtând noua uniformă, s'a aliniat pe plutoane, așteptând să fie trecut în revistă de generalul comandant al acestui corp.

Trupele germane

A NGLIA a crezut că dacă va instala mine și va deslănțui atacuri în trecerea îngustă, pe care o fac în Mediterana Sicilia și Tripolis, va face imposibilă transportarea trupelor germane către Libia. Ca răspuns, comandamentul militar german a început să publice informațiuni

asupra luptelor dintre trupele germane și engleze în Libia. Așa că... Germanii debarcaseră totuși în Africa.

Englezii n'au putut împiedica trecerea armatelor germane și nici înaintarea lor pe sute de kilometri în adâncul deșertului, împreună cu toate coloanele de muniții, provizii, apă, materiale etc.

Anglia trebuie să înțeleagă că oriunde se va ridica, va întâmpina riposta imediată a Germaniei.

★

Chiar lăsând la o parte acțiunea militară de șoc — lupta — dacă ne vom gândi la faptul deplasării trupelor germane dintr'un continent în altul, trecând prin regiuni considerate de Anglia ca făcând parte din spațiul controlat de armele sale, operațiunea ne apare ca un mare act de războiu. Fiindcă nu numai oamenii, ci și mașinile, tunurile, camioanele, tancurile, proviziile etc. au ajuns intacte în Afri-

Soldatii germani organizând terenul în Libia. Se pun rețelele de sârmă sub protecția tunurilor anticar.

Parada trupelor germane la Tripoli. Automobilul comandantului este urmat de plutoanele de pușcași motocicliști.

MAINE în AFRICA

Aviatorii germani în Africa. Unul din piloți poartă casca colonială.

ca. Transportul acestor imense cantități de material constituie singur un triumf, și nu-și găsește egal în istorie.

Odată în Africa, această minunată organizatoare care este armata germană, a început instalarea și pregătirea terenului pentru luptă: bivoacuri, stații de alimentare, depozite de muniții, întărituri, baraje, baze aviatice etc., sub protecția artileriei anti-aeriene și de câmp, cari au fost puse din primul moment în poziție.

★

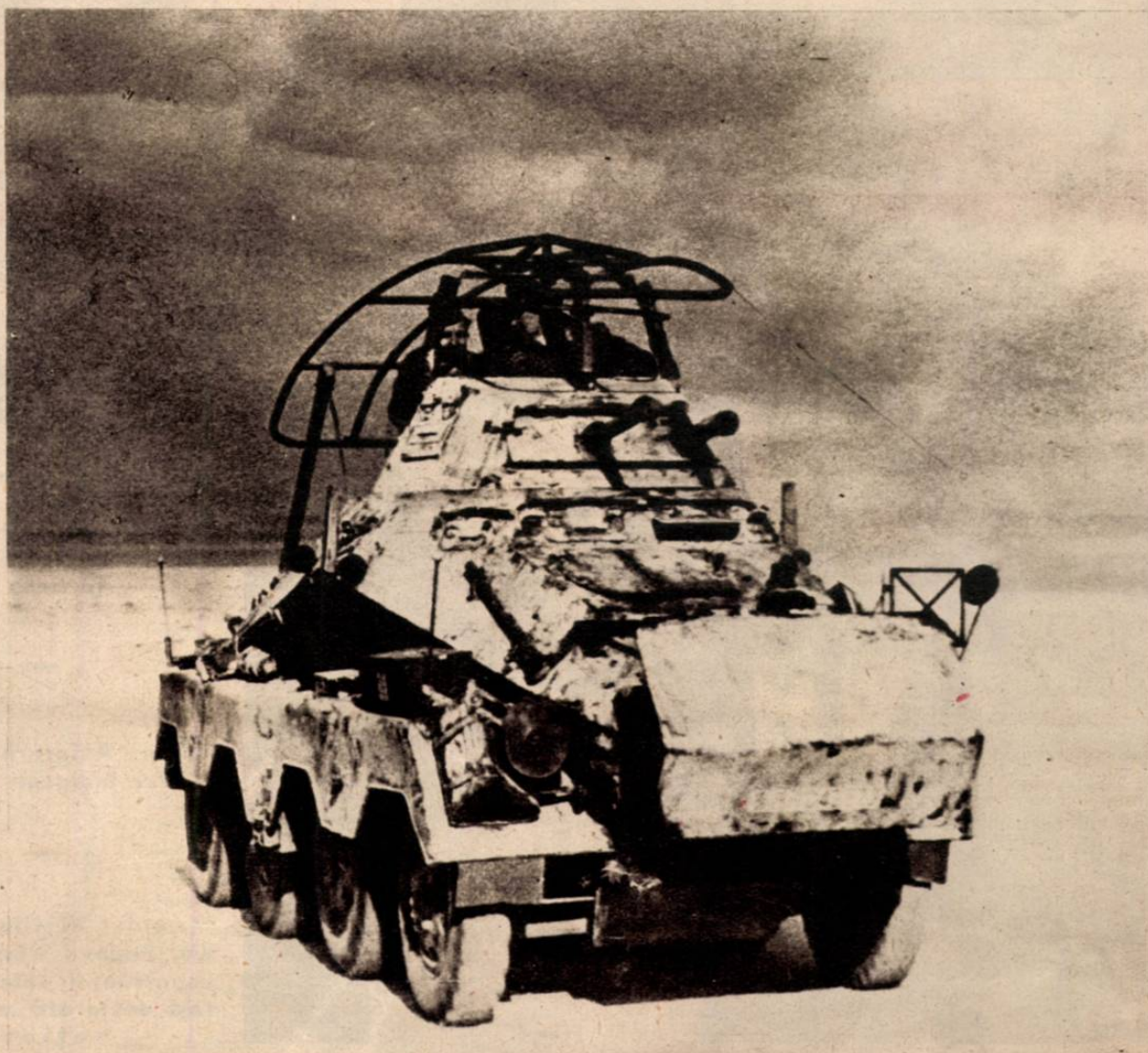
Este aceeași armată germană care a luptat în Polonia, în Franța, în Norvegia, zdrobind toate centrele de rezistență engleze. Deși ea găsește în Libia un peisagiu neobișnuit, arșiță, furtuni orbitoare de nisip, lipsă de șosele, armata germană se comportă la fel ca și pe fronturile din Europa: victorioasă.

★

Să spunem un

—
râncuri grele germane străbătând nisipurile pustului african.

cuvânt despre acei artiști — eroi, corespondenții de războiu, cari însoțesc cu aparatele cinematografice, de radio sau cu stiloul, acțiunile trupelor, totdeauna în primele rânduri, disprețuitori de greutate și primejdie.

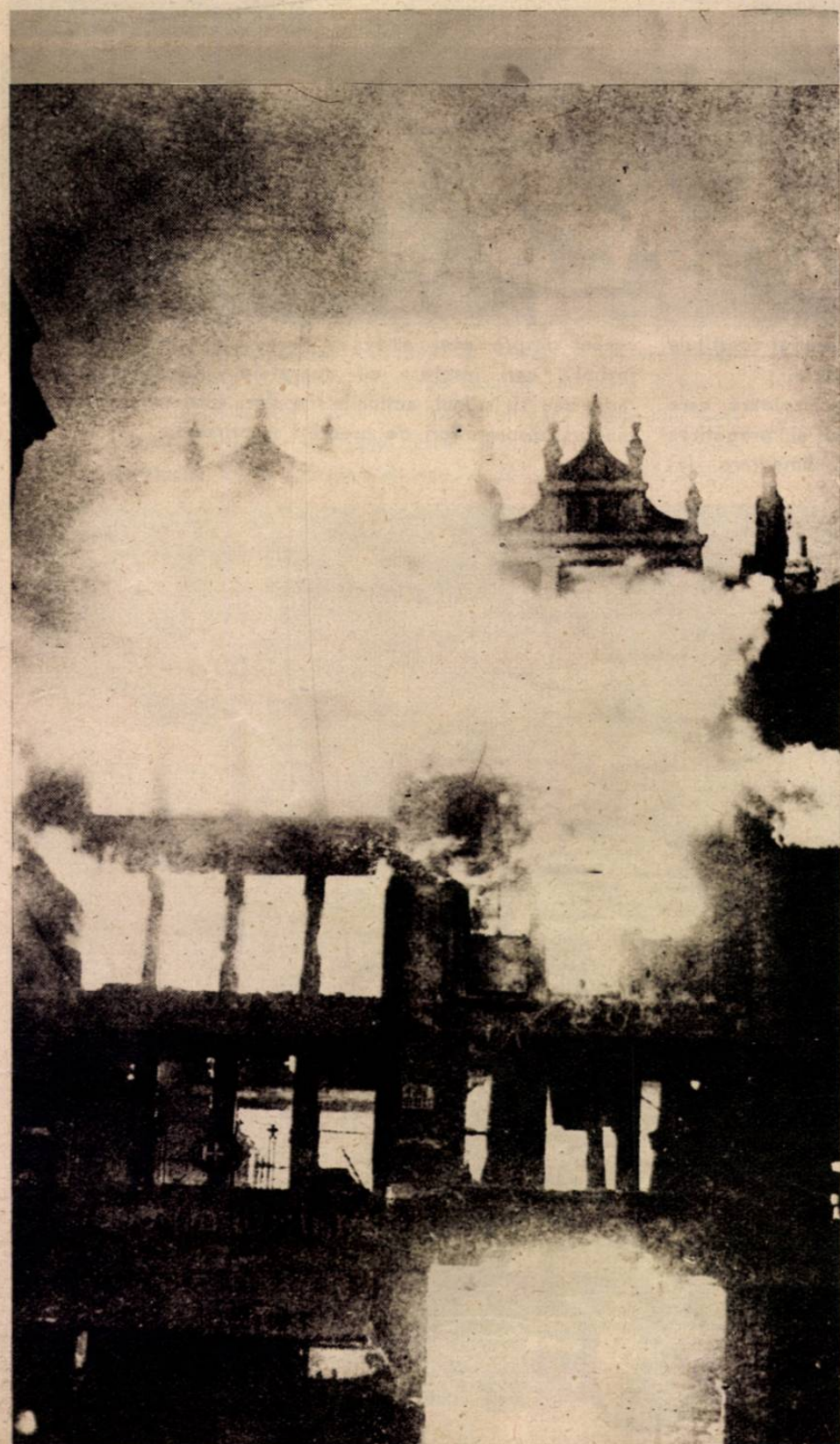

Beduini vizitând un aeroport german în Africa.

DEPE TOATE FRONTURILE

Avioanele germane și-au atins încăodată ținta. Un depozit de aprovizionare englez incendiat pentru a doua oară în cursul unei săptămâni.

Sus: Avion german în zbor prin Africa de Nord. Aparatul a fost lovit de englezi dar va ateriza fără greutate la baza sa.

Mijloc: Aviatorii germani printre indigenii din Africa.

Dreapta: Vestita catedrală din Padova care, datorită importanței sale istorice a fost declarată monument național.

Anechdote

DESPRE

ALFONS XIII-lea

Suveranul democrat: Alfonso al XIII-lea în tramvay, călătorind ca un simplu cetățean.

UN BIUROU DE INFORMAȚIUNI PENTRU FAMILIILE SOLDAȚILOR

SUFLET peste măsură de bun, în cursul războiului mondial înființase un birou de informații pentru toate mamele, soțiile și ficele combatanților din orice țară. Uneori primia până la 1500 scrisori pe zi. Câte atentate a înfruntat acest monarh în viața sa? Și cine ar putea să le numere? A fost suveranul care a pățit mai mult decât toate capetele încoronate. Dar el sfida „riscurile meseriei” cu o seninătate nesdruncinată și aduna aproape cu religiozitate obiectele ce se referiau la domnia lui alcătuind astfel un muzeu straniu, „muzeul accidentelor” cum îi plăcea să-l numească.

O ÎNTÂLNIRE DRAMATICĂ

Odată, se plimba pe jos, în împrejurimile orașului San Sebastian când, neavând chibrituri, ceru să-și aprindă țigara unui individ care fuma tacticos în pragul cocioabei sale. Necunoscutul îi întinse mukul, dar recunoscându-l, îngălbeni mirat, sau mai bine spus nedumirît, regele îl fixă drept în ochi și numai decât își dădu seama că se afla față în față cu un anarhist periculos, implicat din greșeală în atentatul din Madrid. Regele nu se turbură cătuși de puțin ci, dimpotrivă, strânse mâna individului care intenționa să-și ia tălpășița și-l rugă să scuze poliția dacă uneori aresta câte un nevinovat căci adesea i se întâmpla și ei să scape printre degete pe adevărații vinovați. Li întinse deci trandafirul dela butoniera sa, în semn de recunoștință, și se depărtă.

SFATURI ÎNTELEPTE

În timpul unei excursiuni a fost nevoie, într'un anumit punct, să se schimbe un cauciuc la mașină. Prin apropiere se afla un han. Alfons, nerecunoscut, comandă ceva de mâncare și, în răstimp, intră în vorbă cu hangiuul. Acesta era un nemulțumit, pe jumătate republican, care critica miniștrii și ura guvernul. „Dacă eu aș fi regele — spuse la un moment dat — aș căuta să văd limpede în toate acestea. Poporul e furat: eu aș încerca să-l fac fericit”. Regele aprobă și în clipa când să plătească depuse pe masă un pumn de monede de aur spunând: „Păstrează-le în amintirea regelui care nu va uita niciodată sfaturile d-tale înțelepte!”.

APRINZATOAREA DE ȚIGARI

Când guvernul spaniol hotărî să supună la o anumită taxă toate aprinzătoarele de țigări aflate în uz, dis de dimineață se deschise ușa biuroului unde urma să se facă această operațiune și apărură regele care, surzind, scoase din buzunar o mică brichetă de aur și o prezintă pentru marcat. După suveran, urmă aghiotantul său și astfel mașina de marcat în Spania a fost inaugurată chiar de rege care plecă mulțumit de-a fi în regulă cu legile țării sale.

INCHISOARE LA SENAT

Altădată, Alfons al XIII-lea dădu o dovadă promptă a fineții sale. Mareșalul Lopez supusesse semnăturii sale numirea ca Senator a unui prieten al lui recomandându-l astfel: „Dacă Majestatea Voastră refuză, Lopez va muri!”. Și Alfons, după ce iscălise: „Acordându-i grația suverană — spuse — i se comută pedeapsa cu moartea în închisoarea pe viață, la Senat”.

PUMNII REGELUI

Prin împrejurimile Madridului întâlni într'o zi un căruțaș care-și biciuia sălbatec caii mânați pe un povârniș cu atâta furie încât unul din animale căzu la pământ fără a mai avea putere să se urnească de acolo. Coborînd din automobilul său, suveranul ajută pe om să-și ridice calul căzut, după care-i administră o doză energică de pumni, spunându-i dacă vrei să mă chemi în judecată, spune că am fost eu, *el rey!*!”.

„SOȚIA MEA ESTE REGINA, IAR FIUL MEU PRINȚUL MOȘTENITOR...”

Intr'o zi, în Sevilla, sosi incognito la mănăstirea San Leandro ale cărui călugărițe erau vestite pentru prepararea unor prăjituri delicioase. El rugă pe o soră bătrână să-i împacheteze două duzini de gălbenușuri de ou zaharate și când le primi întrebă: „Oare prăjiturile acestea sunt cu-adevărat atât de bune precum se zice?”. Sora păru aproape jignită și răspunse: „Domnule, așa ceva n'ați mâncat niciodată în viața dv!”. Iar Alfons, surzind: „atunci, te rog mai trimite o duzină soției mele și una fiului meu”. Apoi îi înmână o bancnotă de 100 pesetas. Cum valoarea comenzii putea să fie de cel mult patru pesetas, sora se arată nedumerită și ceru adresa clientului: „Foarte bine — răspunse Alfons — adresa mea este la Alcazar; soția mea este regina Victoria, fiul meu e principele Asturiilor, iar eu...”. Dar, văzând fața buimăcită a interlocutoarei sale, izbucni într'un hohot de răs și plecă. N'ajunsese încă în stradă și clopotele mănăstirii începeau să sune iar călugărițele alergară în chiliile lor pentru a primi vizita Suveranului. Dar acesta era departe, în drum spre palat...

DELA UN ZÂMBET LA CĂSĂTORIE

Simplu în toate, a fost deasemenea simplu și în felul cu care și-a ales tovarășa de viață. Mulți își amintesc că aceasta ar fi trebuit să fie Principesa Patricia de Connaught: rămăsese numai ca cei doi tineri să se cunoască de aproape. Prezintarea Suveranului a avut loc în sala castelului regal din Windsor, de față fiind și familia regală engleză. Alfons vorbea în șoaptă cu Patricia care după fotografii îi plăcuse nespuse de mult. Dar convorbirea lor era rece și plictisitoare. Foarte frumoasă, principesa avea o atitudine semeață și gravă: se vedea simplu că Alfons nu-i plăcea. El înțelese și se depărtă. Dar în clipa când plecă, zări surisul Principesei de Battenberg, Victoria Eugenia Cristina, și se apropie de ea: primirea a fost cordială, dialogul foarte încurajator, astfel încât Suveranul merse deadreptul la țintă și o întrebă: „Vrei să fii regina Spaniei?”. Victoria se înroși: „Coroana Spaniei e hărăzită verișoarei mele...”. „Nu, este a d-tale, dacă o vrei și eu îți ofer împreună cu ea mâna și inima mea. Primești?”. „Dacă patria nu se opune...”.

După trei luni Victoria de Battenberg devenea regina Spaniei.

Ex-regele Alfons al Spaniei împreună cu sora sa, Infanta Maria-Cristina.

Am venit primăvara

săpun nealcalin, un tub de lanolină și un flacon de apă de trandafiri.

După ce v-ați legat bine părul într'un urban, care să-l ridice în creștetul capului și v-ați preparat o baie caldă, veți începe să vă masați tot trupul cu uleiul de migdale.

Începeți cu obrazul. Puneți puțin ulei într'un vas mic și cu vârful degetelor îl aplicați pe obraz, masând în felul cum

am arătat de atâtea ori în cadrul rubrici. Lăsați pe piele această grăsime, pentru că aburii calzi ai băii îl va face să pătrundă în profunzime. Apoi turnați în palmă o cantitate suficientă de ulei și masați-vă pielea corpului. Oprit-vă mai mult la genunchi, la coate, pe pulpe, pe brațe, pe umeri și pe gât. Veți vedea că dacă masați energic, uleiul va fi curând absorbit — ca și băut de pielea dv.

— care simte desigur nevoia de grăsime.

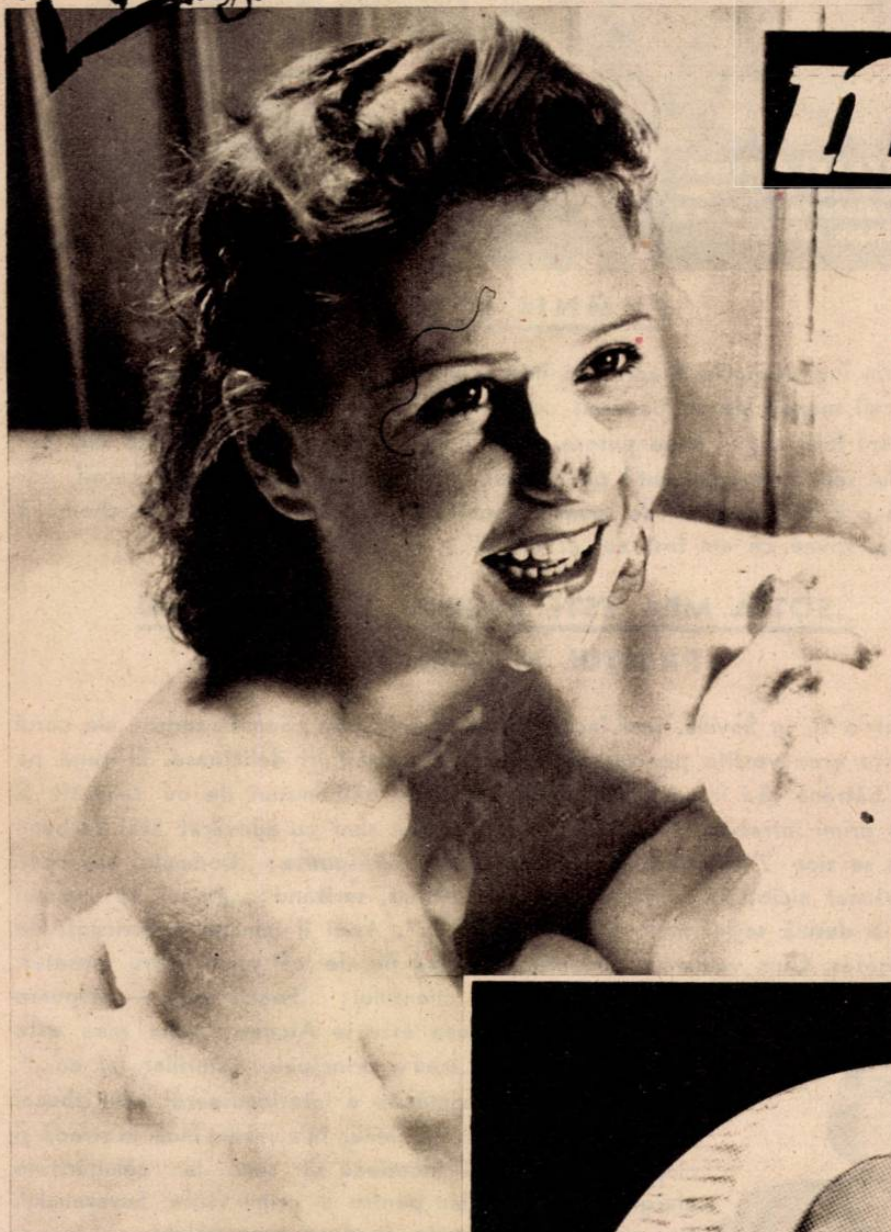
Luați-vă baia ca de obicei. Veți constata că apa nu se va prinde de pielea dv. și va cădea de pe ea ca de pe un impermeabil. După ce căldura va pătrunde însă bine în pori veți putea spăla ca de obicei. Eșind din baie, fricționați-vă cu un prosop uscat. Pielea va rămâne moale și catifelată.

Spălați-vă apoi obrazul cu săpun și cu perie specială și după ce ați uscat pielea, mai masați cu un strat subțire de lanolină, înainte de culcare. Lanolina este o grăsime animală, foarte activă. Dimineața, la sculare, vă veți spăla obrazul cu apă de trandafiri sau numai cu apă rece, în care ați turnat vreo câteva picături de tinctură de benjoin.

Dacă veți urma acest tratament timp de opt zile la rând, vă veți simți refăcută și

veți putea întâmpina razele calde ale soarelui primăveratec. Puteți completa acest tratament extern cu unul intern: mâncați multe fructe, mai ales mere cu coajă cu tot, beți la masă apă necalcaroasă și, înainte de culcare luați un pahar mare cu apă minerală.

moda

VARNA a fost lungă și neplăcută. Nu am fost scutite nici de ger, nici de vânt aspru, nici de umezeală și nici de îngheț.

Dar iată c'a venit primăvara și parcă renaștem. Simțim nevoia să ne regăsim adevărata frumusețe, aceea care parcă a fost adormită în timpul iernii.

Soarele a și început să strălucească pe cer. Nu trebuie însă să ne dovedim indolente și să așteptăm toate minunile dela el; trebuie să facem și noi ceva, ca să ne pregătim pentru adevărata primăvară, pentru timpul frumos și cald. Trebuie să facem în așa fel încât și trupul nostru să simtă c'a venit primăvara.

Tenul nostru a suferit de pe urma frigului. Pielea ni s'a uscat și mici riduri, aproape invizibile, s'au format în jurul ochilor. Trebuie să le facem să dispară, cu orice chip. Să căutăm să îndepărtăm roșeața și aspreala pielei, cari au fost mai mult expuse frigului și vântului. De exemplu: brațele sau pulpele.

Dacă aveți obiceiul să întrebuințați un fond de ten lichid, veți trebui să renunțați la el pentru vreo câteva zile. Avem nevoie acum de o cantitate destul de mare de ulei de migdale dulci, de un

IN luna Iulie a anului trecut, Irene Dunne și soțul său Francis, au sărbătorit cea de a zecea aniversare a căsătoriei lor, ceea ce constituie un record frumos în cetatea filmului.

Dar, de fapt, ei au petrecut o mare parte din acest răstimp despărțiți, d-rul Griffin croindu-și la New-York o strălucită carieră de chirurg-dentist, în vreme ce soția devenia în studiourile Hollywood-ului, o vedetă de o celebritate mondială.

La prima sa propunere, Francis Griffin fu imediat refuzat. Aci trebuie să observăm însă că această propunere a fost făcută într-un mod destul de ciudat.

Irene Dunne nu era la epoca aceea decât o tânără actriță new-yorkeză. Într-o seară ea se lăsă luată de niște prietene la un bal, cu toate că era foarte obosită, după o zi de zadarnică colindare a agențiilor teatrale, în căutarea unui angajament și cu toate că toaleta își pierduse de mult prospețimea. Irene avu de cavalier un admirabil dansator. Era un tânăr dentist, a cărui curte discretă îi plăcu.

După aceea, timp de trei luni, el nu mai dădu nici un semn de viață, deși la despărțire îi ceruse adresa. Aproape că-l uitase, când într-o zi tânărul îi făcu o vizită. Fără nici un preambul, el îi mărturisi că se îndrăgostise nebun de dânsa, chiar din prima clipă a unicei lor întâlniri, și dacă lăsase să treacă atâta vreme fără să se pronunțe, aceasta se datorea faptului că până'n ziua aceea situația sa materială nu-i permisesse să se gândească la întemeierea unei căsnicii.

În vreme ce vorbea, el scoase din buzunar un inel cu diamant pe care-l cumpărase a doua zi după întrevvedereea lor.

Irene nu-și pierdu capul; ea găsi pe acest tânăr cu mult mai simpatic decât toți ceilalți băieți pe care-i cunoștea. Cu toate acestea nu vroi să creadă că acest „coup de foudre” ar

Daisy, fetița adoptată de Irene Dunne.

Irene Dunne într-un film având ca partener pe Charles Boyer.

IRENE DUNNE

soție fericită!

Incântătoarea locuință în stil spaniol pe care soții Griffin și-au construit-o la Beverley Hills.

fi o dragoste adevărată. Nu că ar fi pus la îndoială sinceritatea pretendentului, dar ea credea mai presus de toate în vocațiunea sa de actriță, în cariera pe care o „cultiva” dela vârsta de 16 ani. Refuză inelul.

Ea se încăpățână timp de 5 ani în acest refuz. Profesiunea sa făcea această căsătorie imposibilă. Francis Griffin aparținea unei familii de burgezi austeri și nu putea concepe ca soția să lucreze.

Dar nici succesul care începuse a se anunța și nici continua separație n-o putură face să-l uite pe Francis. Irene așteptă cu nerăbdare soneria telefonului care-i aducea prin fir glasul iubitului său. Cele mai frumoase momente din ziua sa erau acelea când, ieșind din cabină, îl găsea pe Francis așteptând-o.

Lucrurile dăinuiră astfel cinci ani; în cele din urmă, Irene cedă și se căsătorii cu Griffin. Pentru călătoria de nuntă, tinerii soți luară drumul Europei, unde Irene se apucă să-și facă trusoul. Ea cumpără în Belgia dantele și în Elveția pânzeturi...

În iarna aceea tot New-York-ul se îmbulzi la teatru să vadă celebra operetă „Show-Boat”. Îndrăgostiți ca'n primele zile, soții Griffin urmăreau povestea de dragoste, împărțind emoțiile eroinei și vibrând la unison cu ea.

După spectacol în drum spre casă, tânăra d-nă Griffin exclamă la un moment dat:

— „Ahl ce mult mi-ar fi plăcut să joc rolul Magnoliei!”

Soțul o privi surprins; el înțelese că problema nu era încă rezolvată și că soția sa n'avea să fie niciodată deplin fericită dacă nu-și putea urma vocația.

Irene reîntră în teatru. Tânăra căsnicie nu ignora greutățile ce aveau să rezulte din aceasta. Dar abia atunci când Irene acceptă și semnează un contract pentru Hollywood, își dădură ei seama cât de crudă era încercarea la care-și supuneau dragostea. Acum însă nu se mai putea da înapoi și pe urmă Francis începuse să fie mândru de soția sa.

După ce-i văzuse primul film, el îi telefonă pentru a o felicita. Irene auzi glasul soțului său vibrând de emoție și de mândrie.

Dar aceștia fură pentru ea ani extrem de grei. Tânăra femeie primi în piept toată insolența, cinismul și cruzimea lumii cinematografice. Ea se văzuse silită a duce o neîncetată luptă.

Amatorii de scandaluri încercară să-i vestească reputația. La Hollywood e deajuns simpla acceptare a unei invitații, pentru ca să pornească o avalanșă de șvonuri dintre cele mai calomnioase, care pe urmă cu greu pot fi desmințite sau oprite. O femeie liberă le poate brava. Dar Irene nu uită că trebuia să păstreze intactă onoarea soțului său. La teatru, ea mergea întotdeauna cu mama sa sau cu un manager. La fel și la restaurant. În felul acesta gurile rele amuțiră.

În cei cinci ani cât steaua sa urcă tot mai strălucitoare pe firmamentul cinematografului,

Irene avu rar posibilitatea să părăsească Hollywood-ul, nici măcar o lună pe an. Ea scria însă mereu soțului și-i telefona în fiecare seară, pentru a-l ține la curent cu evenimentele zilei.

(Continuare în pag. 15-a)

Brigitte, a doua fetiță adoptată.

PASTA DE DINȚI Chlorodont

*dimineata
și mai ales
seara...*

Numai un ten
bine
curățat poate
fi frumos.

Încercați odată D-vs singură: puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Printr-o sensibilă înviorare a pielii veți observa cât de profund pătrunde Scherk Gesichtswasser în pori. Dovada eficacității: tamponul de vată se înegrește complet. Scherk Gesichtswasser purifică astfel pielea temeinic, dizolvând orice murdărie și puncte de grăsime. Scherk Gesichtswasser înfrumusețează pielea D-vs acționând în profunzimea epidermei și dând pielii un aspect fin și catifelat. Porii sunt degajați, pielea D-vs poate respira din nou. Ea capătă o înfățișare mai fragedă și mai sănătoasă, prelungindu-vă tinerețea. În afară de aceasta, Scherk Gesichtswasser acoperă pielea cu un strat fin și subțire de protecție,

care servește în același timp ca bază ideală pentru pudră. Scherk Gesichtswasser produce astfel un efect dublu, realizându-vă și o economie.

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

Irene Dunne, soție fericită (Urmare din pag. 13)

Irene devenise o mare vedetă; ea putea pune acum condițiuni, iar ceea ce dorea, era un contract care să-i acorde șase luni de vacanță. Și-l obținut. Pe de altă parte, doctorul Griffin își luase un asociat, ceea ce-i permitea să petreacă vacanțe din ce în ce mai lungi în California. Actualmente soții nu se mai despart decât câteva luni pe an. Ei pot duce înșfârșit acea viață de familie care le e atât de dragă și pentru că nici Mary să nu se plictisească și să aibă to-

vărășie, au mai adoptat un copil. Experiența a reușit. Hotărârea și constanța Irenei, le-a dat și lui și ei, siguranța că ceea ce lega nu era obicinuință ci un sentiment spontan și liber.

Dacă s'ar fi lăsat îmbătată de succesul său, Irene n'ar fi cunoscut decât o umbră de glorie sau amărăciunea care însoțește o dragoste atunci când aceasta și-a pierdut obiectul.

„Domnule, eu am un cui în cap“!...

(Urmare din pagina 3-a)

Dornul este o sculă de dulgherie. Cel din capul lui Balaș e de vreo 10 cm. lungime, de formă conică și cu un diametru de 11 mm. la partea cea mai groasă.

Balaș a procedat dozat: întâi un cui, pe urmă un dorn.

Cineva afirma că experiența viitoare va fi făcută cu un motor Diesel, 65 H. P.

CU PROFESORUL Dr. JIANU LĂNGĂ PATUL BOLNAVULUI

Suntem lângă patul dulgherului cam după 36 de ore de la experiență. Am norocul să fiu chiar în timpul când d. prof. dr. I. Jianu cercetează împreună cu studenții d-sale, cazul. Mă primește cu aleasă bunăvoință și-mi îngăduie să ascult explicațiile.

Balaș stă pe o margine de pat și privește undeva. Profesorul îl roagă să arate cum a procedat. E așa de simplu! Cum nu se pricep oamenii la treaba asta?

Arată liniștit.

— Ai bățut de mai multe ori în el, nu-i așa?

— Da, de mai multe ori!

— Te-a durut?

— Nu!

Merge prin salon. Profesorul doctor explică: dulgherul este un caz de anestezie generală. Iată, studenții îl ciupesc pe tot corpul:

— Te doare?

— Nu mă doare!

— Poate fi operat fără anestezie, explică profesorul Jianu. Nu putem ști ce se va întâmpla dar, dacă nu intervine o infecție, omul scapă. Balaș este pe punctul de a trage a doua cialma.

Deocamdată, trebuie să i se facă punctia lichidului cefalorachidian. D. dr. Jianu îl invită:

— Mergem acum în sala de operații, dar să nu-ți fie teamă, că nu te operăm.

— A, ba nu! Puteți să mă și operați. Cum vreți D-stră.

Balaș trăiește în afară de emoție. Ce emoții poate avea omul care sfidează cu atâta impertinență viața și legile ei?

Într-o după amiază însoțită într-o luminoasă sală de operații Ion Balaș este cercetat ca unul din cele mai „alese“ cazuri medicale.

Dulgherul pătrunde dărz în analele medicinei.

ULTIMUL CAP DE POD SPRE AMERICA

(Urmare din pag. 15-a)

adăpostii în hoteluri speciale — de cele mai multe ori în mod gratuit. — Nu poate fi vorba de confort, dar nenorocirii aceștia, pentru cari viața n'a însemnat decât înfrângere, se mulțumesc cu foarte puțin. În sfârșit, ziua plecării. Pe cheiuri, pasagerii se adună din zori. Cei de clasa întâia ca și cei de clasa a treia așteaptă laolaltă să coboare din coasta vaporului puntea pe care vor urca la bord. Hamalii așteaptă gata să dea o mână de ajutor. Ei știu că toată lumea se va grăbi — o grabă fără rost, care însă e de cea mai mare însemnătate pentru acei cărora le pare că pământul se scufundă sub pașii lor.

În cele din urmă se dă semnalul: puntea coboară. Un iureș ca în momentul unui naufragiu. Lumea se îmbulzește. În zadar încearcă ofiterii de bord să mențină ordinea. Sunt covârșiți de puhoi. Stewarzii nu mai prindesc, dând informații asupra situației cabinelor. Fierberea a ajuns la culme.

Macarale uriașe urcă la bord bagajul și uneori chiar automobilele diferitelor misiuni diplomatice cari se înapoiază în patrie sau ale acelor cari nu mai au nici o misiune în Europa. Sunt

fostele misiuni cari caută un teren neutru neprimejdios pentru ele, dincolo de ocean.

Pe cheiuri se flutură batiste, căci accesul la bord nu mai este îngăduit ca în zilele normale. La ferestrele rotunde ale cabinelor apar fețe palide, serioase.

Nu mai zâmbește nimeni. După obositoarea așteptare de zile, săptămâni și uneori chiar de luni, până la pornirea vaporului, urmează acum încordarea călătoriei. Câți vor ajunge la țintă?

Mai fericiți sunt acei cărora mijloace le îngăduie să pornească peste ocean la bordul marilor hidroavioane cari fac legătura între cele două lumi. Locurile sunt însă puține și scumpe, iar riscul tot atât de mare. De dincolo de ocean sosesc în fiecare zi călători de cele mai multe ori bărbați de stat americani, ziariști și oameni de afaceri, cari nu s'au putut sustrage unei călătorii, în nici un caz plăcute.

Din mulțimea punților solide cari legau odinioară America de Europa, n'a mai rămas de cât o punte șubredă al cărei cap e la Lisabona. Care ciclon violent o va dărâma oare, izolând două civilizații?

Togal este remediul specific al

bolilor reumatice

Togal distruge bacteriile, dizolvă și elimină acidul uric, înlăturând astfel cauza bolii.

Absolut nevătămător pl. inimă, stomac și rinichi.

In ambalaje de 42 și 14 tablete.

Mitică

A APĂRUT MARELE SĂPTĂMANAL DE HUMOR

MITICĂ
de sub conducerea d-lui
TUDOR MUȘATESCU

cu următorul conținut:

„IMI PERMITEȚI SĂ MĂ RECOMAND“

de Mitică

POSTE RESTANTE

Petiția d-lui Gh. Fundescu comerciant din Câmpulung.

TERMOMETRU. NOI ȘI ELE. BAROMETRU.

TEATRU LA DOMICILIU.

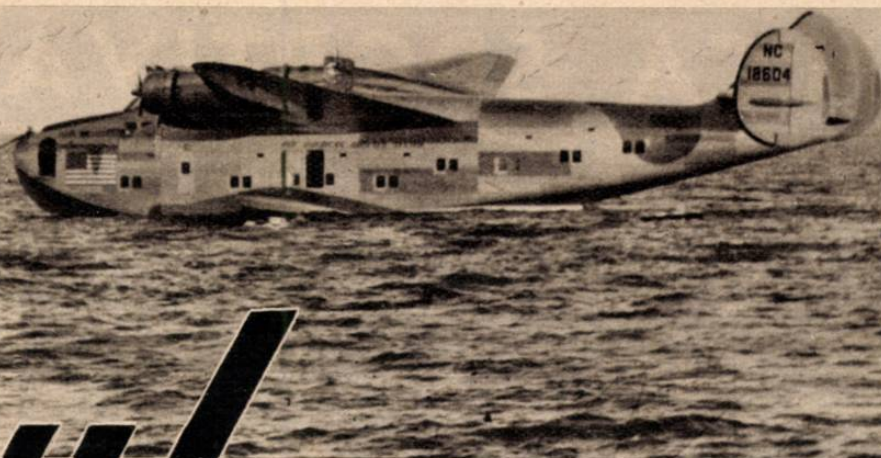
REPORTGIUL SĂPTĂMANII

Precum și 30 de desene și gravuri
Text de **TUDOR MUȘATESCU**
Desene de **TH. KIRIACOFF**

Citiți

„MAGAZINUL“

Ultimul CAP de POD AMERICA

○ călătorie peste oceanul Atlantic nu mai e de multă vreme ceva excepțional. Poate că pe vremea lui *Cristofor Columb* acei cari se avântau să înfrunte deșertul de apă erau considerați eroi. Curând însă după aceea lucrul s'a banalizat, iar în zilele noastre traversarea Atlanticului efectuată de zeci și sute de ori, nu mai reprezintă nimic pentru interesul opiniei publice totdeauna în goană după senzațional.

Și cu toate acestea...

Ca să treci astăzi Atlanticul nu este un lucru chiar atât de simplu. Pe întreaga întindere a Europei nu mai există de cât un singur punct de unde călătorul îndrăgostit de zări întinse poate să se avânte spre larg și anume: porturile Portugaliei și, mai ales, Lisabona. Acolo, în țara aceasta însoțită, se află ultimul cap de pod care leagă continentul vechiu de cel nou. Pe acolo trec spre meleaguri neturburate de vâltoarea războiului, acei fericiți capabil de evaziune din Europa în flăcări.

Dar tot pe acolo, pleacă și acei cari nu mai au nimic de sperat în lumea veche, învinșii cari totuși mai au încă o slabă speranță de reînălțare.

Aspectul portului portughez este cu totul bizar. De unde înainte plecarea marilor transatlantice se făcea într-o atmosferă de veselie sau cel puțin de lipsă de grijă, astăzi pretutindeni domnește o atmosferă apăsătoare. Nava care altădată plutea în siguranță pe întinderile albastre, având ca singuri dușmani elementele naturii, de data aceasta trebuie să țină seama la moartea care plutește sub și peste valuri. O mină rățăcită, un submarin căruia prezența vaporului i-ar putea părea suspectă, un avion de bombardament în raid, pot fi tot atâtea cauze de pieire.

Și apoi, la bordul transatlanticelor se află alături de călătorii obișnuiți, aventurieri din toate țările, spioni căutați de una din taberele beligerante, diplomați și militari ai țărilor în război, cari se află în misiune.

Plecarea transatlanticelor nu se face la dată fixă. O informație în legătură cu vre-o luptă navală întârzie plecarea, determină un ocol. Între timp, călătorii, mai ales emigranții lipsiți de mijloace sunt

(Continuare în pag. 15-a)

1. 2.

1. Automobilele foștilor diplomați sau membrii ai guvernelor olandez, belgian, norvegian, sunt imbarcate. Ei doresc să-și asigure avutul în afara Europei.

2. Oaspeții eleganți ai hotelurilor din Lisabona așteaptă luni de zile plecarea spre America, locuind într-o cameruță modestă... fiindcă totul este arhiplin de emigranți.

3. Pe unul din cheiurile Lisabonei, în așteptarea plecării unui vapor spre New-York.

4. Pasagerii acestor avioane „Clipper” sunt în majoritate diplomați. Dar spre New-York mai pleacă artiști, comercianți, emigranți bogați ca să-și încerce norocul peste ocean.

5. Înainte de plecarea vasului: trăsăturile feții, gesturile pasagerilor oglindesc îngrijorare și... prudență.

6. Un „Clipper” american pleacă spre New-York.

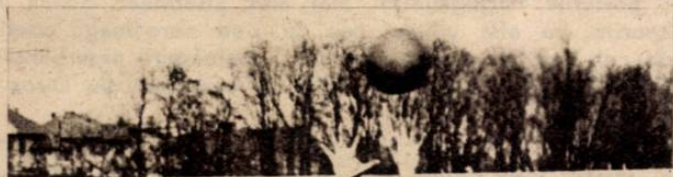
3. 4.

DUMINICA SPORTIVĂ

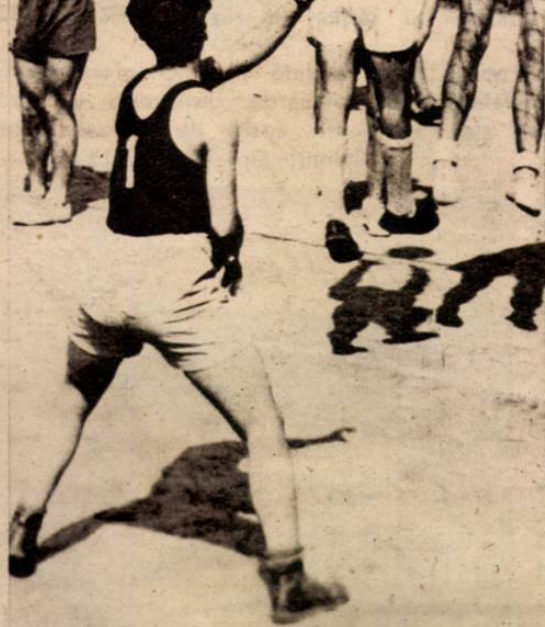
Eri, la Băneasa Trap :
Sosirea în cursa VI.

U. S. C. — C. F. R.
fază a matchului de Wolley.

RUGBY.
Viforul Dacia — C. F. R.

Plecarea în ciclo-crossul
Național.

Alunecări de teren în județul Buzău

Sus : O casă năruită.

Jos : Muntele care se deplasează.

VESTITORII PRIMĂVERII

3. Ca mâine vor răsări aci holde
de aur.

1. Sădirea pomilor.

2. Tractoarele în activitate pe o-
goarele românești.

ANUL XV No. 741

8 APRILIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

BIBLIOTECA UNIVERSALEI (IASI)
20 MAR. 1941

STRAIE DE SĂRBĂTOARE PENTRU PREÎNTÂMPINAREA FLORIILOR

M. S. Regele a inspectat diferite regiuni

M. S. Regele Mihai a inspectat trupele și așezămintele militare din diferite regiuni ale țării.

In fotografiile 1 și 2: Majestatea Sa vizitând portul Giurgiu, însoțit de Statul Major al trupelor germane, care explică detaliile și secretul construcției rapide a unui pod de vase.

3. La Băile Strunga: Majestatea Sa trecând în revistă trupele garnizoanei locale.

4. Undeva în Nordul Moldovei.

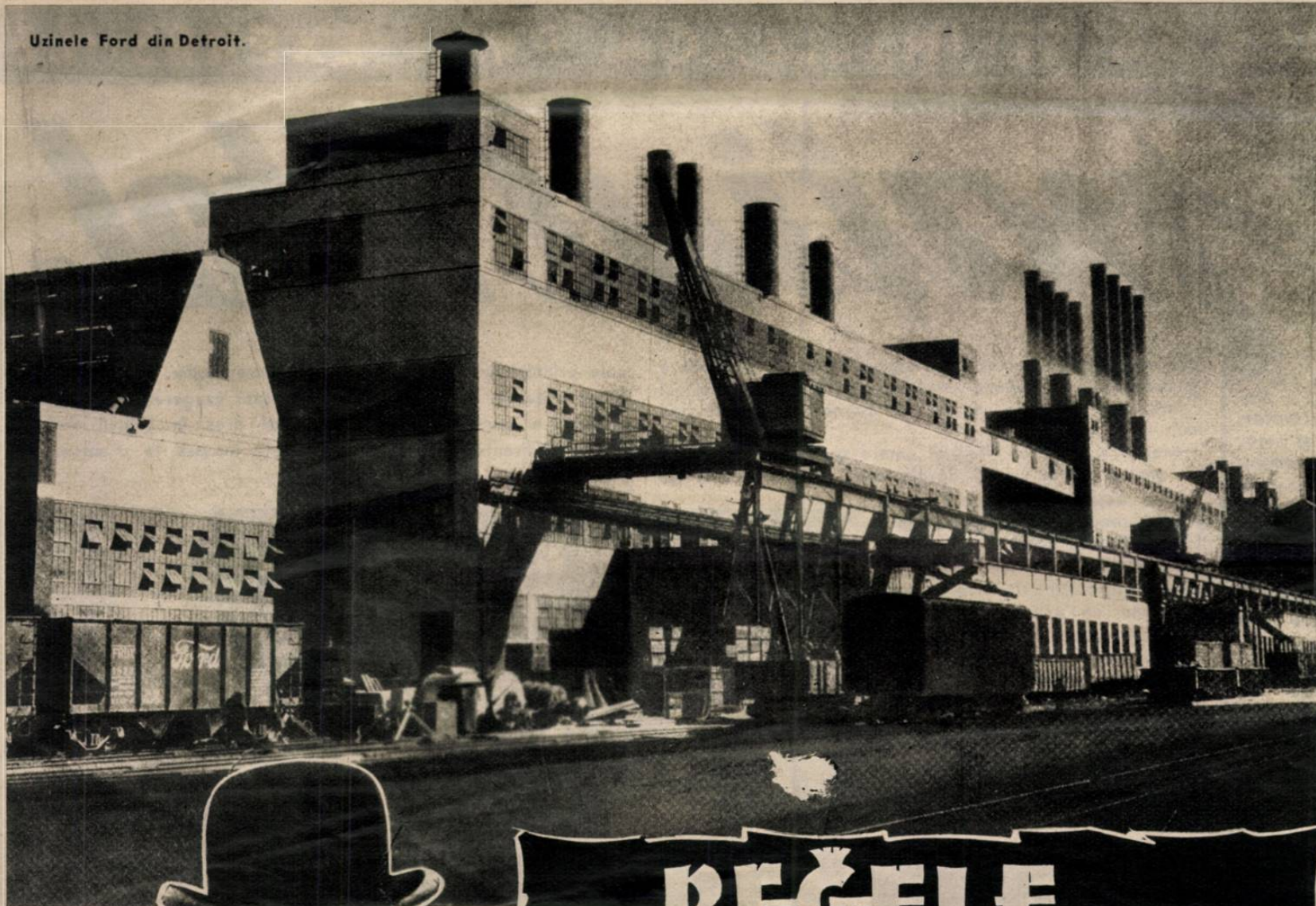

COMEMORAREA LUI OCTAVIAN GOGA

D. Oteteleşeanu, rectorul Universității, citindu-și discursul la solemnitatea care a avut loc la Facultatea de Drept pentru comemorarea lui Octavian Goga.

Uzinele Ford din Detroit.

Henry Ford, regele automobilelor.

REGELE automobilului NU VREA SĂ ABDICE!

instituii industriale, strâns legate de problema reînarmării și de aceea a producției de război, necesară acoperirii nevoilor de armament ale puterilor sprijinite de președintele Roosevelt.

Lumea muncitorească e împărțită, la rândul ei în două tabere.

Grevele sunt conduse de organizația sindicalistă C. I. O. (Confederation of Industrial Organisation) care a luat poziția împotriva președintelui Roosevelt și pentru partizanii izolaționismului.

Cealaltă mare organizație muncitorească, A. F. L. adică American Fe-

deration of Labour, este dimpotrivă favorabilă, colaborării cu guvernul.

C. I. O. pretinde că patronii fabricilor de armament realizează în momentul de față beneficii importante, ceea ce legitimează pretențiile de salarizare mai ridicată, ale muncitorilor.

Mișcarea grevistă a pătruns adânc în rândurile lumii muncitorești, trezind animozități și conflicte, ce îngreuează politica președintelui Roosevelt.

Cei 113.628 de muncitori ai uzinelor Ford au fost și ei solicitați să intre în mișcarea grevistă.

Henry Ford, regele industriei de automobile din Detroit, este omul care refuză să trateze cu sindicatele muncitorești, nerecunoscându-le nici un drept de imixtiune în afacerile care-l privesc pe el și pe angajații săi.

Henry Ford, este un suveran absolut. În întreprinderile sale, el a știut să asigure tuturor muncitorilor capabili, un standard de viață ridicat.

Ford a transformat uzinele sale într'un stat în stat. Uriașa organizație și investire de capitaluri care-i poartă numele, tinde să realizeze, în inima activității industriale a lumii de peste Ocean, autonomia cea mai perfectă.

Astfel au luat naștere orașele Ford, în care locuiesc muncitorii uzinelor sale, tot astfel școlile, teatrele și cinematografele Ford, iar pe planul activității legate de buna funcționare a titanicei industriei, calea ferată, aviația și flota Ford, (Cont. în pag. 14-a).

O anumită stare de nervozitate și de nemulțumire socială, există în Statele Unite. Ea riscă să amenințe securitatea națională și în primul rând să zădărnicească efectele legii de ajutorare a Angliei.

De-o parte lumea muncitorească se agită, organizează greve și manifestații, în timp ce patronii rămân pe linia intereselor lor, care le dictează menținerea condițiilor de salarizare convenabile lor.

Grevele s'au întins în cele mai importante

—
Greviști manifestând pe străzile unui oraș american

CE TREBUE SĂ SE ÎNȚELEAGĂ PRIN EXPRESIILE

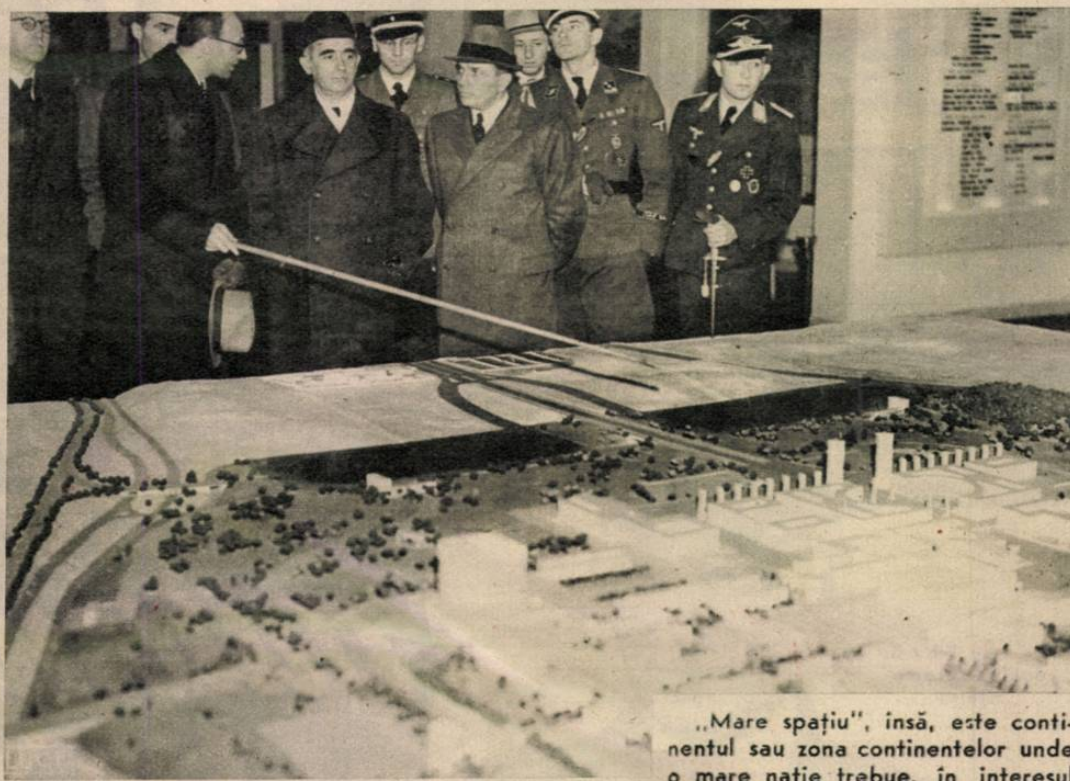
"Spațiul Vital"

În ultima vreme s'a vorbit foarte mult, în coloanele ziarelor și în paginile revistelor, despre „spațiile vitale” și „marele spații”. Discuțiile și comentariile s'au născut, mai ales în jurul Pactului Tripartit și al adeziunilor obținute în Bazinul Dunărean. Părea că cele trei puteri totalitare își recunoscuseră reciproc stăpânirea deplină și necontestată asupra câte unei însemnate părți din lume. Se credea, în deobște, că sub noțiunile de „mare spațiu” și „spațiu vital” se ascundeau de fapt intențiile Germaniei, Italiei și Japoniei de a-și întinde hegemonia și de a copleși celelalte popoare.

ÎN REALITATE, aceste două expresii arată o tendință a dreptului internațional care nu este în chip special nici italian și nici german, căci el pornește din principii mult mai generale.

Mai întâi, „spațiu vital” și „mare spațiu” nu sunt de loc unul și același lucru. „Spațiu vital” este teritoriul de care o nație are nevoie ca să-și poată procura elementele necesare existenței sale. Acest teritoriu nu poate fi limitat numai la regiunile unde trăiește *ab antico* o anumită rasă sau un anumit popor care vorbește aceeași limbă și are aceleași obiceiuri. El mai poate fi determinat și de necesitatea de ordin economic sau militar. Prin aceasta nu înseamnă că se susține și se afirmă o temă reacționară. Însăși autorii democrați trebuie să recunoască faptul că puterile occidentale, învingătoare în 1918, în nu-

mele principiului naționalităților și al drepturilor minorităților, au dictat tratatele de pace pe temeiul unei exagerate și interesate aprecieri a anumitor nevoi vitale care erau în primul rând ale Angliei și Franței și care astfel evaluate duceau la o sufocare a poporului italian și german.

Macheta unei expoziții, care să dovedească ce înseamnă necesitățile vitale ale unui popor mare.

Faimoasele „Messerchmidt” sburând în formație pe deasupra unui oraș englez.

„Mare spațiu”, însă, este continentul sau zona continentelor unde o mare nație trebuie, în interesul păcii comune, să asigure armonia și colaborarea.

Acest principiu va apare ciudat și revoluționar bătrânilor europeni, deprinși cu sistemul echilibrului; va apare însă firesc unui american. Căci ce este altceva doctrina lui Monroe de cât garanția neatâr-

nării, dată de către Statele Unite tuturor națiilor cuprinse în „marele spațiu” american? Pe ce se sprijină această garanție? Mai întâi pe colaborarea economică și pe buna înțelegere care domnește între diferitele nații. Poziția proeminentă a Republicii Instelate derivă dela puterea ei demografică și economică. Totuși, forța ei nu se traduce într-o limitare sau sufocare a libertății altora, în afară, bineînțeles de regiunile cari interesează mai de aproape siguranța ei: America Latină și Antilele. Cum și când s'a născut „doctrina lui Monroe?” Ea a fost proclamată atunci când, la începutul veacului trecut, America Latină s'a eliberat de sub stăpânirea ispano-portugheză. Ea a fost concepută ca o apărare colectivă împotriva ingerințelor puterilor extra continentale.

CARE ESTE ADEVĂRATA VALOARE A „SISTEMULUI ECHILIBRULUI”

Să nu uităm că de mai bine de o sută de ani nici o nație din Europa sau Asia nu a încercat și nu încearcă să pună piciorul pe pământul american. Nimănui nu i-a trecut prin gând să introducă în „marele spațiu” american sistemul european al echilibrului. Să ne întrebăm acum, care ar fi fost politica Statelor Unite, dacă pentru a-și înlesni dezvoltarea și spori puterea, în veacul trecut, Japonia ar fi încheiat o alianță cu Mexicul și cu Brazilia, care alianță ar fi fost pusă apoi în acțiune pentru apărarea independenței — să spunem — a Republicii Panama sau a Republicii Cuba?

Politica echilibrului a constituit, în ultimul veac, un sistem folositor mai ales Angliei. Deși puternică în sine, Marea Britanie nu are o preponderență deplină în alte continente în afară de Australia. Rațiunea de căpetenie a Commonwealth-ului nu este atât pacea și armonia într-una sau în alta din regiunile de pe glob, cât puterea maritimă exercitată cu ajutorul unei flote impunătoare, al unei serii de baze strategice și controlului absolut al căilor de comunicație.

Însă, lipsită de o forță care să-i îngăduie să privească cu serenitate liberă dezvoltare a celorlalte popoare, Anglia, încearcă să-și păstreze supremația bizuindu-se pe sistemul echilibrului nestabil. Principiul naționalităților, drepturile minorităților, neatârarea popoarelor mici, sunt elemente pe cari Marea Britanie le întrebuințează după cum îi dictează interesele ei și, mai ales, pentru a încuraja națiile mici să practice, față de cele mari, o politică externă și militară cu totul în disproporția cu interesele și putințele lor. Polonia și Cehoslovacia au tulburat ordinea europeană alipindu-se coaliției antigermane, care ar fi trebuit să se constituie, în chip automat, sub semnul libertăților asigurate de către englezi. Franța nu trebuia să-și caute siguranța într-o cinstită colaborare cu puternica ei vecină, ci printr'un sistem de alianțe mai mult sau mai puțin temeinice cu celelalte state vecine cu Germania. În Mediterană, aceeași politică de învăluire și de „garanții” era practică împotriva Italiei, prin legături ce strângeau laolaltă Cairo, Atena și Ankara.

„UN DREPT INTERNAȚIONAL INTEMEIAT PE SISTEME CONTINENTALE AR DA MAI MULTE GARANȚII DE STABILITATE”

În Asia, vechea alianță cu Japonia împotriva Rusiei, și astăzi încercările de a hotărî Uniunea Sovietică să ia poziție împotriva Japoniei, sunt mărturiile cele mai bune ale faptului că doctrina echilibrului este numai în favoarea intereselor britanice.

Iată un document fotografic din trecutul recent: Prințul Paul fostul regent al Jugoslaviei, în vizită la Roma pentru discutarea pactului de neagresiune italo-jugoslave.

În pustiu Libiei, italienii, împinși de necesitățile spațiului vital, pregătesc pământul pentru cultura leguminoaselor.

Europa și Asia, însă, au făcut o prea lungă și sângeroasă experiență. Echilibrul forțelor presupune un antagonism permanent față de o politică de reînarmare. Nestabilitatea oricărui echilibru nu poate să aducă cu sine de cât distrugerea, războiul și moartea. Numai armonizarea intereselor și libera expansiune a însușirilor creatoare ale marilor popoare pot garanta o lungă perioadă de pace. Un drept internațional întemeiat pe sisteme continentale și nu pe absurda egalitate dintre nații, ar da mai multe și mai temeinice garanții, de cât vechiul sistem al echilibrului, răspunzător de a fi pricinuit două groaznice războaie.

Fuehrerul Adolf Hitler, ținând unul din documentatele sale discursuri asupra spațiului vital.

DACĂ BOGĂȚIILE GLOBULUI S'AR ÎMPĂRȚI...

Revista elvețiană „Schweitzer Illustrierte” s'a întrebat care-ar fi situația mondială dacă bogățiile globului terestru, ar fi împărțite în mod echitabil, între toți locuitorii pământului.

Va putea omul să trăiască cu ceea ce i-ar reveni în urma împărțirii bogățiilor pământului?

Problema se rezolvă prin calcul. Calculul l'au făcut elvețienii.

Rămâne acum ca și cititorii să-și dea seama dacă ar putea trăi cu ceea ce le-ar reveni de pe urma acestei ipotetice diviziuni a bogățiilor mondiale.

Pe suprafața globului trăiesc 2.084.000.000 de oameni. Urmează deci ca spațiul și producția pământului să se împartă în mod egal între toate făpturile omenești.

1) UN SFERT DE KILOMETRU PĂTRAT DIN SUPRAFAȚA PĂMÂNTULUI, AR REVENI FIECĂRUI OM.

Globul pământesc are o suprafață de 510.000.000 de kilometri pătrați. Împărțind-o la numărul de locuitori, ar reveni fiecăruia câte 250.000 de kilometri pătrați. Cum însă ghețarii, oceanele și mările nu sunt prea răvnite, aceste spații au fost excluse din calcul. Dacă socoteala s-ar face pentru întreaga sferă pământescă, ar mai reveni fiecăruia om, încă 65.000 km. p. de ocean, de ghețar sau de mare.

Dacă spațiul elvețian ar fi împărțit celor 2.084.000.000 de locuitori ai pământului, ar reveni fiecăruia 20 de m. pătrați.

Din ilustrația noastră se vede că fiecare om ar fi proprietarul unei parcele pe care ar putea alerga în voie.

2) 51.60 FRANCI ELVEȚIENI PENTRU FIECARE PERECHE DE MĂINI !

Partea ce ar reveni fiecăruia locuitor ai pământului în urma împărțirii bogăției monetare a lumii, ar fi cu mult mai mică în raport cu spațiul cuvenit. Prin împărțirea stocului de monedă al lumii celor 2.084.000.000 de oameni, s'ar cuveni fiecăruia 21.60 Franci, adică 3020 de lei românești.

3) RAȚIA DE VIN PENTRU UN AN ÎNTREG.

Abstinenții, mahomedani și cei ce nu suferă de sete, vor renunța firește la porția lor de vin. Și bine vor face, căci fără această renunțare, dacă s'ar împărți producția mondială de vin de 15.000.000 tone, tuturor locuitorilor pământului, ar reveni fiecăruia pentru cele 12 luni ale anului, o porție de 7 sticle și jumătate.

4) DOI PFUNZI DE CAFEĂ SUNT PREA PUȚIN :

Producția mondială nu poate da sie, cărui cetățean al lumii decât 2 pfunzi de cafea. Adică 1 kg.

Pe lună ar reveni 80 de grame de cafea pentru fiecare cap de om ! Firește, din fericire nu toți oamenii con-

sumă cafea. Porția băutorilor licoarei negre, se va mări deci.

5) 1225 DE MILIOANE DE TONE DE CĂRBUNE ÎMPĂRȚITE LA PESTE DOUĂ MILIARDE DE OAMENI :

Făcând calculul îi revine fiecăruia om trei lopeți de cărbuni pe zi ! Aici intervine însă și natura care îngăduie economisirea cărbunilor pentru anotimpul când devin necesari.

Pentru ca porția de cărbuni să fie suficientă, trebuie să socotim și faptul că oamenii din regiunile ecuatoriale și tropicale, se pot dispensa de porția lor.

6) 105 KG DE CARTOFI DE STOMAC :

Anui chinez i-ar putea ajunge, însă unei familii de europeni, din regiunile unde se consumă multe tubercule, porția i-ar fi chiar insuficientă.

Toți echilibrul se va restabili datorită celor 400.000.000 de chinezi care nu prea consumă cartofi !

7) 150 DE ȚIGĂRI PENTRU DOAMNE ȘI DOMNI

Aceasta ar fi rația anuală a fiecărei ființe omenești, dacă producția anuală de 3.900.000 de tone de tutun ar fi transformată în țigări. Din fericire însă pentru fumători, femeile nu fumează și mulți bărbați chiar, n'au acest viciu.

Astfel că fumătorul va putea să aibă oricând la discreție, una din aceste țigări bune !

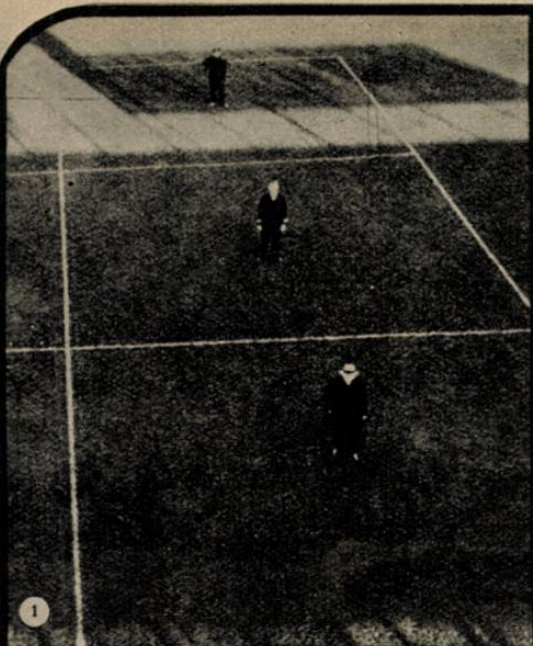
8) CHINEZUL VA CONSUMA PRISOSUL DE OREZ

95 de pfunzi de orez ar reveni anual fiecăruia cap pe locuitor. În Europa, această porție e prea mare. Cine va consuma prisosul Europei ? Chinezii ! Și vor fi fericiți.

9) PORȚIA DE CEAÎ !

Fiecare cap de om ar avea o porție anuală de 200 de grame de ceai.

Este probabil că englezii și rușii, mari consumatori de ceai, vor înțelege să dea o compensație celorlalte popoare pentru a-și păstra o rație de ceai mai mare.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

UN zbor de recunoaștere, este trecut mai totdeauna cu vederea, de cititorul obișnuit al cronicilor de războiu. Pentru cel care nu cunoaște însemnătatea acestei arme noi, care în locul mitralierei și tunului de mic calibru utilizează obiectivul cinematografic și atenția încordată și perspicace a pilotului și observatorului, de bună seamă că un zbor de recunoaștere egalează cu o plimbare ceva mai riscantă însă nu totdeauna lipsită de senzații neplăcute.

Războiul modern n'ar putea fi conceput fără existența escadrilelor de recunoaștere cari constituie — evident, la figurat — ochii și creerii înaltelor comandamente. În conflictele trecute, marile acțiuni strategice erau pregătite dela unitățile amice, aflate în prima linie de foc, care-și trimiteau cercetași adânc în rândurile dușmane și din acelea ale agenților, de informație, cunoscuți mai curent sub numele de spioni, cari cu mijlocul propriei lor vieți, reușind să afle intențiile și mișcările de trupe inamice.

Într-o oarecare măsură, însărcinările acestea riscante și extrem de importante, au trecut asupra aviației de recunoaștere.

Când, înainte de începerea noii ofensive din vest, comunicatele nu făceau decât să anunțe zboruri de recunoaștere, deoparte și de alta, am auzit pe mulți comentând că aceasta ar fi joacă de copii, iar nu războiu. În acest moment însă lupta începuse. Adversarii își măsurau forțele, își cercetau punctele slabe, asemeni unor boxeuri în primele rounduri.

Misiunea escadrilei de recunoaștere, nu este luptă. Cu toate acestea, înaltul comandament german, a înzestrat avioanele acestor escadrile cu tot armamentul necesar, spre a face față oricărei împrejurări.

În linii generale, un zbor de recunoaștere decurge în următorul mod: Comandantul unei grupări, dă dispoziție unei escadrile, sau mai multora, să-i raporteze situația pe un anumit sector.

Fiecare escadrilă, în parte, are misiune specială, într-o anumită regiune, iar fiecare aparat din escadrilă trebuie să înregistreze totul de pe o anumită porțiune.

Ochii și creerii UNEI comandate

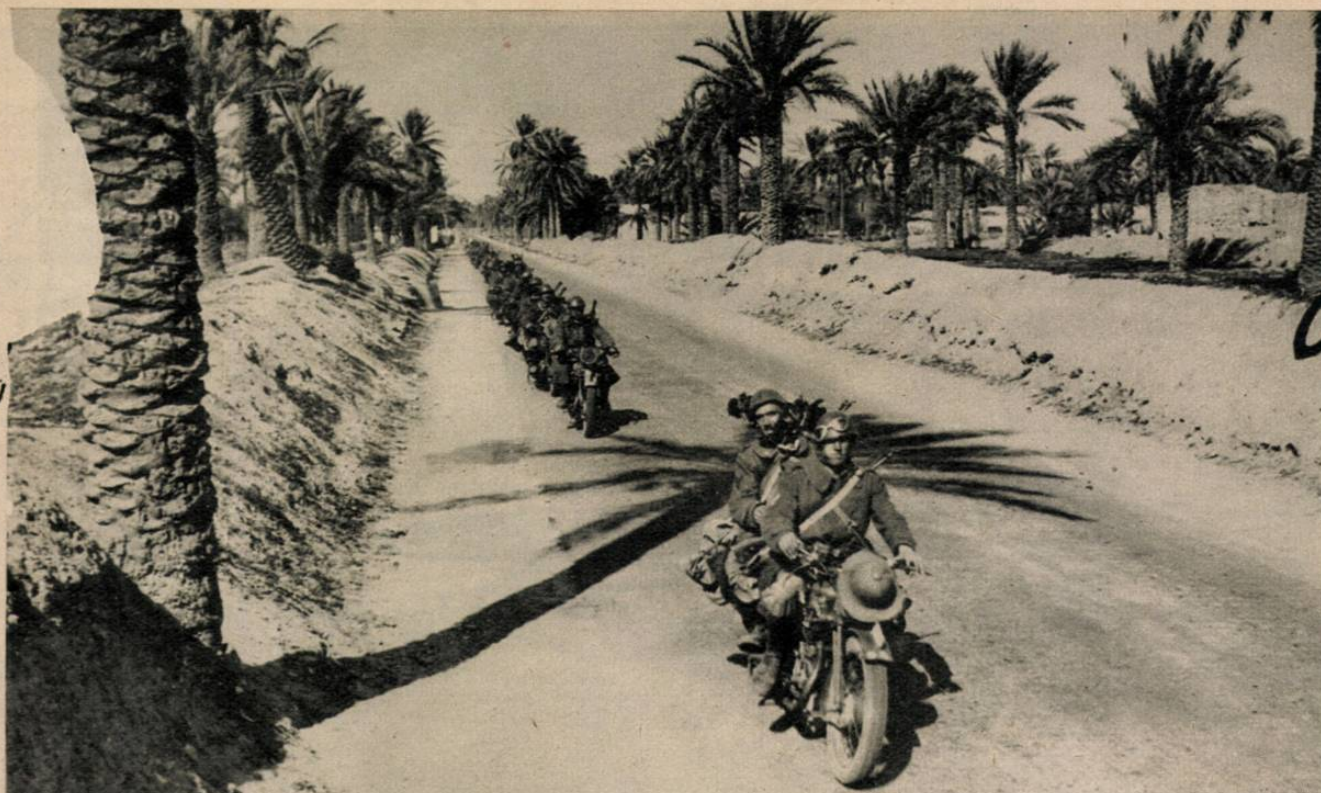
Absolut toate amănunțele zborului, se discută înainte de plecare, în timpul sborului netransmițându-se decât ordinele excepționale cari nu suferă întârziere. Fanteziile din filme, în care piloții diferitelor aparate duc între ei prin T. F. F. interminabile discuții, sunt și rămân fantezii.

Ajunși deasupra punctului geografic de unde începe misiunea, fiecare aparat la înălțimea necesară pentru înregistrare, iar pilotul, pune avionul absolut paralel cu solul și, urmând o linie înainte care este prelungirea axei longitudinale a aparatului, dă posibilitatea observatorului să-și înceapă operațiile.

— Continuare în pag. 14-a —

Un bombardier italian de ultim tip, zburând pe deasupra teritoriului grec.

Coloană de motocicliști italieni, îndreptându-se, pe un drum al Libiei, spre pozițiile ocupate de inamic.

Postul cel mai avansat de artilerie grea italiană pe frontul greco-albanez.

Tranșee săpate în nisip. Iată aspectul sub care se desfășoară războiul din Africa septentrională.

A LUMEA

Un atac al infanteriei japoneze asupra întăriturilor chineze de la Pou Keou.

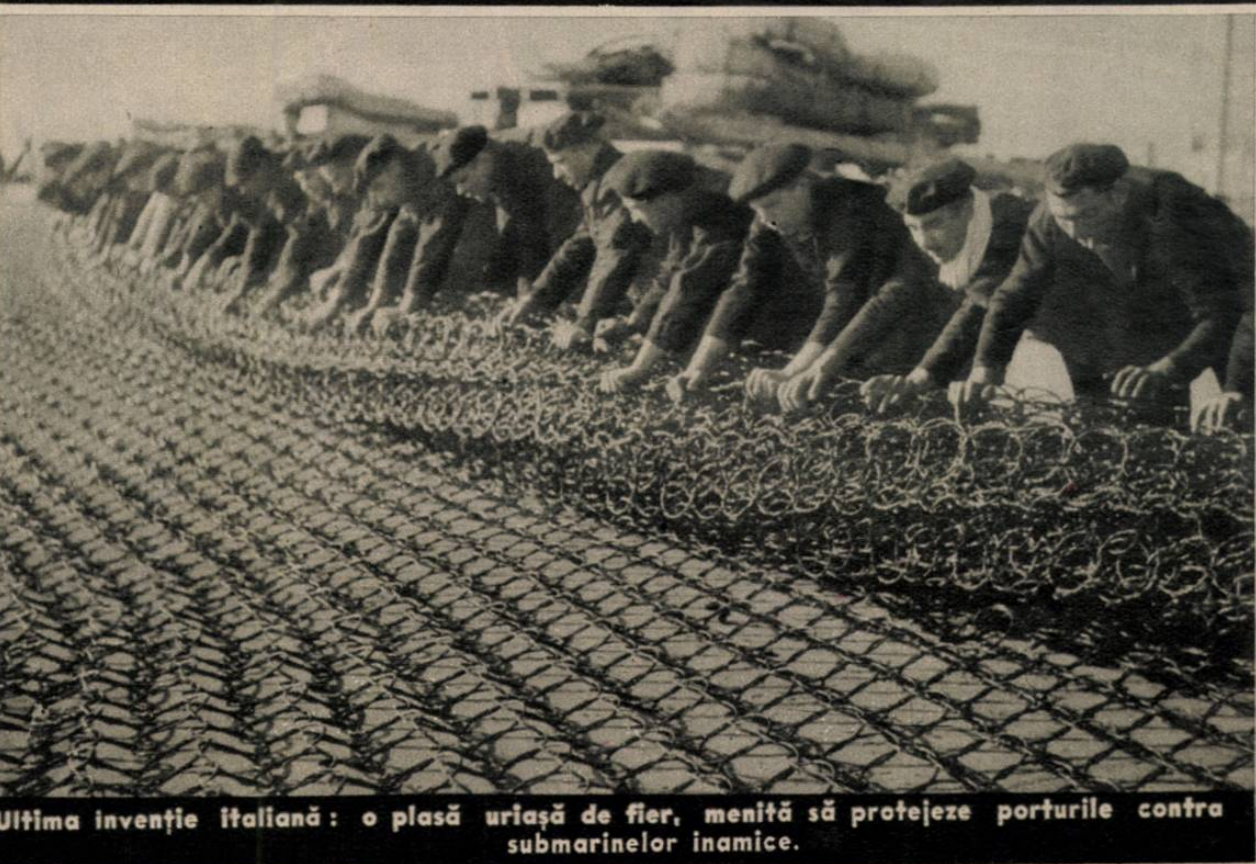
Actrița germană Maria Landrock joacă într'un film, alături de... un miel. Iată desigur un partener original...

Mareșalul Pétain ieșind, însoțit de reprezentantul generalului Franco, d. Lequerica, dela o slujbă religioasă care a avut loc în Catedrala orașului Vichy.

În regiunile nordice ale fostei Polonii, grănicerii germani nu și-au lepădat încă șubele, deoarece zăpada și gerul se mențin.

Ultima invenție italiană: o plasă uriașă de fier, menită să protejeze porturile contra submarinelor inamice.

Munca în MINE

ZIUA UNUI MINER GERMAN

Trăim astăzi din plin epoca mașinilor și a motoarelor. Nu te poți gândi la nenumăratele fabricate industriale fără a-ți veni imediat în minte formidabila industrie germană, și nu se poate concepe uzină industrială fără cărbune, aliment indispensabil pentru viața mașinei. Germania de astăzi în războiu, Germania de totdeauna în fruntea țărilor furnizoare de mașini și motoare, își rează esența puterii sale pe cărbune.

Deaceia minerul german este considerat ca unul dintre principalii factori ai dezvoltării și asigurării situației de întâietate ai țării sale. Dacă pe deoparte el trebuie să fie un adevărat meșter în arta lui, pentru a

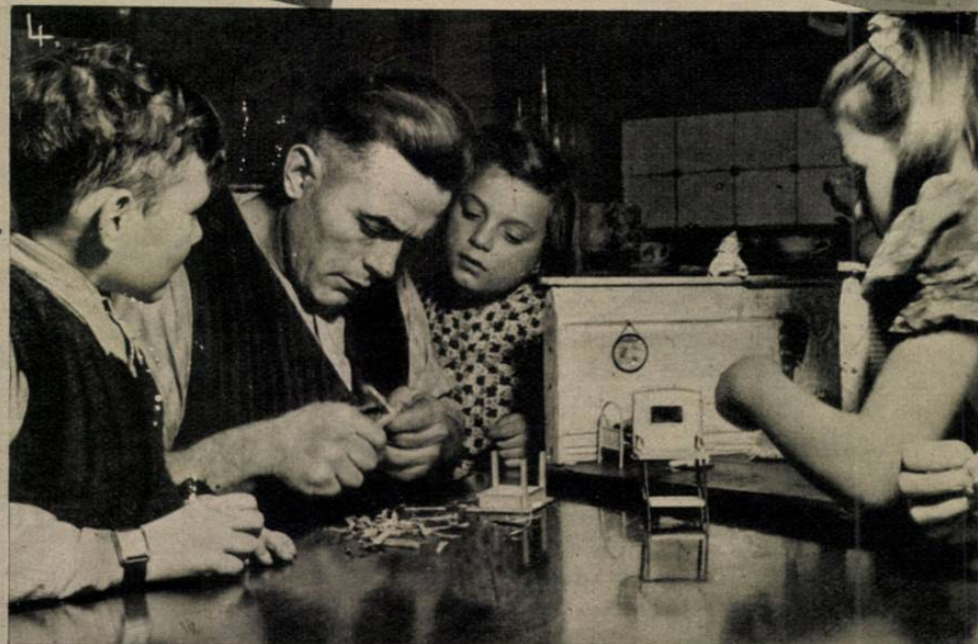
nu dăuna calității lucrului și a nu periclita viața camarazilor, pe de altă parte trebuie să i se ofere, — și i se oferă, — condițiuni de muncă și de viață particulară excepțională: acolo unde se cere mult trebuie să se dea mult. Paralel cu îmbunătățirea progresivă a mijloacelor de muncă în mine, și deci cu ridicarea randamentului de producție, administrația Reichului de astăzi a dus o politică socială menită a creia minerului posibilitatea unei vieți cât mai sănătoase și care să răspundă necesităților lui deosebite.

Căci munca minerului este una dintre cele mai dure și expuse. El lucrează ziua întreagă în fundul pământului, departe de odihnitoarea lumină a soarelui și de siguranța pe care o dă largimea spațiului. Cu toate perfecțiunile unice pe care le oferă minele Reichului, — lumină bogată, aer încontinuu purificat prin ventilație și oxigenare, siguranța vieții prin consolidări masive și sisteme de salvare ireproșabile — neprevăzutul se poate totuși produce, deși cu foarte puține probabilități.

Pe lângă organizarea unei munci raționale în
(Continuare în pagina 15)

1. Cărbunele este smuls din stâncă bucată cu bucată
2. Tavanul minei este controlat și consolidat în fiecare zi.
3. La terminarea lucrului, după ce au făcut baie, minerii își iau iarăși hainele „civile”.
4. Seara, jucării pentru copii.
5. Un ceas pe zi minerul este exclusiv la dispoziția Domnului „Ghiță”!

ALEGEREA VEDETEI

*marea
problemă a
regizorului*

STUDIOURILE plătesc astăzi sume fabuloase pentru dreptul de înscenare a unei piese sau roman de succese, dar banii aceștia ar fi ca și aruncați în vânt dacă nu s'ar găsi protagoniști ale căror tipuri să corespundă descrierii făcute de autori, eroilor.

A fost o vreme când mulți dintre regisori se lăudau că brodau subiectul unui film pe măsură ce-l „turnau”, fără să se sinchisească prea mult de scenariu. Astăzi, sistemul acesta n'ar mai putea merge decât într'o producție oarecare, o înscenare mediocră făcută cu titlul de încercare.

Când e vorba însă de un film de anvergură și mai ales de epocă, sute de dolari se cheltuiesc pe stampe istorice, mai înainte de a se proceda la scrierea scenariului. Se cercetează muzee și biblioteci, căci desenatorii trebuie să-și facă schițe după costumele epocii, iar scenaristul trebuie să-i cunoască bine tradițiile și moravurile. Dar dacă după toată această muncă producătorul s'ar decide pentru o distribuție care nu corespunde rolurilor, zadarnice vor fi fost cheltuelile făcute până atunci.

Iată pentru ce *David O. Selznick* a ezitat atâta în alegerea actriței care trebuia să interpreteze rolul lui *Scarlett O'Hara* din „*Gone with the wind*”.

Mai toate vedetele americane fuseseră anunțate de către reporterii cinematografici că erau în perspectivă să interpreteze acel rol, mult râvnit, dar în cele din urmă producătorul

alese o actriță care până atunci nu apăruse decât în filme englezești — pe *Vivien Leigh*. Criticii și publicul american au recunoscut apoi că *Mr. Selznick* avusese ochi buni.

Tot atâta de fericită a fost alegerea lui *Bette Davis*, pentru rolul Reginei *Elisabeth*. Ea ne înfățișează această figură ca femeie și regină. *Elisabeth*, interpretată de *Bette Davis*, este un caracter foarte complex, o femeie de 60 de ani, îndrăgostită nebunește de un bărbat tânăr, căruia nu vrea însă să-i sacrifice puterea sa regală. Se înțelege că ea va trăi într'o stare de continuă tortură sufletească și *Bette Davis* a înfățișat această fază a vieții sale printr'un joc care a atins cele mai înalte culmi ale artei.

Oricât de versatil ar fi un actor sau o actriță, fiecare dintre ei are totuși câte un gen în care excelează. Pe vremea filmului mut, scenariile erau scrise pentru vedete și ce mai mulți dintre actorii consacrați jucau mereu un același rol, căci în filmele lor doar intriga varia, personagiul central rămânând neschimbat.

Astăzi însă, marile filme se inspiră din istorie, din romane de senzație și piese cari au reputat mari succese în teatru, ceea ce face ca publicul să fie mai pretențios. El n'ar suporta ca un personaj să fie modificat după tipul vedetei și deci producătorii trebuie, mai mult decât oricând, să caute vedeta corespunzătoare personajului.

Sus stânga: Proba de interpretare care va decide distribuția rolurilor unui film mare este făcută cu cea mai mare atenție și cu toate elementele perfecționate ale tehnicii cinematografice.

Stânga: *Bette Davis*, o femeie urâtă și totuși foarte utilizată.

Jos: *Vivien Leigh* și *Laurence Olivier*, cei doi interpreți principali ai filmului turnat după popularul roman „*Pe aripile vântului*”, de *Margaret Mitchell*.

*Atenție!
mai mult
decât oricând
fiți atenți la
DINTII DV!*

DINTII ȘI REGIMUL.

OMUL primitiv n'avea dinții stricați. Cariile dentare sunt produsele civilizației și, cu toate că războaiele par să ne readucă la epocile preistorice, nu aduc cu ele avantajul de a ne reda o dantură perfectă... ci dimpotrivă!

Vă veți putea păzi de toate aceste neplăceri dacă pe lângă îngrijirile de rigoare veți fi atenți la regimul dvs. Mâncați cât mai multe fructe și legume crude (morcovi, napi, etc.

ALEGEȚI ALIMENTE CU CALCIU.

Alimentele cari conțin calciu sunt cele mai indicate pentru buna stare a dinților, cele cu siliciu contribuie la menținerea emailului. Iată câteva din aceste alimente:

Pădărie.
Lapte și brânză de capră
Foi și rădăcină de sfeclă
Lăptuci
Spanac
Ori ce fel de varză
Sparanghel
Pește
Ceapă
Morcovi
și gălbenuș de ouă.

MÂNCAȚI LEGUME CRUDE.

Legumele au un efect cu atât mai bun, dacă sunt crude: salatele de varză dulce, tăiată mărunt și stropite cu câteva picături de lămâie și undelemn se asimilează mult mai ușor decât varza gătită și au avantajul de a fi mult mai bune pentru sănătate și mai ales pentru bună starea dinților. Cepile mari, de apă, sunt de asemenea foarte bune, amestecate în această salată.

VITAMINA C. ESTE INDISPENSABILĂ.

Cel mai important punct de notat este că persoanele cărora li se cariază ușor dinții să nu pună niciodată în fiertura legumelor sau cărnii — ca să le facă moi — bicarbonat de sodă, căci acesta

Nu există sănătate perfectă fără dinți sănătoși. Nu există surâs frumos fără dinți perfecti. Pentru a-i menține frumoși și sănătoși, îngrijiți-i dar supra-veghiați și regimul.

omoară vitamina C care este indispensabilă pentru o dantură bună.

Aceeași vitamină ne solidifică oasele și dă un ten frumos. Ar putea fi numit „vitamina frumuseții”

O veți găsi la toate legumele enumerate mai sus, la care se mai poate adăuga: laptele, portocalele, pătlăgelele roșii, toate fructele, legumele uscate, morcovii, undelemnul de măsline.

Obicinuți-vă să aveți totdeauna pe masă un morcov crud, tăiat în felii rotunde. Mâncați din ele când aveți poftă. Va avea un efect bun, dublu, vă va procura vitamine și va ajuta să vă mențineți dantura, mâncând ceva tare, — căci după cum ați auzit, atât maxilarele cât și dinții se moleșesc când nu consumați decât mâncăruri moi, la care ele n'au nevoie să facă vreun efort.

Să aveți totdeauna în casă o cutie plină cu pătrunjel tăiat mărunt, cu care să garnisiți orice salată sau mâncare de carne; pătrunjelul dă gust bun mâncării, la fel ca și muștarul, dar are un efect mult superior acestuia.

IN FIECARE SEARĂ UN MĂR...

face să lucreze gingiile.

INGRIJIȚI-VĂ DINȚII.

Periatul.

Credem indispensabil să vă reamintim câteva reguli de igienă: După ce v'ați periat bine dinții, dimineața, la prânz și seara, e necesar să vă periați și gingiile, nu frecându-le cu perița, ci tapotând cu perii periței pe gingie, de mai multe ori, în așa fel încât să faceți un adevărat masaj care e foarte eficient. Apăsați perița pe gingie apoi o ridicați în cerc și faceți aceeași mișcare ceva mai la dreapta). Acest masaj curăță complet resturile de mâncare rămase eventual între gingie și dinți.

Alegerea periței.

Cea mai bună este perița foarte aspră. Pentru ca perița pe care o aveți să-și poată menține duritatea, n'o muiati decât în apă rece și uscați-o bine după ce v'ați servit de ea. Veți observa că apa rece vă supără, în acest caz duceți-vă repede la dentist.

Alegerea pasteii.

Mulți dentiști spun că praful de dinți este mai bun căci curăță mai bine emailul. Asta rămâne să experimentați. Americanii ne sfătuiesc să punem din când în când câteva picături de lămâie pe periță; în orice caz proprietățile astringente ale lămâii sunt minunate pentru gingii.

După ce v'ați spălat bine dinții și v'ați clătit gura cu apă rece sau chiar cu o apă specială de gură, ștergeți-vă dinții cu un prosop uscat. Acesta este un mijloc excelent de a-i menține albi și strălucitori.

DUPĂ INTREVEDERILE
DELA BERLIN ȘI ROMA
**D. MATSUOKA
A PORNIT
SPRE ȚARĂ**

D. Matsuoka, ministrul de externe al Japoniei, a părăsit Europa, după ultimele întrevederi pe care le-a avut în capitala Reich-ului. Ca și la Berlin, ministrul de externe al Japoniei, se va opri din nou la Moscova, unde probabil va avea noi întrevederi cu personalitățile conducătoare ale Sovietelor.

Sus: D. Matsuoka, făcând declarații presei europene asupra călătoriei sale în cele două capitale ale Axei.

Jos: La reîntoarcerea sa la Berlin, primit pe peronul gării de d. Von Ribbentrop, ministru de externe al Reich-ului.

**A MURIT
CONTELE TELEKY**

Contele Teleky a încetat din viață, la sfârșitul săptămânii trecute. Il vedem, în clișeul alăturat, fotografiat cu prilejul ultimei lui întrevederi cu Ducele.

PASTA DE DINȚI
Chlorodont

*dimineata
și mai ales
seara...*

*Un indiciu că
Tenul ei devine,
zi de zi, tot
mai frumos!*

obișnuite! Nu uitați că prima condiție a frumuseții este o piele curată. Scherk Gesichtswasser pă-

trunde adânc în pori, disolvând punctele de grăsime și orice murdărie. Ea asigură tenului frumusețea și ștergeți-vă ușor pe față. sețea fină a frăgezimii. Pielea D-vs va putea să respire din nou. Scherk Gesichtswasser o înviorează, o face mai sănătoasă și mai tânără.

Incereți odată D-vs singură: trunde adânc în pori, disolvând punctele de grăsime și orice murdărie. Ea asigură tenului frumusețea și ștergeți-vă ușor pe față. sețea fină a frăgezimii. Pielea D-vs va putea să respire din nou. Scherk Gesichtswasser o înviorează, o face mai sănătoasă și mai tânără.

Veți simți imediat o stimulare înviorătoare a circulației sângelui în epidermă. Veți fi uimită des-coperind că tamponul de vată s'a înegrit complet. Câtă murdărie s'a depus în pori, pe care n'ați putut-o curăți cu mijloacele D-vs

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

REGELE AUTOMOBILELOR NU VREA SĂ ABDICE

(Urmare din pag. 3-a)

care au misiunea de a asigura aprovizionarea cu materii prime a uzinelor. Așa dar, Ford este mai mult decât un grup de uzini, este un stat, al cărui suveran absolut este octogenarul care acum cincizeci și cinci de ani era obsedat de realizarea unei idei: automobilul popular.

Ford se găsește din nou în fața problemei muncitorești. Hidra populară, însuflețită de interese unilaterale se ridică în fața omului, care a afirmat de-alungul unei vieți laborioase, religia muncii intense și a câștigului proporțional.

Pe ulițele crașelor Ford, puternice megafoane instalate la răspântii, impuiază capetele muncitorilor cu tema eternă a agitatorilor proletariului: patronul câștigă prea mult.

Ford își dă seama că în fața maselor muncitorești poliția și mijloacele represive apar ca aliații interesați ai patronului. El nu vrea să recurgă la forță. Rămâne ferm pe linia principiilor lui tradiționale: drept la viață pentru cei capabili, neîndurare pentru cei ce tipă și manifestează în loc să „producă

producând și să câștige câștigând”.

Pentru Ford nu există nici judecători, nici arbitrii în materie de conflicte de muncă.

Singurul arbitru între el și muncitor este examenul de capacitate la care e supus orice salariat al industriilor sale.

Legile sociale însă, își afirmă și ele dreptul la respect și la supunere asupra tuturor cetățenilor americani.

După aceste legi, Ford e american și american fiind, el trebuie să recunoască dreptul la grevă al muncitorilor, care a fost definit în legislația americană, ca „un drept fundamental al tuturor salariaților”.

Ford însă nu vrea să știe de greve și de sindicate.

El e cum am spus un suveran absolut, care răsplătește pe eroii anonimi ai muncii, și expulzează din domeniile sale pe trântori, pe incapabili și pe agitatori.

Rămâne de văzut, cum se va soluționa în viitor, această luptă între omul cel mai energic și creator din Statele Unite, și între conducătorii sindicatelor.

NOUL MINISTRU DE EXTERNE AL UNGARIEI

D. Bardossy, fostul ministru al Ungariei la București, a fost numit ministru de externe în actualul cabinet maghiar

Cine are dreptul de-a deschide scrisorile?

Tinerii căsătoriți, din primele zile ale conviețuirii, sânt puși în fața dificultăților, create de lucrări mărunte. Deși totul a fost pus la punct: cheltuelile menajului, cine ține cheia dela cămară, relațiile cu prietenii și prietenele, — un singur lucru a fost uitat: cine are dreptul de-a deschide scrisorile?

Desigur, sânt unii bărbați sau femei, spirite întârziate, cari găsesc natural să spună: „Desigur, eu am dreptul să-ți deschid scrisorile; tu însă, să nu cumva să te atingi de ale mele!”

Asemenea fapte, le sfătuim să nu se însoare sau să se mărite! Vor fi niște tirani, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Orice om cu scaun la cap, va fi de acord cu următoarea concluzie: Fiecare soț, cu scrisorile lui. Și cum între doi tovarăși adevărați nu trebuie să existe secrete, fiecare va deschide și va citi scrisorile celuilalt.

Dar și aici se naște o controversă. Dacă îmi dai voie să-ți citesc scrisorile, de ce să nu le descid eu, întâi? Eroarea se repetă deci, ca și în cazul deschiderii scrisorilor.

Logic, problema stă astfel. A deschide o scrisoare ce nu-ți e adresată este o lipsă de tact. Faptul că expeditorul specifică pe plic cui îi este adresată, trebuie să ne tempereze curiozitatea nedisciplinată.

După cum există bărbați cari deschid scrisorile nevestelor lor, tot așa sânt femei cari pândesc corespondența bărbaților lor, violnd-o oricând ori au ocazia. Curiozitatea este mama răutăților într'un menaj.

Odată potolită, curiosul se simte rușinat de neîncrederea sa; tovarășul, la rândul lui, se simte umilit prin faptul că a fost pus la încercare.

Scrisorile aparțin destinatarului, bărbat sau femeie. El trebuie să le citească întâi...

MUNCĂ IN MINELE DE CĂRBUNI

(Urmare din pag. 10)

condițiuni optime, Statul Național-Socialist — care pune în primul rând accentul pe elementul uman, ca piatră de temelie a colectivității — s'a îngrijit să asigure minerului posibilitatea unui trai omenesc și în ceasurile pe cari le petrece sus,

în soare, în căsuța lui, alături de soție și copii.

După munca aprigă în măruntăe pământului, minerul german își află odihna și mulțumirea sufletească într'o căsuță proprie, curată, plină de lumină, înconjurată de o grădină verde, o gospodărie veselă din care nu lipsesc animalele domestice — belșug pentru casă, bucurie și totodată preocupare serioasă; pentru copii.

Este inutil să se insiste asupra valorii psihologice a siguranței și liniștei pe care o dă conștiința că după munca crâncenă din străfundurile pământului, sus, mai aproape de soare și de cer, te așteaptă un cămin calm și odihnitor dragoste a celor dragi. Este un element psihic pozitiv care ia muncii caracterul de „sforțare penibilă” — definiția aparține economiștilor englezi — potențialul de muncă crește da-

torită bunei dispoziții și producția generală se resimte puternic. Nu putem insista îndeajuns asupra învățămintelor pe care le dă fiecare domeniu de muncă și viață colectivă din Reichul Național-Socialist. Nicăieri elementul uman nu este considerat un capital de exploatare epuizabil și, deci, la un moment dat, inutil. Se cere muncitorului să producă maximum însă este pus în condițiuni de muncă perfecte, studiate cu minuțiozitate în laboratoare tehnice și institute de cercetări psihologice. Revoluția național-socialistă și Germania de astăzi și mâine, care este opera ei, nu a avut deloc limitele strâmte ale revoluțiilor politice din istorie. Odată cu așezările politice ea a refăcut din temelii și omul, această celulă organică socială, de calitate careia atârână în mod hotărâtor soarta comunității.

Citiți

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Citiți

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

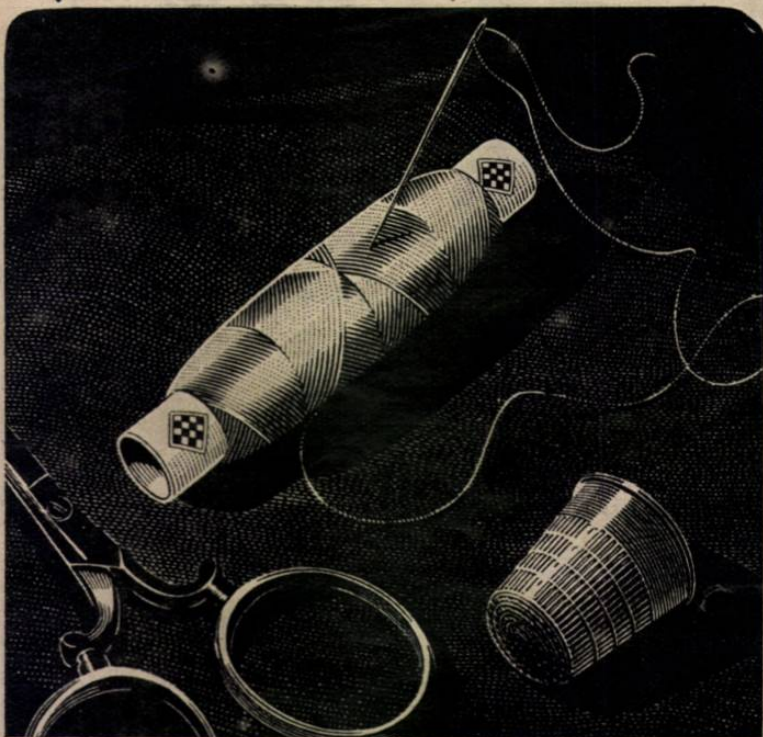
Ziceți adio durerilor de picioare bătăturilor

Baie de picioare
curativă
cu oxigen

DUPĂ
3
MINUTE

Iată un leac simplu și puțin costisitor de a scăpa pentru totdeauna de cele mai rele dureri de picioare, la Dv. acasă. Înmuiați picioarele în apă caldă în care ați adăugat Saltrates Rodell, până ce ea capătă o culoare lăptoasă. Această baie medicamentoasă pune capăt durerilor în trei minute. Umflătura dispare. Bătăturile se înmoaie atât de mult, încât le puteți îndepărta cu rădăcină cu tot. Saltrates Rodell conține 6 săruri tămăduitoare, care se găsesc în renumite izvoare radio-active. Farmaciștii și droguistii vând Saltrates Rodell, garantat.

Mătase de cusut Gütermann
resistent • elastic

OCHII ȘI CREERII UNEI ARMATE

(Urmare din pag. 7.)

Când avionul este în poziția amintită de noi mai sus, observatorul trebuie să aibă în vizorul aparatului cinematografic de înregistrare imaginea clară a unei anumite pozițiuni de sub el. Atunci decolează aparatul care înregistrează, automat, treptat cu înaintarea avionului pe linia dinainte stabilită imesiunea teritoriului care interesează.

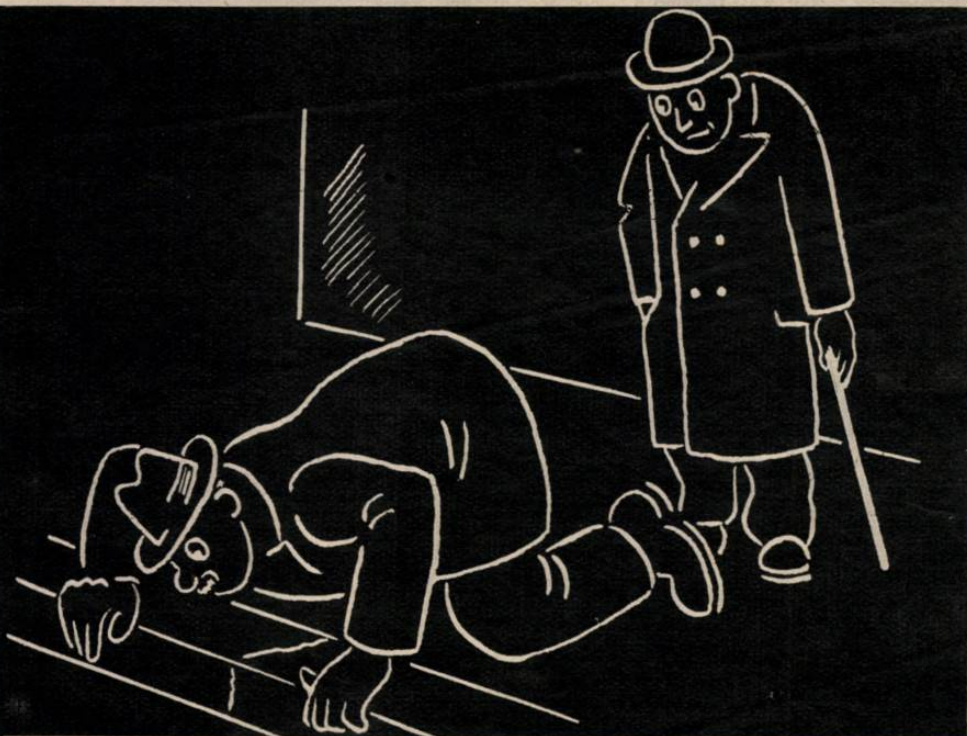
Din această clipă, reușita expediției depinde exclusiv de pilot care trebuie să menție aparatul pe linia ideală — ceea ce este extraordinar de greu — pentru ca imaginile să aibă continuitate absolută. Garda avionului o face un mitralier, — observatorul — care dispune și el de o mitralieră mobilă și însuși pilotul care

are una sau mai multe mitraliere fixe, uneori chiar și un tun de mic calibru. Dacă avionul de recunoaștere este prins în focul artileriei antiaeriene, situația lui este grea, nu atât din cauză că ar putea fi lovit, cât din pricină că exploziile șrapnelor îl aruncă de pe linia sa de mers dinainte stabilită, zădărniciindu-i expediția.

În caz când raidul se termină cu bine, filmele sunt dezvoltate, mărite, conexe și studiate întocmai ca o hartă. Știrile de maximă importanță se transmit bazei prin T. F. F., încă din timpul zborului.

Aceasta este misiunea unei escadrelor de recunoaștere.

HUMORUL CAMUFLAJULUI

— Ce faci acolo, domnule ?
— Caut cuiul de alamă ca să știu pe unde pot să traversez.

— Vasăzică, apa au marcat-o, dar... vinul ? !...

— Mi-a venit o idee pentru circulat noaptea...
— O idee luminoasă, sper...

— Puteți să-mi spuneți dacă mai e mult până la gară ?
— Până la gară, cred că mai sunt vreo sută de... semne.

— Visul vopsitorului de stâlpi...

MARTIRII DATORIEI
— Heil!... Lumina!...

— Ai pierdut ceva ?
— Da. Mi-am pierdut ceasornicul...

— Și ești sigur că l-ai pierdut aici ?
— Nu... Mi se pare că pe trotuarul celălalt...

— Păi, atunci de ce nu-l cauți acolo ?
— Pentru că, acolo, nu-i lumină...

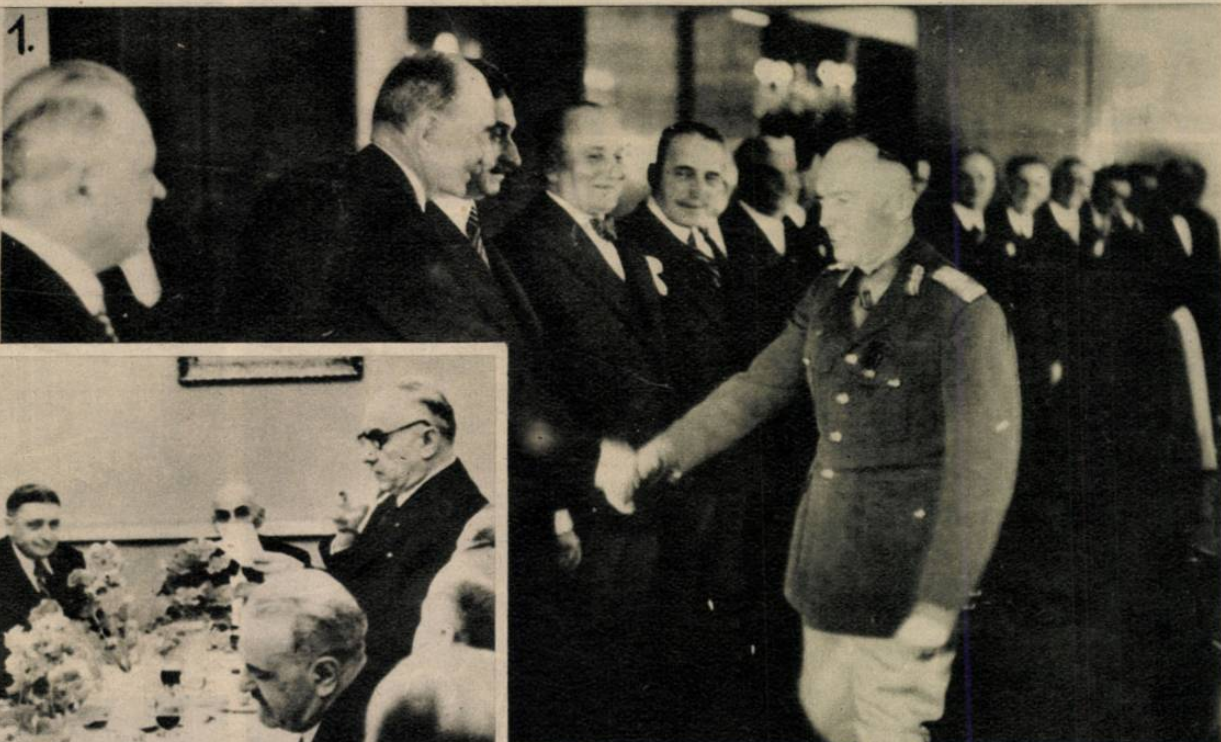
„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 500; 6 luni (26 numere) lei 270; 3 luni (13 numere) lei 140. Anunciurile se primesc la administrația revistei. Plate taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

ULTIMELE FOTOGRAFII INTERNE

D. General Antonescu a reunit în cadrul unei mese colegiale pe foștii săi camarazi din promoția 19-a Turda.

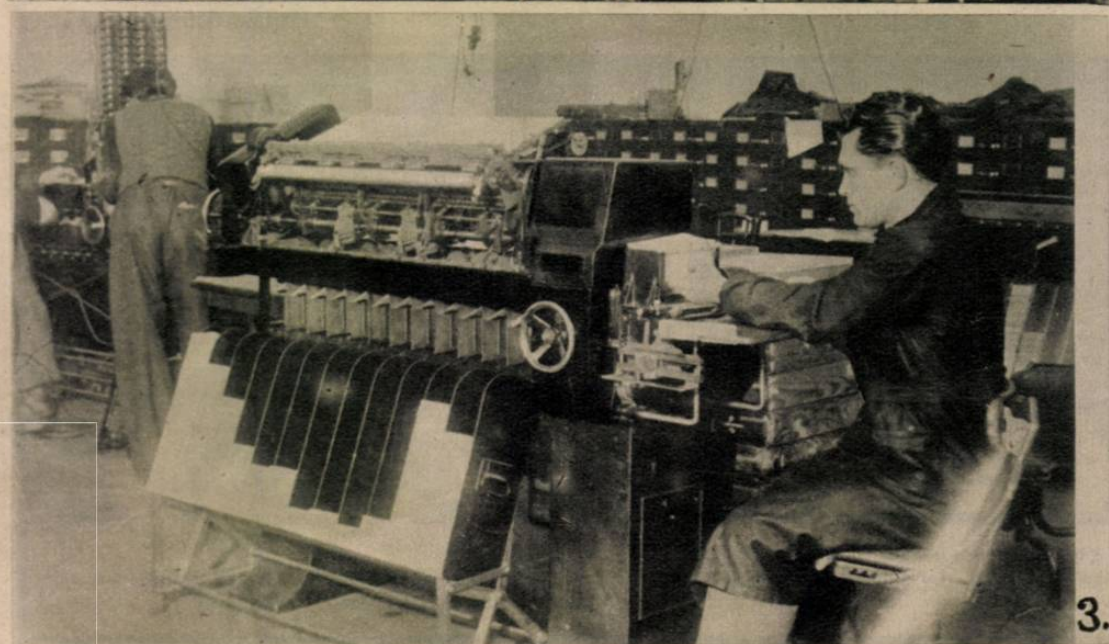
În fotografiile noastre :

1. — Sosirea d-lui General Antonescu la gimnaziul fiilor de militari din Craiova, unde a avut loc agapa.
2. — În timpul mesei, conducătorul Statului ascultă cuvântarea unui fost camarad al său.

SOLEMNITATEA DEPUNERII JURĂMÂNTULUI NOILOR RECRUȚI

1. — Recruții jurând cu mâna pe drapelul regimentului.
2. — Soldații germani asistând la defilarea noilor recruți.
3. — Mașinile cu care se calculează rezultatele recensământului.

NUMAR SPECIAL DE PAȘTI CU UN BOGAT SUPLIMENT

60
AGINI
COLECTIA

Nr. 742
ANUL XV
APRILIE 1941
20 LEI

22

«IATA ȘI PASTELE!»

CUM au venit peste noi frumoasele zile de primăvară dela sfârșitul lui Martie, îndată am zburat cu mintea spre vremea Paștelui. Ne-am gândit că poate așa vreme vom avea și la Paște.

În adevăr, întovărășim gândul Paștelui cu vremea frumoasă. Aceasta e poezia lui.

După zilele aspre ale iernii, după cele posace ale Babelor, dorim cu nesaț zilele, căldute ale primăverii. Când la acestea se adaugă apoi și sărbătoarea, ba încă cea mai mare din câte avem, cu atât mai mult gândul Paștelui ne umple de fericire.

Am tot tânjit după el și, în sfârșit, iată-l că a și venit. O! fericite zile, prin care gustăm nu numai darurile firii dela soarele mai prietenos, nu numai mugurul verde, îmbietor spre viață și sărire la treabă, ci și vestea mai presus de fire că Iisus Hristos își împlinește fără greș chemarea sa pe pământ.

Da, Paștele este amintirea jertfei sale, pentru că prin ea să treacă la biruință. A pățimit, prin patima aceia care a rămas neuitată și veșnic pomenită, pentru că să întemeieze împărăția mai pre sus de fire a iubirii dintre oameni și să dea naștere astfel unei școli, care este mai prețioasă și mai trebuincioasă decât oricare altă școală.

O asemenea școală ne trebuie în chipul cel mai neînțeles, pentru că nu este vorba aici de umplerea capului cu cunoștințe despre lume, oricât de trebuincioase și acestea, ci mai cu seamă este vorba de clădirea unei stări sufletești între noi toți, prin care să ne îngăduim unul pe altul, să nu ne facem viața amară, să înțelegem că a trăi este greu, că-ți trebuie încordări aspre în luptă cu firea înconjurătoare și că deci, măcar din partea noastră, unul către altul, să ne-o ușurăm.

Dar este așa? De unde! Ne înăsprim clipele scurte pe care le avem de petrecut pe pământul acesta. Ne facem iad viața care ar trebui să fie o plimbare pe potecile raiului.

Ce? Nu are pământul daruri și frumuseți care să îndulcească traiul oamenilor? Cum să nu le aibă, că doar le vedem! Abea a sclipit raza soarelui călduț și iată lumea pe prispe, pe căile largi ale întâlnirilor, pentru a gusta împreună dulcețurile care se revarsă din văzduh, de pe câmpii și de pe plaiuri. Toate se îmbracă în veșmânt de prietenoasă pofte și ne fac clipele traiului mai dulci și mai senine.

Așa este darul dela Dumnezeu împărțit în podoabele firii, în chemarea largurilor și întinderilor câmpenești ori păduroase. Ele umflă ființa noastră ca pe niște boboci, spre simțiri curate și de frățească îmbrățișare unul cu altul.

Dar de ce totuși viața noastră e străbătută de atâtea oftări și suspine? De ce atâtea amaruri care ne copleșesc? De ce nu ne putem bucura în voie de daruri așa de alese cu care Dumnezeu a umplut lumea?

Din pricina omului însuși. Ca și cum ar fi orb la frumusețile care-l învăluie de pretutindenea, în oricare ținuturi ale pământului, vine de undeva un sâmbure de otravă care poartă ființa lui și-l face de nu stă locului și turbură viața semenului său. Lăcomii vinovate cuprind inima lui și nu lasă pe fratele de alături să trăiască în tihnă zilelor pe care le pot avea cu toții din mila lui Dumnezeu și vrednicia lor. Nu; în loc de a fi cu inima larg deschisă, se bagă la școala gândului rău și se chibzuiește cum ar putea vătămă pe seamănelui său, cum i-ar putea răpi înlesnirile lui, deși pământul deschide fiecăruia din noi cai și chipuri de viață cinstită, curată și înveselitoare.

Deci școala lui Dumnezeu, care ne cheamă și ne învăluie de pretutindenea prin darurile firii înconjurătoare, are împotriva ei și este stingherită prin școala unui duh rău. Ea îl ține pe om în cângile lui și-l face să-și otrăvească viața, și a lui, prin pofte vinovate și turburătoare, dar și a semenilor săi, prin necăjiri care-i vin din partea fratelui său lacom și nepotolită. Când așa este de mii de ani starea de lucruri în sânul neamului omenesc, înțelegem ce covârșitoare faptă este să pui pe om la școala iubirii fratelui către frate, să-l faci să nu mai râvnească la bunul fratelui său, ci să aibă grijă de el și să-l ajute.

Dar cine a putut întemeia așa școală?

A întemeiat-o Iisus Hristos. Pe ea o mai numim și școala Împărăției lui Dumnezeu, fiindcă este orânduirea unui soi de viață pe pământul acesta, care să fie cu adevărat raiul pe pământ.

Dar cum să-l încredințezi pe om de această trebuință și mai cu seamă cum să-l hotărăști a se porni spre așa ceva?

Chiar dacă omul a rămas încă în păcatele lui, școala iubirii

însă a fost înființată și ea dăinuiește în mijlocul nostru până în ziua de azi. Paștele nu ne spune acum altceva decât că această școală a fost înființată.

De câte ori gustăm marele praznic al Paștelui, de atâtea ori ne împrosptăm în minte și străbatem cu inima noastră toate împrejurările prin care Iisus Hristos a căutat să dea omului altă inimă și altă năzuință. În loc de a-și face viața amară prin lăcomii pustiitoare, omul să intre mai bine în făgașul unei potoliri care să-l îndrumeze spre cumpătare, iar pe de altă parte, să-i dea gusturi curate, care să-l despăgubească din ce pierde prin lepădarea poftelor lacome.

Paștele ne trezește în minte și inimă întreaga întocmire a unui soi de viață care trebuie să aducă bieților oameni un Paște de totdeauna. De ce să avem numai bucuria Paștelui de 3 zile, când toată viața noastră ar putea fi un praf al buneivoinii a unuia către altul? Aceasta însă o vom putea avea, când graiurile lui Hristos ar fi mai des în gândurile noastre.

Deci împărțirea noastră cu el ar trebui să fie faptă de totdeauna. Prin aceasta, noi ne-am afla ca la o școală a lui veșnic deschisă și la care oamenii pot învăța în orice vreme.

Astfel de gânduri se cuvine să frământăm în minte la vremea Paștelui. Hristos a venit pe lume ca să ne dăruiască cu rânduiești și înlesniri fără de care ne chinuim și ne amărăm zi cu zi. El este Marele Învățător care ne cheamă la menirea noastră de a fi în bună împărțire cu Dumnezeu și a nu ne sfărâma într-o viață pustie și pustiitoare.

Ea este astfel însă și pentru noi și pentru semenii noștri, dacă nu luăm aminte la privilegiile dulci cu care Dumnezeu a dăruit lumea și la graiurile sfinte cu care Hristos ne-a deschis înțelegerea spre menirea pe care o avem de a trăi în felul acesta.

Acum, dacă am înțeles ce este Paștele pentru noi, să-l prețuim și să-l gustăm ca starea aceia a istoriei, prin care se deschide pentru om un nou chip de a înțelege și a trăi viața. Va face omul așa? Va trăi ca fiu al lui Dumnezeu; se va desfășura pe pământ un chip de trai ca al îngerilor în ceruri. Nu va face așa, se va măcina în încordări pustiitoare.

Acum ce este de făcut?

Care gospodărie, știind ce leacuri și orânduiești trebuie pentru căsnicia sa, pentru că ea să înflorească, va privi în lături și va lăsa vatra casei lui să se ruineze? Dar fiecare din noi avem ca și o gospodărie. Nu putem duce zilele noastre ca și cum n'am ști nimic din toate acestea. Le putem lăsa să se scurgă nerodnice și păcătoase, după cum, de pe altă parte, le putem îngredi cu bune rânduiești, cu învățături sfinte, pentru că ele să ajungă a fi ca o paște cu bun miros și cu plăcut îndemn de a privi spre ea.

Dar de la sine omul nu face aceasta. Dovedă este faptul că numai școala lui Iisus Hristos l-a trezit mai viu spre această înțelegere. De aceia aceste îndemnuri, oricât omul le-a nesocotit și așa, totuși au fost acele care el și-a adus aminte cel mai mult și le pomeniște până în ziua de azi. Atâtea și atâtea uită de nici nu mai știe că au fost pe lume. De Iisus Hristos însă n'a uitat și de aceia prăznuiește Paștele lui, adică biruința făptuirii lui asupra vrășmașilor.

Dacă fapta lui Hristos este fără pereche și cu adevărat biruitoare, fiindcă a înfrânat uitarea obișnuită a omului și e veșnic vie înaintea lui, chiar când el închide ochii la ea, totuși este spre cinstea și a noastră, a oamenilor, că nu lăsam Paștele să treacă neștiut între noi, ci-l prăznuim ca ziua marii biruințe a lui Hristos asupra vrășmașilor săi. E spre lauda noastră că nu numai ne aducem aminte de ea, ci ne facem și toate pregătirile pentru a o cinsti, gusta și prăznuim cu toate osanele care i se cuvin. De aceia să ne ferim că între noi dăinuiesc încă năzuințe și doruri sfinte, că pomenim de Hristos cu dragă inimă la aceste zile și ne-am simți ca răpiți ca de un bun al nostru, când nu le-am mai avea.

Apoi, dacă este așa, să tresăltăm de marea bucurie a praznicului, dar să ne pregătim sufletește cu toate rânduieștile creștinești, pentru că amintirea biruinței lui Hristos să fie cât mai rodnică și mai întăritoare pentru noi!

ARHIM. SCRIBAN

Balcării

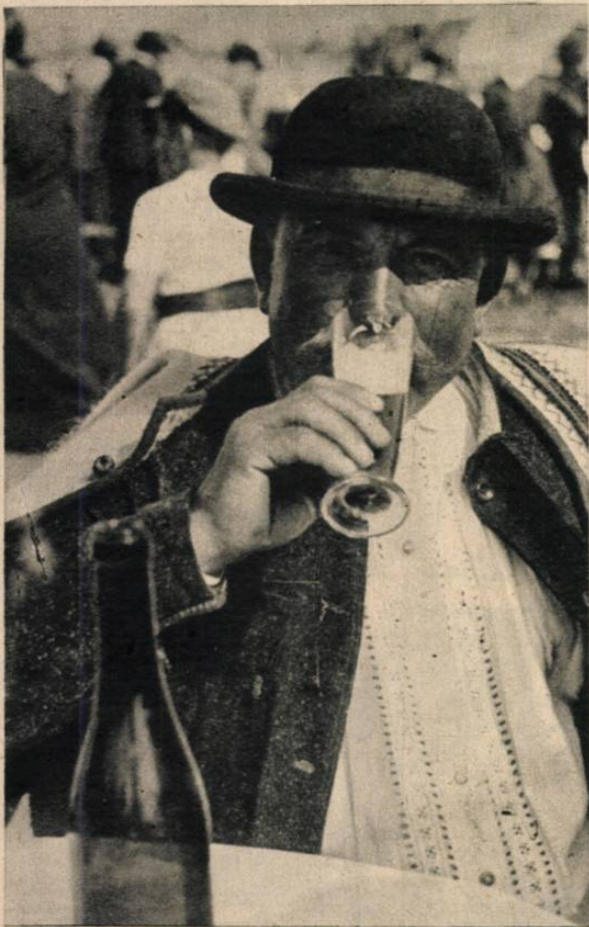
În ultima vreme, țările balcanice au devenit obiectul de predilecție al opiniei publice internaționale. Fiecare zi, ce trece, este așteptată cu nerăbdare, în speranța unor noi surprize.

Locuitorii din Balcani au, mai toți, predilecția cafenelei. Aici se discută politica zilei și se pun la cale marile isprăvi sau curente de opinie.

În cele ce urmează, vom prezenta Balcanii, la o cafeluță gustoasă și o țigare, așisderea... Balcanii, așa cum se prezentau altădată, în intimitatea lor, ca un om în halat și papuci.

BULGARIA

Un observator atent va remarca totdeauna că viața de cafea va diferi după rasa sau amestecul de rase al cutărui popor. Ea va purta distinct și la prima ocazie, urmele influenței poporului cu care se învecinează.

Dacă orașanul se pasionează după „o cafeluță”, în schimb țăranul preferă un pahar de bere.

Bulgarii sunt plecați de pe malurile Volgii, cam prin secolul VII; au venit în sud-estul Europei și s-au statornicit în locurile pe care le ocupă azi. Cu vremea s-au aclimatizat perfect cu coclaurile și au împămîntenit obiceiurile și felul de viață al popoarelor balcanice.

Totuși, bulgarii se deosebesc de ceilalți slavi; n-au pasivitatea și indolența slavă. Dimpotrivă, sunt energici și volitivi, prudenți și muncitori. Dela slavi, n-au moștenit decât gustul ceaiului și al cafelei.

Cafeneaua ocupă la Bulgari un loc de primul rang. În toate orașele, mari sau mijlocii, dai peste ea. Cele mai multe dintre cafenele se deschid în zori și se închid după miezul nopții. Unele țin deschis până la 3-4 dimineața; iar altele nu se închid zi și noapte.

În deobște, dimineața cafenele sunt liniștite. Imediat, după

in HALAT și PAPUCI

INTRE O CAFEĂ NEAGRĂ ȘI POLITICĂ—MICI CROCHIURI ASUPRA VIEȚII SOCIALE A ȚĂRILOR CARE SE AFLĂ ACTUALMENTE ÎN CENTRUL ATENȚIEI GENERALE

prînz, se însuflețesc și le crește animația cu cît se înoptează.

Femeile neînsoțite nu prea vin la cafea.

Cafenele bulgărești au o ciudățenie: sunt grupate pe profesiunea clienților. De pildă, cafeneaua „Țarul Oswoboditel”, din Sofia, este cartierul general al artiștilor. În alta societate frecventează cafeaua „Bulgaria”; actorii „Naroden Teater”; ziariștii cafeneaua „Savoia”. Afară de acestea, mai sunt anumite cercuri, frecventate numai de ofițeri și cari sunt interzise civililor.

Consumația preferată a bulgarilor este cafeaua turcească, tare și ceaiul. Amîndouă se sorb, întovărășite de prăjituri.

Alcoolul se bea rar.

Și pentru că veni vorba de

cafea turcească, să vedem ce e cu

TURCIA

Viața și obiceiurile republicii otomane s-au modificat fundamental de când cu revoluția din 1917-1920. Pe vremea califilor, cafenelele erau în stil arab: aici se puneau la cale toate intrigile și actele de guvernământ. De-atunci încolo, cafenelele turcești și-au schimbat înfățișarea și interesul, devenind factori de progres. În cafenele se concentrează viața intelectuală a tinerei generații, aici se ascultă conferințele radiodifuzate și mesajele guvernului. Tot aici se țin întrunirile de tot felul. Pe scurt, în Turcia, cafeneaua

Cei care nu pot merge „pe zonă”, fac politică la cafea.

este un auxiliar nedispensabil ridicării nivelului intelectual al orașelor și satelor turcești.

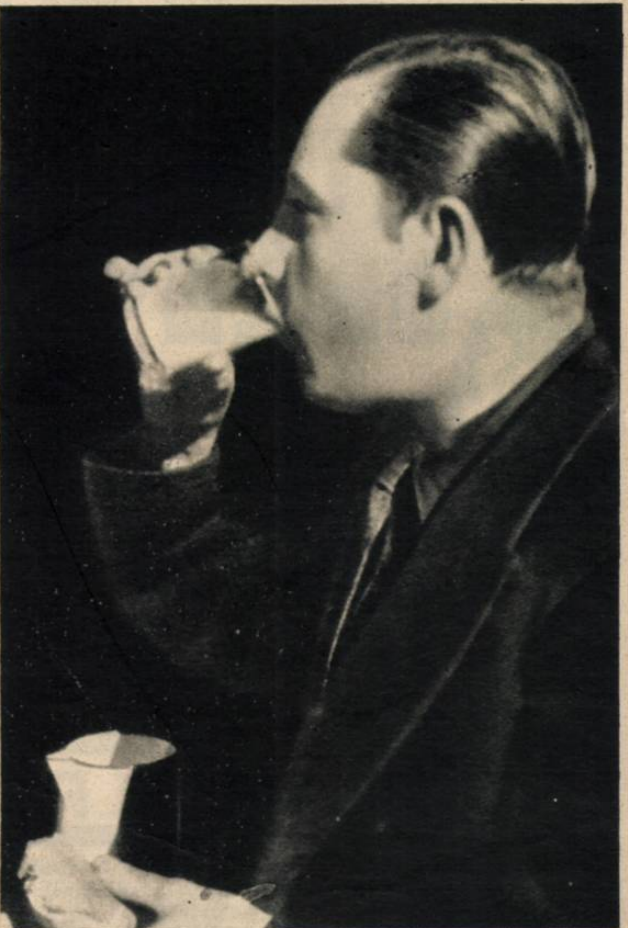
Importanța cafenelei ia proporții și mai mari, când e vorba de capitală. Orele de deschidere nu sunt pretutindeni aceleași. Unele se deschid în zori și închid la 11 seara; altele rămân de veghe, toată noaptea. Cea mai mare afleună de clienți este între 7-9, dimineața; iar, seara, după închiderea birourilor. În timpul zilei, clienții sunt rari.

De când nu mai poartă voal, femeia turcă merge la cafea, însoțită sau nu, și se bucură de viață. Aici, clientela cafenelelor e pestriță; militarii, însă, își au cluburile lor „tabù”.

În cafenele, se servește: cafea, ceai și ciocolată. Băuturile alcoolice fiind interzise, în locul lor găsim: ape minerale și băuturi gazoase.

JUGOSLAVIA

este o țară care face legătura între Europa centrală și occidentală cu statele din Orientul apropiat.

Și paharul de lapte bătut e un obicei balcanic, dar care s'a „occidentalizat”.

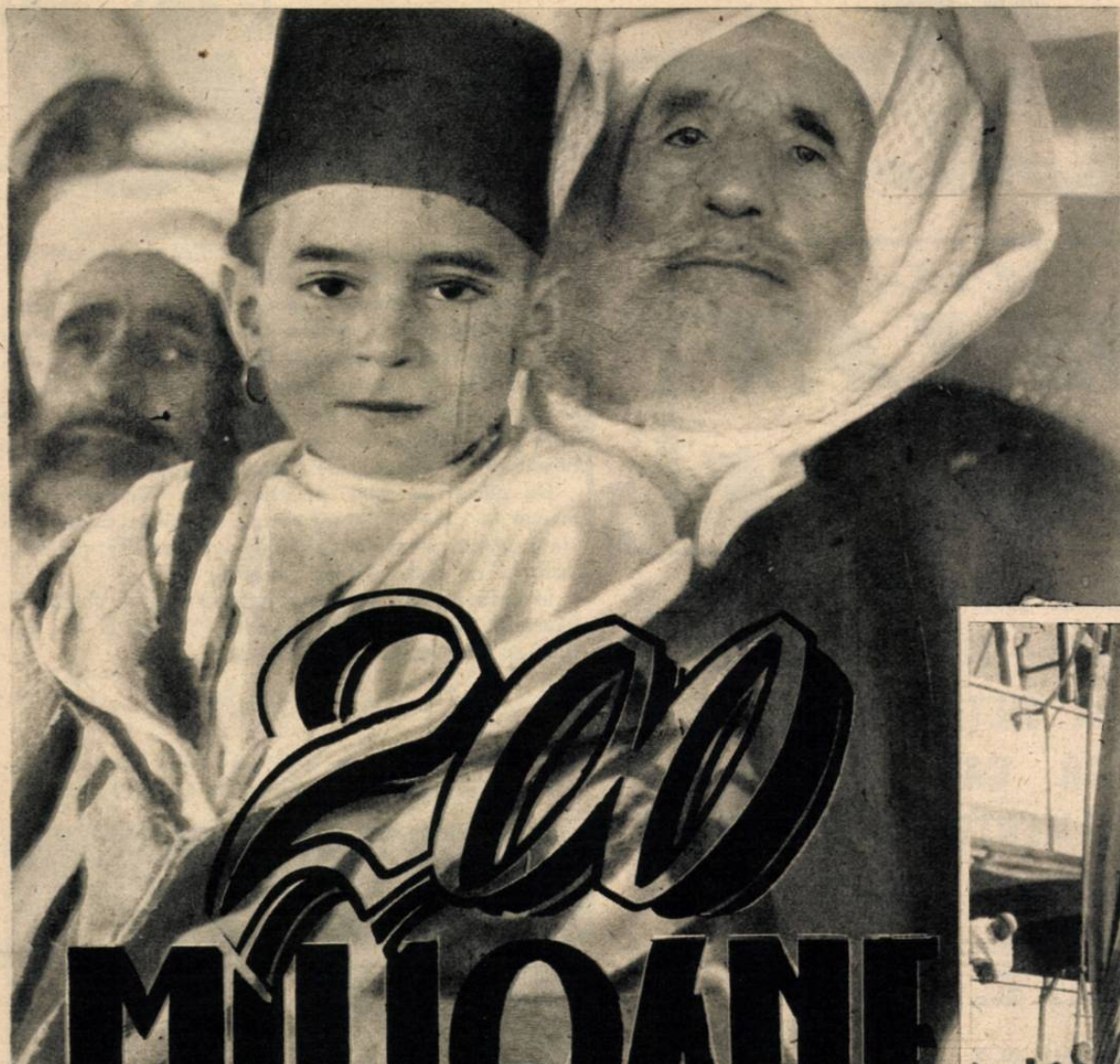

Orașele sale sunt situate de-a lungul marilor linii ferate internaționale, care fac legătura între Nordul Europei și Asia mică.

Belgradul, care-i capitala regatului, întrunește toate eforturile jugoslavilor pentru civilizarea țării lor: universitatea, teatrul național, muzee. Orașul e în plină dezvoltare, iar farmecul oriental al vieții cafenelelor s'a păstrat în ciuda evoluției. Vechile tradiții turcești, atât de înrădăcinate în Serbia, au lăsat pretutindeni urme adânci.

Frecventarea cafenelelor este o obișnuință foarte răspândită în Jugoslavia. Ele se deschid la 7 dimineața și se închid la 3 dimineața.

(Cont. pag. 26).

Doi pelerini veniți din Maroc la Mecca: un bătrân și un copil. Două generații extreme întâlnite în același loc.

În drum spre Mecca, pe bordul unui vas care nu transportă decât pelerini. Oameni emoționați că vor putea vizita locurile sfinte.

200 MILIOANE DE OAMENI

UNA dintre poruncile Coranului sună astfel: „Cheamă o amenii; să vină la tine pe jos și din cele mai îndepărtate călători”.

Este vorba de Mecca, orașul — capitală al lumii musulmane, a cărei vizitare constituie, pentru orice drept — credincios al religiei mahomedane visul cel mai arzător și cel mai sfânt al unei vieți mărunte, alta decât aceea pe care a făgăduit-o Profetul, dincolo de hotarele văzute, în împărăția cu munți de pilaf, servicii de fecioare cu ochi negri.

200.000.000 musulmani din toate colțurile pământului visează împlinirea acestui vis. Odată făcută călătoria la Mecca, socotelile pământești ale vieții pot fi încheiate: Datoria a fost făcută, porunca a fost respectată. Omul poate aștepta senin împărăția frumuseții din viața cea fără de sfârșit.

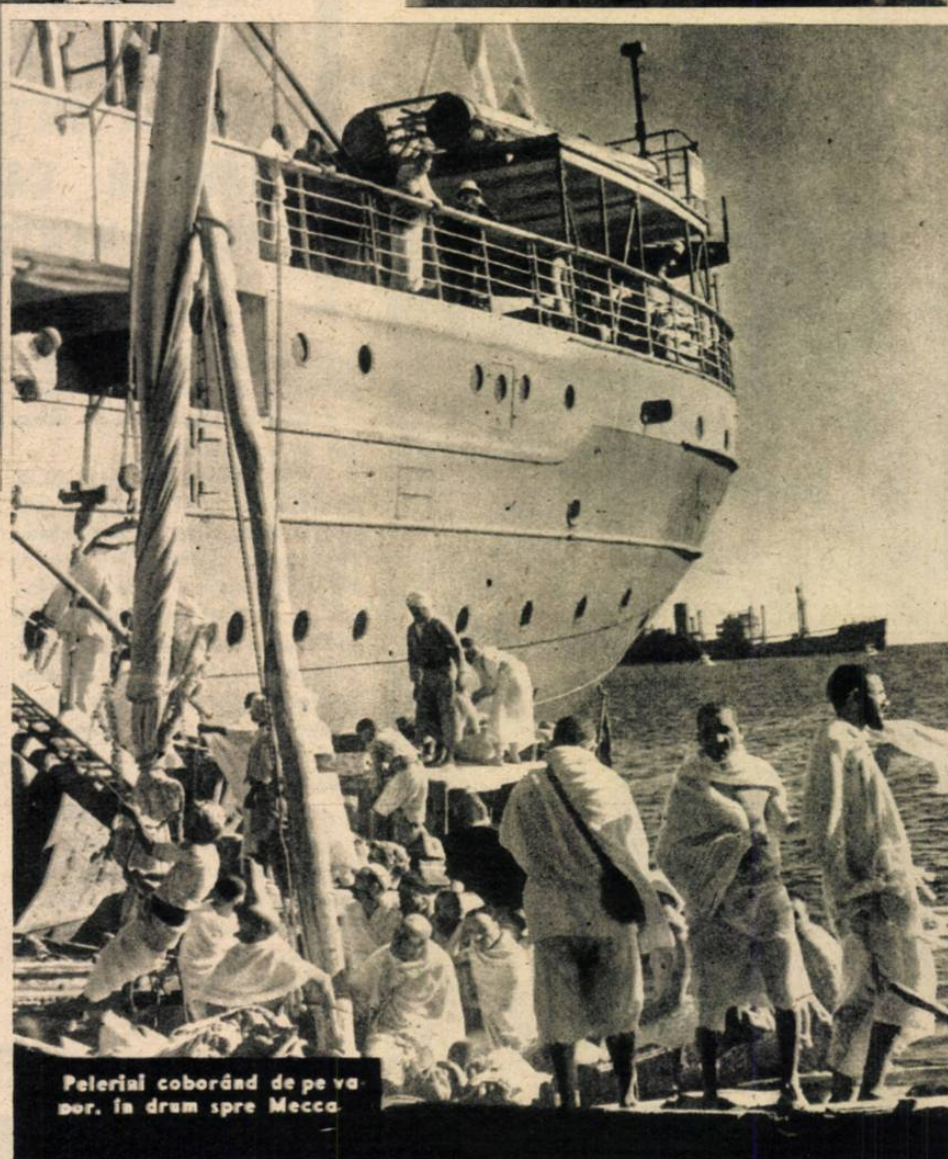
Cetatea lumii musulmane este situată pe o vale strîmtă în mijlocul unei țări de zolant de pustie este prin eselență „Cetatea sfântă” iar locuitorii — cu o infimă parte de excepție, sunt toți, pelerini.

Mecca este orașul interzis „necredincioșilor”.

WISEAZĂ TOATĂ VIAȚA LOR SĂ SE ROAGE AICI...

lor”, locul de întâlnire al tuturor musulmanilor, al pelerinilor ce vin aici

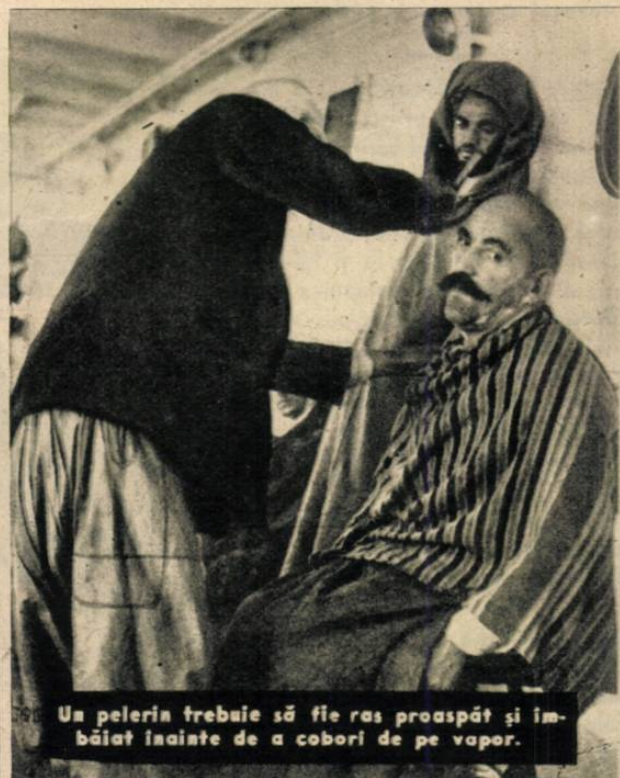
din cele mai îndepărtate țări ale lumii, din India sau din Senegal.

Pelerini coborînd de pe vapor, în drum spre Mecca.

Costume speciale confecționate pentru vizitarea locurilor sfinte, care vor fi păstrate apoi cu multă grijă.

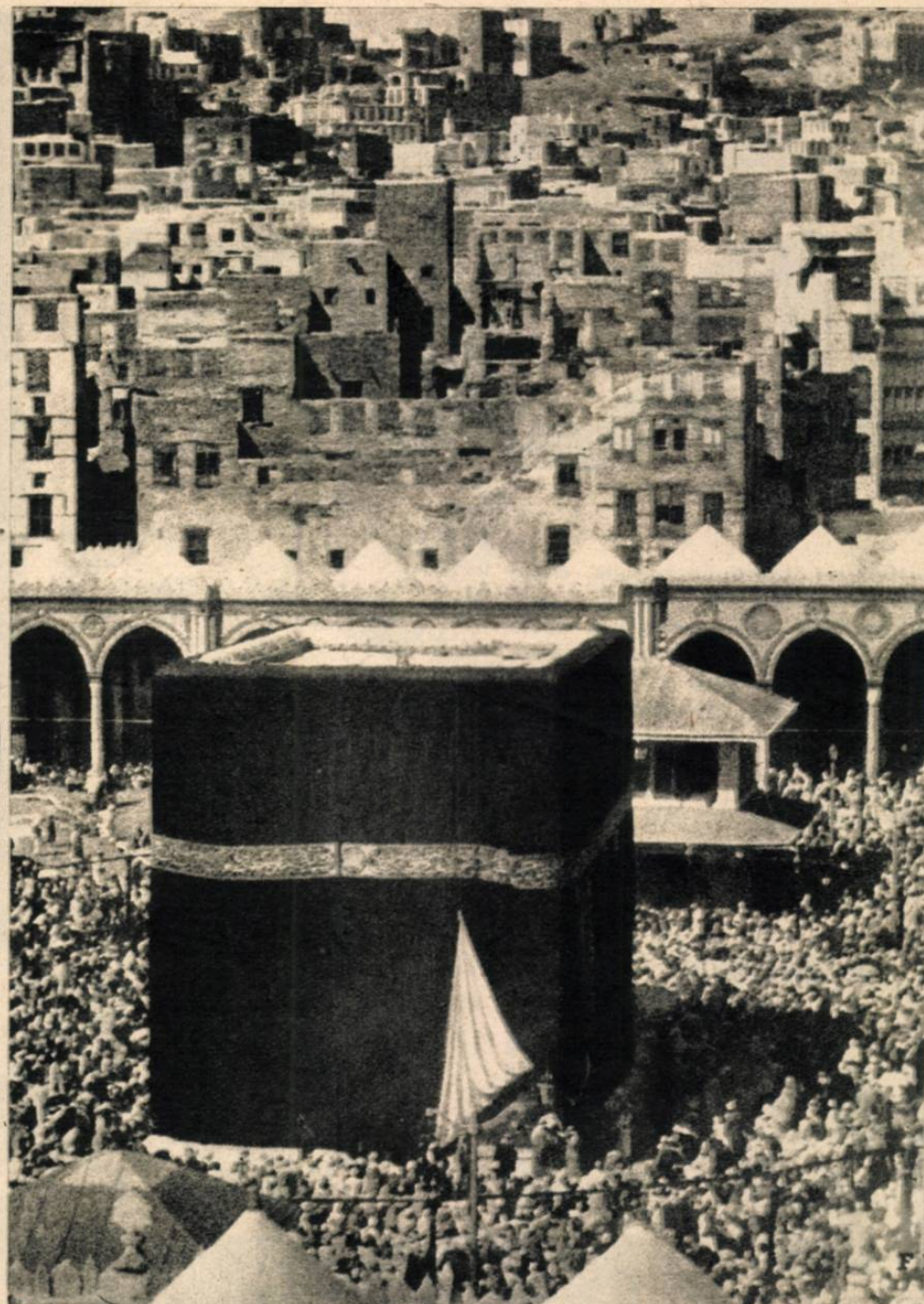
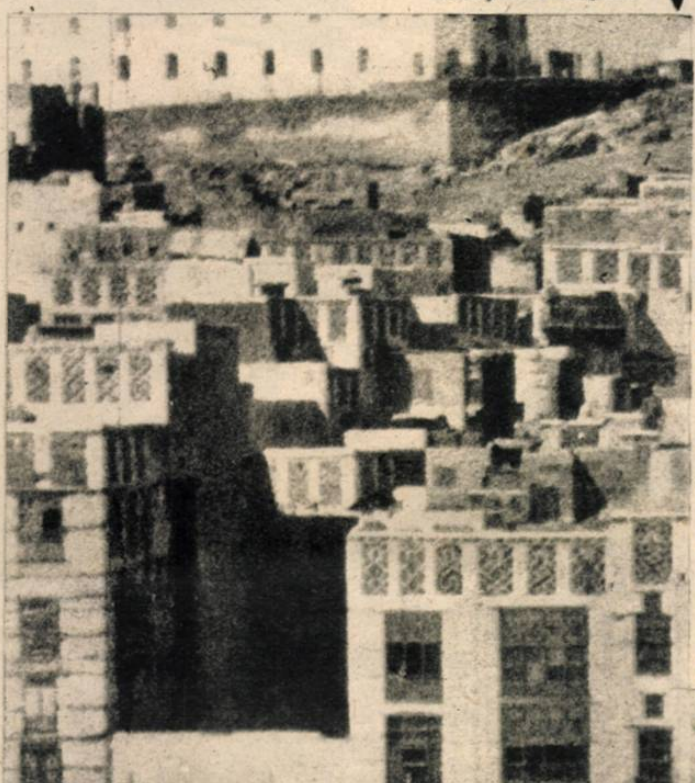

Un pelerin trebuie să fie ras proaspăt și îmbăiat înainte de a cobori de pe vapor.

↑ Portul Djeddah, care face legătura, între celelalte părți ale lumii și drumul către Mecca.

Mulțimea imensă așteptând, în curtea moscheii, începerea slujbei.

„Kabba”, piatra sfântă din curtea moscheii, pe care orice credincios mahomedan visează s'o sărute.

↑ Colina Arafat, pe care și petrec pelerinii ultima noapte înainte de a intra în cetatea sfântă.

Coranul cere ca pelerinii să străbată de 7 ori drumul dintre colinele Safa și Merwa în cântece religioase.

Toți oamenii aceștia, posedată de o credință, sunt mănânați aici de aceeași lumină a speranței, de a se prosterna în fața Kaab-ului și de ași lipi fruntea de „Piatra Neagră.”

La Djeddah, locul de debarcare, pelerinii se leapădă de costumele de fiecare zi, acele costume diferite care-i separă și care trădează situația socială a fiecăruia din ei: Negustori bogăți, păstori, nomazi, toți vor îmbrăca din acest moment costumul special alcătuit din două „șorțuri” — purtând în picioare un soi de sandale cu legături de piele.

Bărbile, părul și mustățile trec prin neiertătoare coafură a ascuțitelor instrumente, credincioșii trebuie să rămână descoperiți până la marea „sărbătoare a mielului.”

Actul cel mai principal al unei vizite la Mecca este vizitarea Moscheii ce datează din secolul al VIII-lea și a cărei mare curte interioară, pe arcade, înconjură Kaaba, un cub de piatră acoperită de o perdea neagră ce ferește de intemperii miraculoasă piatră.

Pelerinii se reculeg o clipă în fața acestei pietre montată într'un fel de cullasă de argint, apoi o ating semeți, cu fruntea.

Piatra este ușor concavă, azi: de milioanele de frunți cari, de secole o ating, au săpat în mijlocul ei o ușoară cavitate care-i dă acest aspect.

Primului act, reculegerea din fața Kaabei, îi urmează o serie întreagă de altele, unul mai interesant decât celălalt: procesiunile, cele șapte drumuri Safa-Merwa, noaptea petrecută pe colina Arafat, un sacrificiu simbolic la Mina, locul unde a avut loc sacrificiul lui Abraham, lapidarea.

Odată împlinite toate aceste acte, pelerinul se poate întoarce liniștit la casa lui așteptând senina liberare a sufletului de Pământescul înveliș.

Intors din cetatea sfântă pelerinul devine „hagiu”, — calificativ care, de acum înainte se va adăuga, pentru tot restul vieții, numelui său, el însuși devenind un adevărat obiect de venerație în ochii apropiaților lui cari nu și-au putut realiza visul unei călătorii la Mecca.

Pentru că, oricât de categorică este porunca din Coran și oricât de arzătoare dorința de a o satisface, nu toți musulmanii pot deveni hagi.

de a face CADOURI

O BICEIURILE de a oferi un cadou, în anumite ocazii sărbătorești datează de foarte multă vreme și azi are, desigur, origina că cu totul alte considerente decât cele de apoi. Înainte vreme, darul reprezenta, înainte de toate, un semn de supunere. Trecând de epoca antică, la cea medievală, mai către vremurile noastre, pe plaiurile acestea chiar, darul și felul de a-l oferi constituiau ceva ce ieșea din obișnuitul fiecărei zile.

Țărani noștri, de pe moșiile boierești ofereau în toamne ruginite duble pline de boabele de aramă ale păpușoiului sau țărne vârfuite cu poamă coaptă din viile ce se cățarau pe dealuri: Era aici nu numai un semn de aleasă supunere dar și unul de preamărire al belșugului.

Un automat pentru livrat flori, inventat în străinătate pentru oamenii grăbiți, dar care țin totuși la... etichetă.

Un buchet sau un ghiveci de flori constituie cel mai uzitat cadou pentru persoanele cu care nu suntem în relații prea intime.

Ierarhia, subordonarea, se stabilea numai prin cronologia faptelor, pentru că la rândul lui, boierul nu întârzie să răspundă acestui simbolice dărnicii, cu o alta: un obiect pentru gospodărie, o sculă, o haină pentru cei de-acasă; omul nu pleacă niciodată cu mâna goală la'n-țoarcere și „cu gura rece” cum spune românul.

Și spun bătrânii că deplină înțelegere era între cei avuți și cei ce slujeau acestora.

ȘTII SĂ ALEGI UN CADOU?

Darul din trecut a devenit cadoul de azi. Mai mare sau mai mic, orice dar e un cadou. Și pentru că adesea ești pus în situația de a te întreba: ce să fac?, iată, te întreb scumpe cetitor: Știi să alegi un cadou?

Veți răspunde că cu cât punga este mai plină cu atât alegerea cadoului este mai ușoară. Greșală. Sau, dacă vreți, o falsă părere generală.

3.

1. — Alegerea unei genți este o problemă delicată. Dacă vreți să nu dați greș, luați o femeie cu dv., când o cumpărați.

2. — Dacă oferiți vreodată o pereche de mănuși, alegeți, în orice caz, un model original.

3. — Iată cadouri care fac întotdeauna plăcere și care pot fi cumpărate și după simplul gust al bărbatului.

În general, cadourile cari se oferă la anumite ocazii bine definite — marile sărbători de peste an, 1 Martie, etc. — trebuie să fie, ca să spunem așa, simbolice. Cadoul nu este cu atât mai prețios cu cât valoarea lui în arginți este mai mare ce cu cât este mai potrivit și mai plăcut celui care-l primește. (Sau, așa se presupune că ar trebui să fie)! Cadoul concretizează o clipă de aducere aminte, un gând care poate nu este fugă, o pasiune încă neexprimată, o vagă dorință... Cadoul este mijlocul cel mai gingaș de comunicare și desigur și cel mai deficil, pentru că o nepotrivită alegere a lui se traduce printr-o gafă.

Să ne oprim puțin:

Sunt împrejurări când cadoul este înlocuit printr-o telegramă. Câteva rânduri alese pot fi tot atât de agreabile pe cât ar fi un dar ocazional. Și cum deci telegramă este o altă față a darului, ne amintim de întâmplarea de mai jos pe care o povestea un tânăr și talentat actor bucureștean.

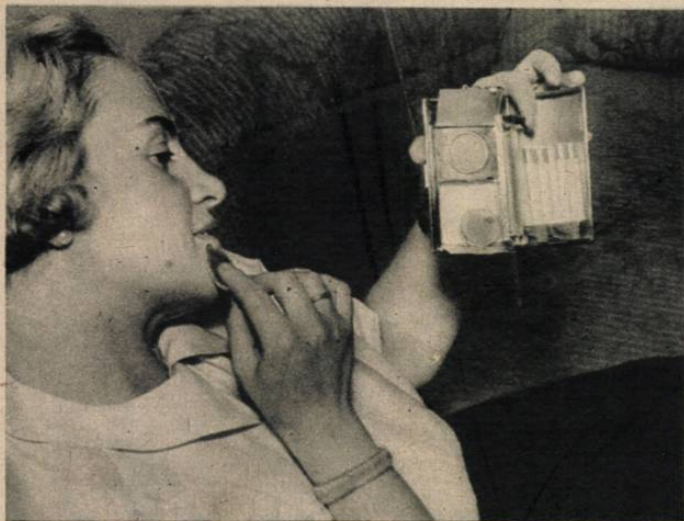
P. T. T.-ul a introdus o serie de formule pentru telegrame, onorate cu diferite desene pentru tot atâtea ocazii. Grăbit, un domn care vroia să-și felicite un amic cu ocazia unei aniversări, completează unul din

aceste formulare, plătește cuvenitele taxe, și pleacă din oficiu satisfăcut că nu și-a uitat prietenul la o zi ca aceea. Dar au trecut câteva săptămâni și, amicul în chestiune, întâlnit pe Calea Victoriei îl face de râsul lumii. Omul nostru s'a dumerit abia mai târziu. Pe un formular destinat condoleanțelor, scrisese: „Să-ți dea Dumnezeu numai file de-astea!”

O FLOARE ȘI UN COLIER.

Desigur că nuanța s'a decolorat cu vremea și cadoul a ajuns, ca să spunem așa, un foarte prost... camuflat mijloc de cumpărare. Un cadou cu monoclu, reumatisme și milioane concesionează inima unei tinere chiar cu un colier de nu se spune câte sute de mii de lei. Domni-

I se poate citi pe față că micul cadou i-a făcut multă plăcere.

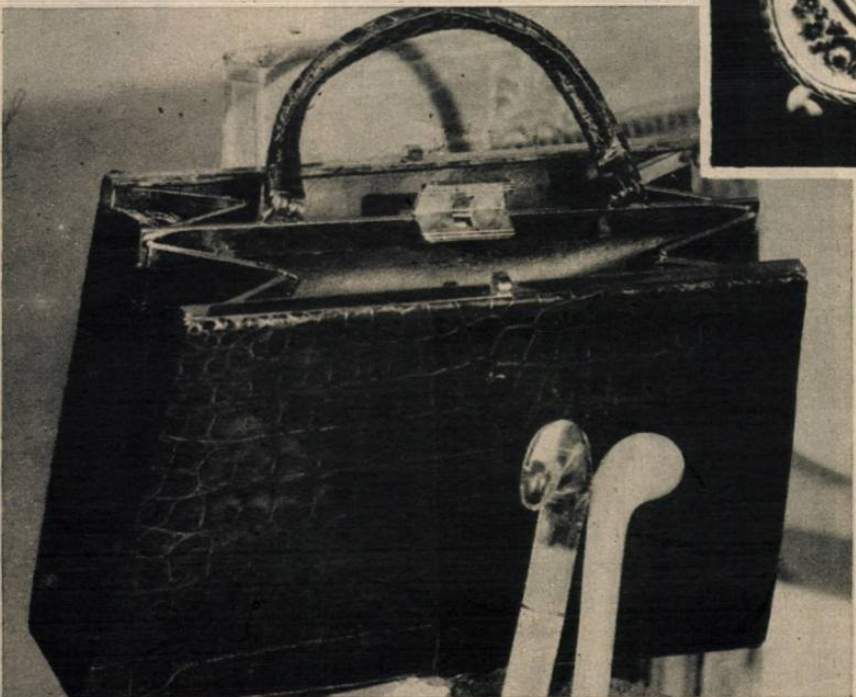

Alegeți dintre acestea sau — dacă dispuneți — luați-le pe toate. Plăcerea va fi și mai mare.

șoara dintr'un balet este gata ca la orice „cadou” pe patru roate marca Lincoln să jure credință veșnică nu importă cărui cimpanzeu! Doamna blondă de pe strada X are de închiriat o cameră în apartamentul vast al inimei sale pentru orice „cadou” în puncte de redevență de preferință în Dâmbovița.

Firește că în epoca în care elementul sentimental este înlocuit cu „cai putere” semnificația cadoului trebuia să dăgenereze și să ajungă aici.

Cadoul este specific epocelor romantice, timpurilor în

Iată iarăși un cadou de efect. Dacă nu găsiți modelul acesta, luați altul!... Căsar-nicul interesează...

O geantă de voiaj care, vă asigurăm, nu va fi refuzată de nici o femeie. Nici măcar de aceea care voia-jează... odată pe an.

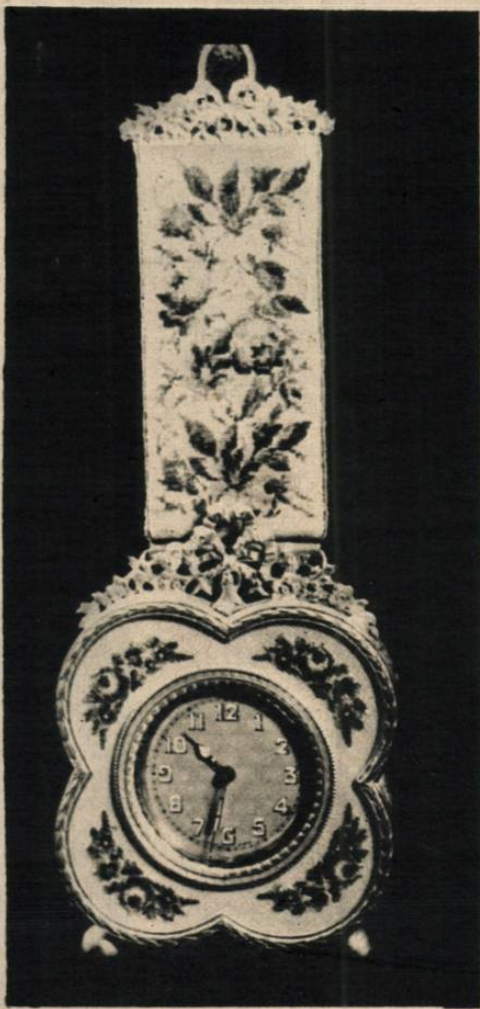
care visul însemna o parte din viață, inima nu se încerca a fi înlocuită cu una de metal. În aceste frumoase vremuri dela Aranjuep, o rază prinsă pe o butonieră de o diafană mână albă însemna o inimă câștigată, madrigal sub un balcon înflorit era darul cel mai de preț.

Dar lumea a evaluat și stiletul afacerismului a omorât în inimă și ultimele rămășițe de sentiment.

PENTRU NOI, VISATORII.

Am rămas din fericire în această lume un mănunchi de oameni care mai cred că dincolo de frumos tot omul din lume nu valorează nimic și care se încăpățânează să trăiască, desrădăcinați, e drept, cu visurile lor.

Poate că, scumpe cititor ești dintre aceștia. Poate crezi odată cu noi în valoarea simbolică a darului din diferite ocazii și trimiți femeii care-ți este dragă un flacon din parfumul pe care știi că-l iubește atât de mult. Și o femeie care știe să aleagă un parfum și să-l îndrăgească, este o femeie care nu așteaptă un cadou marca Lincoln. În cazul acesta ești un fericit dăruitor, fericit odată pentru că ai știut să alegi darul, fericit de două ori, pentru că darul a ajuns acolo unde n'a fost apreciat în bani sunători. Ii cunoști poate preferințele literare; o carte trimisă din când în când înseamnă o plăcută surpriză pentru că cel ce citește știe să aprecieze un asemenea dar.

A fost un gând ascuns, în dosul acestor mici cadouri trimise din când în când? Nu te cred, visătorule, în stare de asemenea mârșave gânduri. Atunci, cum de s'a prins inima cea-laltă în focul dragostei. V'ați întâlnit, desigur, pe aripile ace-luiaș vis oameni cari sfidați cu puni modeste dar cu comori de sentimente coliere de nu se spune câte sute de mii lei.

DOAMNĂ, D-TA?

Aștepti o ciocănitură în glasswand-ul din holul inimei? Nu, desigur. Un maldăr de cărți, tablouri bune, un pian, asta însemnează vis și visul de viață dincolo de toate huruiturile de mașini, dincolo de toate tragicomediile de decoruri, dincolo de orice excentricitate care va capota odată, undeva, va fi ținută într'o rubrică de fapt divers și după ce va ține afișul de senzațional o zi, va intra definitiv în registrele celui institut care, pe numele lui științific se cheamă „Medico-legal” iar pe „numele meu”, Morga.

Ai primit o floare, o carte, o sticlă din esența de parfum preferat. Se mângâie cu ochii și gândul zboară către cel care le-a trimis. Și'n timp ce gândurile amândouă se întâlnesc, la jumătate calea, mâna scoate dintr'un raft o carte, dintr'un sertar un semn lucrat de mult, le'nchide într'un plic și le trimite. Darul merge sigur acolo unde trebuie.

CADOURI CONVENȚIONALE.

În afară de cadourile acestea față de cei pentru care inima are alt retur decât cel normal, sunt cadourile convenționale pe care ești obligat să le oferi. Și, firește că fiind obligat farmecul alegerii scade. O cravată pentru un prieten, o pipă pentru un fumător pasionat, un alt obiect util. Trimiteți în general cesace primește, — vrem să spunem, în general celor ce primești. Nu cei ce trimite în asemenea ocazii statuete care ai văzut-o azi pentru că o referi logodnicului: îți place să aibă un birou frumos. Nici lampa originală lucrată în fier forjat pentru că tot pentru el o vezi.

Obiceiuri cari se face că menține bunele relații între cunoscuți și care, în realitate le înveninează, obiceiul acesta de a oferi cadouri ar trebui să dispară în măsura în care este vehiculat de convenționalism.

DARURILE GUMANZILOR.

Gumanzii oferă totdeauna daruri cari fac obiectul pasiunii lor, cum de altfel este foarte firesc. Unul care apreciază cu toate elogiile — posibile un vis nu va da niciodată 100 lei pe o carte dar va da 1000 pentru roșul care-i place. Între o lungută și un concert, omul alege lunguta. Convențional, de ziua amicului său ce să-i oferi? O tortă, zece sticle Ambrozi, un coș cu raci. Nu uită că în seara aceea mănâncă ocolo și va avea ocazia să întrebe, pleznind limba de cerul gurii.

— Grozav vin ăsta, nu?

Dar „patronul”, „de-ai noștri”, răspunde prompt:

— Mie-mi spui?

Cântați aici valoarea simbolică a darului.

Cadoul, biată epavă a timpurilor de fericită visare trăiește în specia șubredă a darului din interes. Au mai rămas pe-alocurea câțiva „iești din timp care mai cred că visul este cea mai frumoasă veste a vieții și care, și ei vor fi în curând sufocați sub o imensă tortă — cadou a unuia care-și va plesni limba de cerul gurii și va întreba:

— Strașnic Mocca, nu?

Cântarul din Altmaar, în jurul căruia se ține, în fiecare Vineri, târgul săptămânal de brânză, celebru în toată Olanda. În primul plan se văd doi vânzători trecând peste un pod străvechi.

1000 mărci

Dacă puteți face la fel.....

UN mare music-hall berlinez a reușit să concentreze pe scena sa pe cei mai abili jongleuri, pe cei mai reputați dansatori și pe cei mai mari echilibriști ai lumii. Figurile pe care aceștia le reușesc în fața publicului sunt într'adevăr extraordinare și — după cât se pare — unice în analele spectacolului de music-hall.

Dăvadă că nimeni nu poate realiza aceste figuri este că direcția music-hall-ului are curajul să ofere în fiecare seară un premiu de 1000 mărci, aceluia care va reuși măcar una din ele.

Premiul este de altfel anunțat într'o vitrină specială din fața teatrului care conține și fotografiile figurilor acrobatice puse la concurs, fotografii pe care le reproducem și noi în această pagină.

Priviți-le bine și dacă vă simțiți în stare, imitați-le! Aveți posibilitatea să câștigați... o mie de mărci în fiecare seară.

Dacă, deocamdată însă nu s'a găsit nimeni care să câștige premiul, în schimb a câștigat foarte mult music-hallul berlinez, cu această idee de reclamă.

D. Joachim Von Ribbentrop, ministrul de externe al Reichului, ținându-și în brațe copilul, pe care l-a botezat cu numele Führerului „Adolf”.

X

D. Von Papen într-una din plimbările matinale pe care obicinuiește să le facă alături de fiica sa, Isabella.

DIPLOMATII IN INTIMITATE

DOUĂ categorii de oameni sunt pe primul plan al actualității mondiale: militari și diplomații.

Dacă despre militari însă nu se vorbește decât prin prizma realizărilor pe teren și a faptelor de bravură și strategie, despre diplomați se vorbește, mai cu seamă, în ajunul înfăptuirilor lor.

Unii lucrează în cel mai strict secret; ceilalți, cu multă publicitate.

Și cu toate acestea personagiile cele mai misterioase, cele mai ciudate, cele mai puțin abordabile de valul curiozității publice, rămân diplomații.

Datorită acestui fel de viață pe care o duc — o viață aoreolată de o publicitate convențională dar în fond de o prudență și discreție calculate la milimetru — diplomații au rămas adevărate enigme chiar în felul lor de a-și duce existența particulară.

Și cu toate acestea, odată desbrăcați de haina misiunii politice, odată înapoiați în sânul familiei, diplomații, chiar cei mai „misterioși”, sunt și ei oameni ca toți ceilalți; au și ei slăbiciunile și pasiunile lor, au sentimentele și capriciile lor, pe care numai intimitatea familiei le cunosc.

Lordul Halifax fotografiat alături de tatăl său, căruia îi plăcea călăriatul și vânătoarea de mistreți.

D. William Bullitt canotând împreună cu fiica sa, frumoasa „Miss Anne Moen”.

D. Von Ribbentrop, spre exemplu, este un mare iubitor de copii, cași Fuehrerul. Ar fi în stare tot timpul pe care și-l petrece în sânul familiei, să nu facă altceva decât să se joace cu copiii; să le spună povești și să se ocupe de creșterea lor.

Lordul Halifax are două pasiuni: să vorbească, la orice ocazie, despre tatăl său, pe care l-a adorat și să vâneze. Dacă timpul nu-i permite să vâneze, nu face altceva decât să-ți povestească întâmplări ale tatălui său, care toată viața a luptat pentru împăcarea anglicanilor su catolicii și... a vânat mistreți și căprioare.

D. Von Papen simte cea mai mare plăcere să facă o plimbare, măcar de o jumătate de oră alături de fiica sa, căreia să-i povestească fapte eroice și legende din istoria Germaniei. Cine l-a cunoscut, afirmă că d. Von Papen are un minunat dar de a povesti.

William Bullitt, unul dintre consilierii cei mai apreciați ai d-lui Roosevelt, se pasionează după cursele de cai și după canotaj, două sporturi egal apreciate și de fiica sa, Miss Anne Moen. El este deasemenea, mare amator de... vinuri rare.

D. Matsuoka, ministrul de externe al Japoniei, care se trage dintr-o familie de esență divină — deci înrudită cu Mikadoul — are pasiunea limbilor străine și a filozofiei. El profită de orice clipă liberă spre a învăța ceva în plus, în domeniul lingvistic sau în acela al vechii filozofii.

PARASUTISTUL MAX SCHMELLING

VREA SĂ MÂNÂNCE ALĂTURI DE FUEHRER

DE pe afişele întâlnirilor pugilistice de răsunet mondial, lipseşte de o bună bucată de vreme numele lui Max Schmelling. Bărfitorii de totdeauna pun această lipsă pe seama drăgălaşiei sale soşii, Anny Ondra care şi-ar exercita năzbâtiile de pe ecranul de altă dată, în cămin. O mică minoritate, care se iveşte în orice ocazii cu păreri din sursă „absolut sigură”, afirmă că Schmelling ar fi abandonat definitiv boxul, dând astfel dovadă că este „o stea” care ştie să apună la timp.

Două păreri, două inexactităţi.

UN ÎNTĂRZIAT, PE AERODROM.

Pe un aerodrom, undeva, în Germania, orele de sbor s'au terminat de mult; cu toate acestea, în fiecare zi rămâne acolo un întârziat. Două ore de lucru în plus, două ore de serios antrenament cu paraşuta. Salturile dela înălţimile cele mai ameţitoare, exerciţii de cădere lină, încercări de evitarea obstacolelor, iată căror cumplite munci îşi dedică timpul omul acesta cu trup tăiat în piatră.

Întârziatul din fiecare zi este Max Schmelling, boxeurul de renume mondial, singurul om care deţine o victorie prin K. O. asupra lui Joe Louis.

Fostul campion mondial al boxului, Max Schmelling pregătindu-se să sară cu paraşuta.

Schmelling la datorie: Simplu paraşutist, care ascultă instrucţiunile superiorilor.

Săritura cu paraşuta suspendată, la şcoala specială germană pentru paraşutişti.

Max Schmelling este înainte de toate soldat, un soldat german care nu înţelege ca în aceste vremuri să stea departe de aceia cari, cu eforturile lor, făuresc nimbul de glorie al Patriei. Paraşutistul Max Schmelling din şcoala de paraşutişti de pe lângă secţia aviatică a Ministerului de război german.

DELA RING LA PARAŞUTA.

„Maxie”, cum i se spune acestei populare figuri, a cerut să fie înrolat încă dela izbucnirea războiului germano-polon. Patria lui, care-l socotea bun în alt domeniu de lucru, i-a satisfăcut această cerere abia mult mai târziu şi numai în urma repetatelor sale in-

sistenţe. Schmelling vrea cu tot dinadinsul să ajungă cel mai bun paraşutist german — aşa cum a fost cel mai bun boxeur german — şi să-şi servească Patria pe front raportând aceleaşi răsunătoare succese pe care le-a raportat pe ring.

„SOCOTELI DE LICHIDAT”.

De curând, singurul învingător al Fenomenului din Harlem, a făcut unei reviste germane de specialitate o serie de declaraţii, din care reiese limpede că toate cele ce s'au spus cu privire la retragerea sa din cariera pugilistică, sunt simple invenţii. Schmelling nu va abandona boxul în favoarea paraşutismului pentru că, înainta de toate, acestea sunt două domenii de activitate complet diferite: Paraşutistul Max Schmelling este soldatul Max Schmelling Boxeurul Max Schmelling este, pur şi simplu, boxeurul Max Schmelling.

Dar iată cum argumentează „Maxie”: „Nu există nici un motiv care să mă determine să abandonez boxul, mai ales că prin viaţa pe care am dus-o şi prin regularitatea antrenamentelor am reuşit ca acum la 33 de ani, să fiu în deplinătatea puterilor mele fizice, adică aşa cum eram şi la 25 ani.

Dar afară de toate acestea există un motiv deosebit de important, care nu-mi îngăduie să părăsesc ringul. Există un „cont-curent” nelichidat între mine şi Joe Louis. Eu deţin asupra lui o victorie prin K. O. (singura înfrângere pe care a suferit-o negrul în întreaga lui carieră) iar la rândul lui, el deţine asupra mea o victorie tot prin K. O. Ori, socoteala aceasta nu poate fi tranşată decât într'un singur fel: printr'o nouă ediţie a acestui math.

PARASUTISTUL SCHMELLING ALĂTURI DE FUEHRER.

Răsunătoarele victorii pe care Schmelling le-a raportat pe ring, şi mai cu deosebire aceea pe care a câştigat-o asupra lui Joe Louis, i-au fost răsplătite cu graţitudinea întregului popor german pentru că aceste victorii erau nu numai ale lui, ci şi

(Cont. în pag. 26-a)

In bucătăria uriașă olandeză, cartofii sunt curățați și tăiați rapid în felii, cu instrumente speciale.

★

Înainte de a fi curățați, sunt spălați cu furtunul în vase. JOS: Desert pentru toată lumea...

grija aprovizionării, iar autoritățile înregistrează prin organizarea perfectă a bucătăriilor populare importante economii de alimente.

Risipa a fost astfel înlăturată și cu cât mai mare va fi numărul persoanelor ce se alimentează, dela aceste restaurante ambulante, cu atât mai mare va fi și economia realizată.

Bucătăriile populare sunt accesibile tuturor pungilor și prețul unicului fel de mâncare e calculat în raport cu venitul clientului.

Până în acest moment 13.000 de cetățeni din capitala Olandei, se hrănesc la bucătăria populară.

Numărul clienților sporește pe zi ce trece, datorită calității alimentelor întrebuintate, și modului ireproșabil de preparare a mâncării.

Bucătării pentru TOATA LUMEA

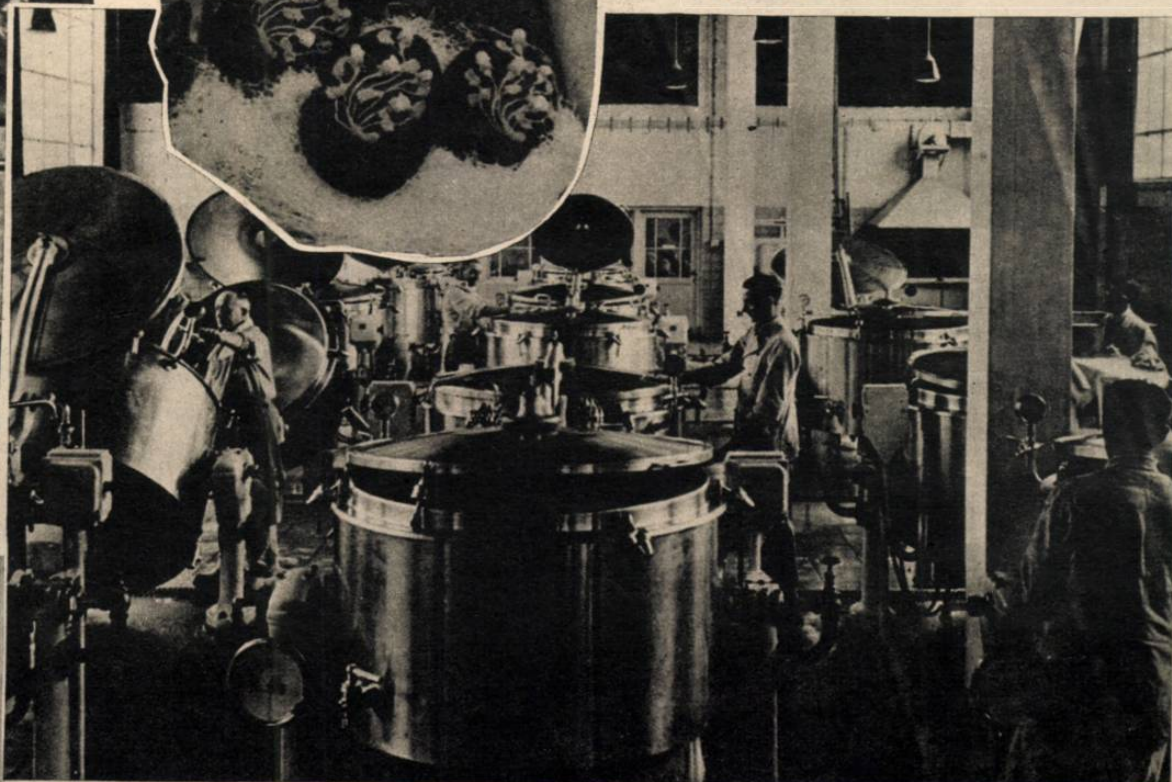

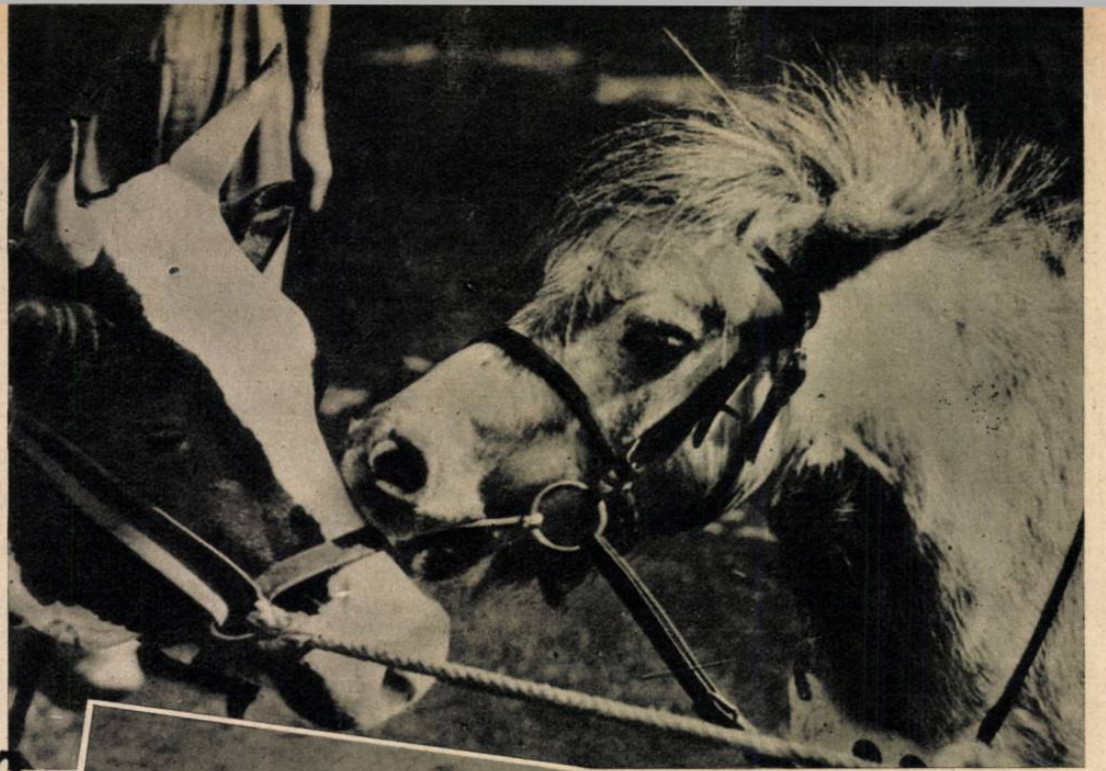
În orașele olandeze, Amsterdam, Rotterdam, Haga și Harlem, au fost înființate recent bucătării populare, care prezintă mari avantagii atât pentru consumatori, cât și pentru autoritățile însărcinate cu soluționarea problemelor privitoare la alimentarea populației.

Publicului i se economisește timpul și

împărțirea în porții se face cu măsurători și vase speciale, așa ca toată lumea să fie mulțumită.

DREAPTA: Interiorul unei bucătării comune.

SUB RAZELE SOARELUI DE PRIMĂVARĂ

SE bucură de primăvară toate ființele. Animalele cași oamenii.

Priviți fiecare din aceste fotografii luate de reporterul nostru, în căutare de subiecte „pașnice” de actualitate... Soarele revine naturai redăste aptă simțurilor... Animalele zburdă, se mângâie, se iubesc. Privindu-le, uși pentru o clipă de vremurile pecorele trăim.

Numai pisica peștrită, ascunsă în țeava tunului, ne trezește la realitate. Ptui, stuchi-o-ar mâțele !...

